

A LUXUSVONAT

Egy rakétatudós bűnei és bűnhődése Serfőző Levente Regénye

A mű eredeti angol nyelvű címe: The Luxury Coach

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Amazon.com, 2017

Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2016

Fordította: Serfőző Levente

@ Serfőző Levente, 2017 Hungarian Translation

Első Fejezet

New York, 1995

A Bill Clinton elnökség felhőtlen éveiben, Sorensen Alicia államilag szubvencionált társasház negyedben élt Darienben, a messzemenően exkluzív Connecticuti gazdag városban. Alicia egy tolószékben tengődő öreg nénit gondozott, aki tisztességes betegnyugdíjat és apanázst szedett a hatóságoktól. A néni megengedte, hogy Alicia péntek és szombat éjszakánként, este nyolc és reggel öt között részállásban egy manhattani nightklubban fellépjen és énekeljen.

Fiatal, mint a zsenge tavasz első sugara, Alicia százhetvenöt centiméter magasságához alig negyvenöt kilót nyomott a mérlegen. Szépségesen kerek és nagy norvég szemével és karcsú derekával, amit csábosan ringatott az elbűvölt közönség előtt, Alicia varázslatos hangon énekelte melankolikusan fájdalmas dalait és balladáit, a mérhetetlen mélységű fjordok és a halovány éjféli nap szenvedélyekkel teli földjéről.

Az idős hölgy, Malvina, valahol nyolcvanöt és kilencven között, mindent látott életében és még többre is emlékezett. Elméje élesebben működött, mint valaha, és minden más testrésze is, kivéve a térdét, amik már évtizedekkel a mai idők előtt feladták a szolgálatot.

Rajtuk kívül, Elaine, egy középkorú férjezetlen nő, számos fiatal barátnővel, Izmailia, egy egyváltéban cigarettázó házsártos vén boszorkány Libanonból és Craig, egy toronymagas favágó és régi időkből megmaradt hippy barátnője, Liberty, foglalkozása és ambíciói szerint egy amatőr színésznő laktak a zsákutcában, ahol általában csend és rend uralkodott, talán néha túlságosan is sok nyugalommal, de mondhatnánk azt is, hogy unalommal egybekeverve.

Ah, szinte elfelejtettük, közvetlenül Aliciával szemben lakott egy nőtlen fiatal férfi, körülbelül harminc-harmincöt év közötti korban, Albert, aki Magyarországon született, de nemrégiben kapta meg amerikai állampolgárságát.

Alicianak létezett egy régi kedvese, Kevin, kitörölhetetlen elemi és középiskolai éveiből, a Tokeneke általánosból és a Darieni gimnáziumból. A Harvard egyetem diplomás végzettje, és feltételezett finansziális gényusz, Kevin jelenleg kiesett a pénzügyi szerencse kegyeiből és édesanyjánál lakott és biciklin közlekedett, néha gördeszkán, és állandósult munkanélküliséggel küszködött.

Lehet, hogy Kevin megsütötte volna eszét valamiféle komoly kábítószeres drogon? Ezt mi bizonyosan nem tudhatjuk, tehát jobban tesszük, ha a kérdést egyelőre nem bolygatjuk.

Az egyik ilyen késő estén a klubban, két énekszám között, ahogy Alicia megérdemelt pihenőjét élvezte, és ahogy szalmaszálon aprókat szívogatott mézzel édesített jeges teájából, egy rémségesen vén férfi ereszkedett a fiatal énekesnő melletti bárszékre.

– Csodálatos hangja van, édes kis galambocskám. – Az agg indította a palavert, egy nyilvánvalóan jól begyakorlott felcsípési klisével, és csábosan rábeszélő hangon hozzátette. – Hozzathatnék magának egy italt?

– Itt van előttem, – Alicia teájára mutatott, és legbájosabb, de biztatgatás nélküli mosolyával nézett vissza a férfire. Munkahelyi kötelezettségei közé tartozott, hogy barátságos legyen a vendégekkel, bármi is legyen a koruk, és a főnök elismeréssel jegyezte fel, ha női alkalmazottai drága italokat fizetettek maguknak. Kérhetett volna egy üveg Dom Pérignon francia pezsgőt is, de már későre járt az idő és közelgett a záróra.

– Honnan való? – kérdezte az öreg kecske, kiejtése ügyesen átszöve bizonyos hangok helytelen kiejtésével, mint az alattomosan ravaszkodó dupla w és az a veszekedett o.

– Ebben az országban születtem. – Alicia mosolya visszautasítóra halványodott. – Connecticut államban.

– Maga olyan nagyon árjának néz ki, már úgy értem, hogy északinak. – A kitartó udvarlójelölt ujjával pattintott a pincérlánynak. – Ide a legjobb pezsgőjével az útra. – kiáltotta. – Behűtve és jéggel teli vödörrel együtt.

– Connecticut melyik részén? – a tolakodó férfi folytatta és kérdően bámulta Aliciát. – Már úgy értem, hogy még mindig ott lakik? Hazavihetném limuzinomban, mialatt pezsgőt szűröcsölgetünk és kaviárt kóstolgatunk hozzá.

Alicia körülnézett. A főnök nem figyelte őket. Lecsúszott székéről és megveregette az idős hölgszerelmes vállát. – Bocsássa meg gyanakodó természetemet, – mondta, – de maga túlságosan sokat akar tudni. Nem hiszem, hogy magának lenne valami köze hozzá, hogy hol lakom, és semmi óhajom nincs, hogy belülről láthassam limuzinját. Még el kell énekelnem egy számot, és utána zárunk. Jobban teszi, ha hazamegy a feleségéhez és annak sustorog a fülébe.

– Nincs feleségem, – a férfi vigyorgott, – és nincs oka, hogy mérges legyen rám. Csak beszélgetni akartam egy keveset. Inkább az érdekelne, hogy szeretne-e egyik privát összejövetelünkön énekelni, tisztességes emberek között, mind európaiak. Németek az óhazából, és fiatal támogatók, akik hisznek a mi ügyünkben.

– Nem hiszem, hogy érdekelne. – Alicia lesütötte a szemét és hosszú szempillái mögül méregette a férfit. – Nincs semmire se időm, és nem vagyok olyanfajta leány. Pszichiáter doktornak tanulok a Yale egyetemen, és ez az éneklés segít, hogy fizessem a tandíjat, és csökkenteni adóságaimat.

– Pontosan erről van szó, – a vénséges régiség előhúzott egy aranybetűs dombornyomású névjegykártyát. – Mi valóban tudnánk segíteni magának, hogy fizesse számláit. Hívjon fel, ha volt ideje, hogy gondosan megfontolja ajánlatunkat. Többféle találkozzunk országszerte, néha egy vonaton New York és Chicago között, vagy egy titkos rejtekhelyen New Englandben. Minden költségét természetesen fedezzük, és tetejében jelentős fellépési honoráriumot kap.

– Nem hangzik rosszul. – a lány felelte. – Majd belekukkantok előjegyzési naptáramba, és utasítom menedzseremet, hogy táblázza be magát. De most, ha egy másodpercre megbocsát, be kell púdereznem az orromat, és ki kell szaladnom a női toalettre.

Ezt kijelentve, és utolsó énekszámát kihagyva, Alicia elment és a női vécé melletti hátsó ajtón keresztül sietve távozott a klubból, és odaintett egy taxit.

– A Grand Central pályaudvarhoz, – utasította kurtán és ideges hangon a taxist. – És taposson rá a pedálra.

A vonaton, közel a konduktor fülkéjéhez, és amikor végre biztonságban érezte magát, hogy a kéretlen udvarló nem követi, megnézte a névjegykártyát.

Dr. Henry Jenkins, rakétatudós, Cape Canaveral, Florida, olvasta a nevet és alatta telefonszám állt Floridai hívóköddal.

– Rakétatudós az eszed tokja. – Alicia morogta. – Ez a vén kéjenc a hold sötét oldaláról való, de lehet, hogy keresnek egy kis extra lóvét, ha elfogadnám ajánlatát. Elvégre egy gazdag cukros bácsi nem is olyan rossz ötlet.

Másnap reggel Alicia megmutatta a névjegykártyát Malvinának és elmondta az idegen akcentussal beszélő udvarlóval megesett történetet és megkérdezte.

– Mit tetszik gondolni, telefonáljak neki?

Az öreg hölgy nem sietett a válasszal, és több percen keresztül gondolataiba mélyedve tanulmányozta a névjegyvet.

– Rakétatudós, – mondta végre és hatalmasat sóhajtott. – Valamikor ismertem egy rakétatudóst. Horst Jürgen volt a neve, Oberlieutenant Horst Jürgen a Peenemunde német rakétatámaszponton a Balti tenger partján. Igazi náci gazember emberkínzó, aki megérdemelte, amit kapott. A háború utolsó napján halt meg, pár órával mielőtt az oroszok felszabadítottak minket.

– Meghalt vagy eltűnt? – Alicia kérdezte.

– Meghalt, feltételezhetően. – Malvina gondterhelten forgatta névjegykártyát ujjai között, és tekintete gyűlölettel teli jéghidegre merevedett. – Saját szememmel láttam a hulláját, de az arcában nem lehettem bizonyos. Lángszóró csóvát kapott direktbe a pofájára, de SS egyenruháját megismertem. Istenemre merem remélni, hogy ez az alak nem ő.

– Mit tetszett csinálni Peenemundén? – Alicia kérdezte és megigazította a gyapjútakarót a néni lábán, hogy kényelmesebben érezze magát.

– Rabmunkás voltam ott négy évig. – Malvina felelte és a jogos düh szinte szénfeketére festette az arcát. – Soha nem fogom elfelejteni az ütlegetéseket és a korbácsolásokat, amit az Oberlieutenant kezei között személyesen kaptam. Naponta tizennégy órát dolgoztam, utána még két óra hosszúig egyfolytában ütleget, és tetejében még kétszer meg is erőszakolt, mielőtt reggel fél hatkor megszólalt az ébresztőóra.

* * * *

Később, ahogy Malvina elaludt a televízió elé állított hátrahajtható bőrszékében, Alicia behajította az aranyozott dombornyomású névjegykártyát a konyhafiókba és lábujjhegyen kiosont a házból. Vasárnap délután lévén, egyetlen kimenő délutánja egész héten, és a lehető legjobban ki akarta használni a közösségi kapcsolatok terén, de egyszer el kellett mennie a Fjord üzletbe, a Norvégiai hal és tengeri ételek boltjába, mindössze egy rövid saroknyi járásra jelenlegi lakóhelyétől.

– Két mélytányér rántott halat hasáburgonyával. – mondta Jensnek, a két méter magas veres hajú óriásnak, aki vasárnap délutánonként általában ellátta a tengeri ínycsoki ételtermékek északi étkezéjét és hazaviteli üzletmenetét.

– Tíz percen belül készen lesz. – Jens kedvtelve legettette szemét a fiatal nőn. – Itt tetszik elfogyasztani, vagy csomagoljam be?

– Itt? – Alicia nevetve rázta csinos fejcskáját. – Tényleg azt hiszi, hogy két adagot is meg tudok enni egy ültőhelyemben. Természetesen, hogy hazavitelre, ha nincs ellene kifogása. Leülök ott annál a sarokasztalnál és megvárom, amíg elkészül.

– Ki lenne a szerencsés fiatalember? – Jens kérdezte, félig hátra fordulva, és hatalmas vállai felett visszafele beszélve, mialatt a sístergő zsírba bedobta a négy bepanírozott és mélyhűtött halszeletet.

– Miből gondolja, hogy fiatalember? – Alicia kérdezte mosolyogva és a szavak, mint a csurgatott méz édes cseppjei gördültek le nyelvéről.

– A maga háziasszonya nem eszik tengeri ételeket. – Jens megrázta az első megpirult hasáburgonyával teli fémkosarat és az ízletes darabokat kiborította két jókora papírtányérra és hozzátette. – Hozzáteszek két adag rántott kagylót is, ha megmondja, hogy ki az.

– Miért? – Alicia csicssergett. – Mi dolga lenne magának, hogy kit etetek szabad időmben a saját pénzemből? Maga házasságos ember, Jens. És hat gyereke van. Hagyja a fiatal lányokat és komolyodjon meg már végre.

– Csak négy gyerekem van. – Jens céklaveresre pirult. – És nem próbálkozom magánál, csak szeretném megvédeni a gonoszoktól és az undorítóktól.

– Rendben, – Alicia megigazította a haját és keresztbe vetette a lábait. – Albert az illető, ha annyira tudni akarja.

– Albert! – Jens kiáltotta. – Az a pancser.

– Semmi esetre sem pancser, – Alicia összehúzta a szemöldökét és elbiggyesztette a száját. – Mérnöki diplomája van és jó állása itt a városban.

– Tudja, hogy mennyit keres? – Jens bután vakarta vastag sörényét és pökhendi arroganciával méregette a leányt.

– Háromezer dollárt egy hónapban. – Alicia felelte és dacosan állta Jens tekintetét.

– Egy héten többet keresek, – Jens nem adta fel a farkasszemet. – De várjon, helyesbíték, egy hétvégén többet csinállok, mint Albert.

– Ettől függetlenül, – Alicia felállt és csípőre tette a kezét. – Albert kedves és intelligens férfi, és nőtlen. Soha nem is volt nő, és nem lakik az anyjával, mint sok más csavargó ezen a környéken.

– Értem, nőtlen, ha, – Jens morogta, ahogy óvatosan kiemelte a megpirult halszeleteket a forró zsírral teli mélyserpenyőből. – Az más, lehet, hogy lakótársat keres, és maga be akar költözni hozzá, ha az öregasszony meghal. Felettébb okos, nem foghatnám magára, hogy nincs előrelátása. Magam is ugyanazt tenném, ha nő lennék.

– Férfi sovinszta piszok. – Alicia morogta az orra alatt. – Hála a magasságosnak, hogy valaki más ment magához feleségül.

– Mit mondott? – Jens kérdezte, ahogy az étellel teli terjedelmes barna zacskót odanyújtotta Aliciának.

– Semmit, – Alicia bájos mosolyt vetett Jens felé. – Semmit, amiért aggódnia kellene.

Második Fejezet

Darien, Connecticut, 1995

Albert látta a főnököt a folyosón feléje közeledni, egyenes irodája felé a sarokszobában. A főnök, Lindberg Erwin, szürke haja tuskére vágva, egy nagytermetű férfi volt hatvanas éveinek közepén. Ő hozta létre ezt a kis tervezőintézetet, talán tíz évvel ezelőtt, amikor a Syska és Hennessy, ez egyik óriási New Yorki mérnöki cég menesztette, mivel nem értett egyet a cég stratégiai irányelveivel.

Erwin más, hozzá hasonló kiváló embereket gyűjtött maga köré, akik szintén valamilyen okból elvesztették jól fizető állásaikat és felismerték a lehetőséget, hogy a saját erejükből is érvényesülhetnek.

Összeállt egy volt polgármesterrel egy Kelet Connecticuti városból, és egy karbantartási főnökkel az Exxon cég New Yorki főhadiszállásáról, és a trió képviselte a cég dinamikus magját, ami hamarosan sikeres vállalkozásba fejlődött. Később Erwin felvett mérnöki szakembereket, tervezőket, technikusokat és rajzolókat, és mint ilyen Albert is csatlakozott a céghez, öt évvel ezelőtt, mint kiemelt szisztéma mérnökszakértő.

– Albert, – Erwin bedugta óriási kerek svéd fejét a nyitott ajtón. – Lenne ideje velem ebédelni?

– Természetesen, – Albert felelte sietve és talpra ugrott. Legalább nem kell, hogy a helybeli zsíros kolbászsütődében egyik, – gondolta, – és ha minden jól megy, még egy előkelő étteremben is ebédelhetek.

– A Chuck's Steakháznál eszünk. – Erwin mondta nagylelkű hangsúllyal és ingatta hozzá rettenetes nagyságú gyakorlatilag kopasz fejét. – Tíz perc múlva indulunk és én vezetek.

A Steakháznál Erwin egy hátsó udvarra néző ablakos beugrásban eldugott asztalhoz vezette vendégét.

Mind a ketten sajtos hamburgert rendeltek, és ahogy a pincér távozott, Erwin mély lélegzetet vett és beszélni kezdett.

– Cégünk kiválóan halad előre, Albert. – Erwin rászégezte szúrós kék szeméit a fiatal bevándorolt mérnökre. – És főleg neked köszönhetően. – tette hozzá tegeződve.

Albert a főnök felé lesett lesütött szempillái mögül. – Ha ez most nem keneget engem valamiért, – gondolta, – akkor kutya legyek és ugassak.

– Számos fiatal mérnököt vettem fel alkalmazásba. – Erwin folytatta. – És ahogy észrevehetted, még többeket is szeretnék felvenni. Jó eszű mérnökök, de szakmai tapasztalatuk vajmi kevés, és szeretném, ha betanítanád őket.

– Hmm, – Albert simogatta az állát. – Szóval ebben az irányban nyomulunk előre. A saját vetélytársaimat kell betanítanom, hogy a nem olyan messzi jövőben semmi szükség ne legyen rám.

– Megteszlek főmérnöknek, és a te felelősséged lesz a fiatal generáció kiképzése. – Erwin összehúzta a szemét, nyilvánvalóan fel akarván mérni Albert első reagálását a hírre, és hogy megítélje, hogy mennyi extra ajánlattal kellene megcukroznia az ajánlatot.

Teljesen nyilvánvalóan Albert arcára lehetett írva, hogy semmi óhaja, hogy oktattasson akárkit is, és főleg, hogy nem akarja kiadni a technikai formulákat és titkokat és a gyakorlatias egérutakat, amit még az óhazából hozott ide magával.

Mielőtt Albert komoly kárt tudott volna okozni a főnök és közte fennálló kapcsolat fennállásában és szavakba tudta volna önteni fenntartásait és ellenvéleményét, Erwin atyai hangon, csak a javadat akarom tónusban folytatta.

– Ötezer dolláros évi fizetésemelést adok neked és tízezer dollár bónuszprémiumot.

Albert vészesen küszködött a havi fizetnivalókkal, és a százhuszonötezer dolláros jelzálogkölcson részleteivel, amit harminc évre felvett házára. Nehéz teher volt, amit magára vállalt, és talán jobb lett volna, ha a Stamfordi albérletben marad, ahol amerikai életének első tíz évét töltötte, de a ház egyszer az életben adódó alkalom volt, amit nem tudott kihagyni. Egyik kliens cégjük, az Atlas építőipari vállalat építette a házakat egy terjedelmes telken, amit adónemfizetés fejében elvettek egy magányos néni nemtörődöm örököseitől. Mint bennfentes, Albert hozzá tudott jutni egy egységhez, néhány héttel mielőtt a hosszú sor kialakult a Lakáselosztási Hatóságnál, ami nyolc-tízévi izgatott topogást jelentett volna a várakozók listáján. Albert embertelen nagyságú kölcsönt vett fel az akkor uralkodó tizenegy és fél százalékos uzsorakamatra, és minden megmaradt megtakarított pénzét illetve zálogletét számlákra, és természetesen valami alapvető bútorzat megvásárlására költötte.

Jelenleg, a havi jelzálogkölcson fele adó utáni fizetését felemésztette, és Albert határozott örömmel üdvözölte a kellemetes hírt, amit Erwin olyan jóságosan eléje tált.

– Elvállalod? – Albertet Erwin mély hangja ébresztette fel anyagiakról való filozofálásából.

– Természetesen, hogy elfogadom. – Albert válaszolta további habozás nélkül. – Minden tudásomat beleadom, hogy felfejlesszem a cég technikai színvonalát, és betanítsam azokat, akiknek betanításra van szükségük.

– Helyes, – Erwin válaszolt széles mosollyal az arcán és odaintette a csinos kis pincérlány tündért, hogy hozhatja illatosan párologó kávéjukat és sistergő hamburgerjukat és leteheti a kicsiny asztalkára. – Ma péntek van, – Erwin Albert felé fordult. – Hétfő reggel első dolgom, hogy mindenkivel tudatom, hogy mostantól kezdve te vagy a főmérnökük.

* * * *

Albert a szombati nap javát irodájában töltötte, a vállalat komputerjeit használva, hogy javítsa komputer segítette tervezési jártasságát, és hogy behozzon a munkákból, amit egyik kliensnek sem tudott kiszámlázni. Este kinyúlt a TV előtt, és nézte a VCR klasszikus mozikat, amit a Darieni könyvtárból kölcsönzött ki. Vasárnap hajnalhasadáskor kelt, és felkészült, hogy egy órára kimenjen a New Canaan városban a Waveny parkban dzsogolni.

Ahogy húzta fel tréningnadrágját, kilesett az ablakon és meglátta csinos szomszédját, Aliciát. Piros estélyi ruhába öltözve, és felette egy könnyű szélvédő félkabát, és egy hosszú sál lengedezve a szélben a nyaka körül, Alicia sietett hazafele a vasútállomás irányából.

– Ah, – Albert sóhajtott. – Már megint reggel jön haza. Nem értem, hogy miért kell kimaradnia reggel hatig, és miért oson haza, mint holmi éjszakai tolvaj.

Dzsogolás után Albert megreggelizett, lezuhanyozott, és visszafeküdt az ágyba, hogy behozza egyhetes alvási restanciáját.

Szuperkipihenten és végtelen elégedett hangulatban ébredt, délután két óra fele. Divatos nadrágot vett magára és hozzá egy öltönyinget, hogy kimenjen egy pizzát behozni, amikor ajtócsengője csilingelni kezdett.

Kinyitotta az ajtót és Aliciát találta maga előtt, és a leány jókora papírzacskót egyensúlyozott a kezében.

– Milyen kellemes meglepetés, – Albert mormolta és arca vérveresre pirult.

– Sült hal és burgonyaszirmok. – a leány tartotta feléje a zacskót. – Éhes vagy?

– Igen, hogyne, – Albert makogott. – Akarnál bejönni?

– Éppen én is erre gondoltam. – Alicia csicssergett és keresztüllibbent a küszöbön.

Albert engedte, hogy a fiatal nő egyenesen a konyha felé tartson és utána csoszogott. Alicia csodálatosan nézett ki, előlről is hátulról is, és valami meleg és csiklandós érzés futott végig

Alberten, a feje búbjától a lábujja hegyéig. Mióta beköltözött ide a leányon tartotta a szemét, de soha nem mert túlságosan barátságos lenni hozzá. Először is Alicia tíz évvel fiatalabb volt, mint ő és legalább százszorosan vonzóbb külsejű. Határozottan nem tartoztak ugyanabba a ligába. Miért jött volna hozzá át akkor? Nem tudhatta, de mit számított. Fő az, hogy itt volt.

– Megteríthetek? – Alicia hátrafordult és apró gödröcskék formálódtak az arcán, és csillogó szemei valamiféle végtelen kedvességet sugároztak.

– Természetesen, – Albert bólintott. – Gondlom, hogy tudod, hogy minden hol van.

– Lenne valami tisztességes innivalód? – Alicia nyitogatta a konyhaszekrény ajtóit és húzogatta a fiókokat.

– Van Chardonnay borom. – Albert átnyúlt a leány válla felett, és a felső polcra levett két talpas poharat, három decis nagyságban. – Vagy söröm. Van minőségi söröm.

– Semmi sör, – Alicia felelte, ma elegáns módon szeretnék ebédelni.

Néhány perc alatt Alicia mindent akkurátusan elrendezett, kirakta az eszcájkokat és a szalvétát a felségesen illatozó étellel teli tányérok mellé, mialatt Albert a dugóhúzóval bajlódott és rövidesen öntött mind a kettőjüknek.

– Skoal, – Alicia emelte poharát és Albert utána mondta. – Skoal. – Egészségedre, ennyit már ő is tudott norvégul.

Megittak egy-egy jó fél pofára valót és Albert óvatosan megkérdezte.

– Minek köszönhetem, ezt a csodálatos tálalást? Van valami speciális ok, vagy esetleg ünnepelünk?

– Semmi különös, – Alicia méregette a fiút kedvesen, és mosolya őszintének tűnt. – Csak jó szomszéd akartam lenni, és meg akartam köszönni, hogy letakarítottad a havat a kocsimról.

– Az két hónappal ezelőtt volt. – Albert felelte.

– Igen, – Alicia bólintott. – Vártam, hogy te gyere át hozzánk, de mivel nem jöttél, hát én jöttem ide magam.

Albert levágott egy jókora szeletet a halból, rászúrta a villájára és a szájához emelte. – Azt hittem, hogy boyfriended van. – mondta, és nézte a leányt és próbálta, hogy ez eddig felettébb kellemetes csiklandó érzés ne terjedjen a gerincéről a kezeire, és ne változzon reszkető remegéssé.

– Nincs boyfriendem, – Alicia felnézett. – Miért kérdezed?

– Láttalak reggel hat óra fele hazajönni. – Albert felvette borospoharát, ha le kell öblítenie a szavakat, amit esetleg majd le kell nyelnie, és hozzátette. – Több alkalommal is.

– Ah, az? – Alicia kacagott. – Másodállásom van New Yorkban. Péntek és szombat esténként különböző éjszakai klubokban énekelek. A Yale egyetemen pedig pszichiáternek tanulok és semmi időm nem marad intim kapcsolatokra.

– Nem mintha valami közöm lenne hozzá. – Albert lebegtette a szempilláit.

– Igaz, semmi közöd nem lenne, – Alicia felelte. – Te hogy állsz a dologgal? Van valami szívbéli elrejtve a kamrába?

– Nincs. – Albert nevetett. – Semmi szívbéli. Csak én vagyok meg a munkám.

– Erre iszunk. – Alicia a Chardonnay palack után nyúlt.

– Iszunk, mire? – Albert hunyorított, nem tudhatván, hogy a leány komoly-e vagy csak cukkolni akarja.

– Hogy mind a ketten facérek és partiképesek vagyunk.

Albert kissé meglepődött a facér szón, de elengedte a füle mellett és nem reagált. Teletöltötte mind a két poharat, és gondolta, hogy ideje lenne témát változtatni.

– A cégemnél most tettek meg főmérnöknek, – jelentett ki büszkén, – és jókora fizetésemelést kaptam.

– Szuper, – Alicia kacarászott és megfogta a férfi kezét. – Ezt meg kell, hogy ünnepeljük és fel kell, hogy köszöntselek valami tartalmasabbal.

– Tartalmasabbal? – Albert szeme kikerekedett.

– Igen, például vodkával. Van vodkád? Az én hazámban vodkát isznak az emberek, ha ünnepelnek és örvendeznek.

– Van vodkám. – Albert felállt, átment a nappaliba és egy percen belül visszajött egy üveg megbontatlan Smirnoff vodkával és két likőrös kristálypohárral. Lecsavarta az üveg kupakját és Aliciára nézett, akit egyre jobban és jobban kezdett kedvelni, és nem hitt a szerencséjének, hogy a leány nyilvánvalóan flörtölni akar vele.

– Melyik ország lenne az? – kérdezte. – Azt hittem, hogy Amerikában születél.

– Norvégia, – Alicia felelte a vodkásüveget nézve és ujjait billegetve, hogy Albert töltsön már.

– Én meg Magyarországon. – Albert töltött és az egyik kristálypoharat Alicia felé nyújtotta.

– Budapesten nőttem fel és ott jártam egyetemre, a Műszakira.

– Éppen idevágó, – Alicia bólintott. – Kérdezhetek valamit? Kell tudnod a választ, ha mérnök vagy és európai.

– Kérdezz, – Albert válaszolta és a vodkás poharat közelebb tolta a leányhoz.

– Lenne tudomásod valamiféle német rakétakutató bázisról Peenemundén? Alkalmaztak ott deportált rabmunkásokat?

– Igen. – Albert aprót kortyolt italából. – Tizenhét éves koromban olvastam egy könyvet rakétákról, giroszkópokról és vezérlési kutatásokról és fejlesztésekről Peenemundén. A könyv nem említette, hogy fegyvergyár lett volna, és annyira fellelkedtem, hogy elhatároztam, hogy én is gépészmérnök leszek és aerodinamikára fogok specializálódni. Sok fiatal fiú akar rakétamérnök lenni, köztük én is. Mérnöki diplomát szereztem rakéta tudományokban, de soha nem tudtam állást szerezni választott szakmámban. Most épületgépészeti berendezéseket tervezek irodaházaknak és ipari létesítményeknek.

Alicia pohara köré fonta ujjait. Lassan forgatta az átlátszó italt, majd egyetlen csepp fogyasztása nélkül Albertra emelte szemét. – Malvina azt mondja, hogy négy évig deportált rabmunkás volt Peenemundén. Gondolod, hogy ez igaz lenne?

– Erre nehéz válaszolni. – Albert elfordította a tekintetét. – A Peenemunde kutatótelepet az angolok lebombázták 1943 augusztusában és a teljes gyár és kutató telep átköltözött a Harz hegység sziklabarlangjaiba, Tüvingiába. Elképzelhetetlen mennyiségű rabmunkát használtak, hogy kibővítsék az alagutakat és átvigyék a gépezeteket Peenemundéről. Olyan rettenetes körülményeket hoztak létre, hogy a közeli Ravensbruck and Buchenwald koncentrációs táborokból odahozott rabmunkások az éhségtől és a kimerültségtől néhány hét alatt elpusztultak. Az SS ellenőrizte a munkákat és az építkezéseket és egyetlen rakétatudós sem vett részt a munkások elleni kegyetlenkedésekben. A tudósok és a szakmunkások csak a rabmunkások távozása után érkeztek.

– Véded őket? – Alicia kérdezte.

– Nem, – Albert beharapta a száját, – remélem, hogy pártatlan magyarázatom nem hangzik védelemnek. A legtöbb rakéta tudóst és mérnököt az Amerikai hadsereg ejtette fogságba és áthozták őket ide Amerikába. Itt részt vettek az amerikai ballisztikus rakéta program kifejlesztésében, és a végén segítettek, hogy az első ember feljusson a holdra. Az FBI új személyazonosságot adott nekik és teljesen amerikanizálódtak.

– Mi lett a rabmunkásokkal. – Alicia kérdezte szarkasztikus hangon. – Azok is amerikanizálódtak?

– Nagyon kevesen éltek át a rettenetes körülményeket. – Albert lassan ingatta a fejét ide-oda. Talán néhányan, akik csak egy pár hétig dolgoztak ott és túléltek a halálmenetet a végén.

Egy dolog bizonyos lehet, senki nem vészelt át négy évet Peenemundén, hacsak valami magas rangú náci nem védelmezte és kivételezett bánásmódban részesítette.

– Érdekes, – Alicia tenyerében nyugtatta állát és gondterhelten tanulmányozta a fiatalember arcát. – Erről kellene, hogy beszélj Malvinával.

– Hagyd. – Albert az utolsó darab halat is felvette villájára, elmélyülten vizsgálgatta, majd lassú, megfontolt hangon válaszolt. – Lefolyt víz a híd alatt. Beszéljünk másról. Bármit kérdezhetsz ősrégi politikán kívül.

– Rendben, – Alicia nevetett és csábos oldalpillantást vetett Albertra. – Mivel mulatja magát, Mr. Legkomolyabb Mérnök úr?

– Járok a könyvtárba és könyveket olvasok, – Albert felelte, – és néha megnézek egy jó mozit a képernyőn és megiszom egy fél pohár bort hozzá.

– Soha nem mész le egy bárba vagy egy nightklubba? – Alicia feje szinte remegett a hitetlenkedő meglepetéstől.

– Nem, – Albert válaszolta tréfálkozó hangon. – de járok a Dunkin Donut kávéházba, sőt, néha még a Burger King gyorsétterembe is.

– Igazából remek mulatságnak hangzik. – Alicia felállt és a fiatalember mellé lépett, és ahogy az felé fordította a fejét cirógatni kezdte az arcát. – Szeretnéd meghallgatni, ahogy énekelek? – kérdezte puha, kedves hangon.

– Aha, – Albert bólintott és kezét a leányéra tette. – Nagyon is szeretnék meghallgatni.

– Következő péntek este gyere le New Yorkba. – Alicia megcsókolta Albert homlokát. – Ezen a héten a Theatre klubban énekelek a Gramercy Park téren az East 20-ik utcánál. Tudatom velük, hogy a vendégem vagy és az ajtónálló beenged.

– De még mennyire, – a fiatalember szájon csókolta a leányt. – feltétlenül ott leszek.

Harmadik Fejezet

Gramercy Park, New York City, 1995

Az 1888-ban alapított Theatre egy osztályon felüli klub, amit 1963-ban Nemzettörténelmi Ereklve épületnek nyilvánítottak és kizárólag a tagok és vendégeik részére áll nyitva. A Theatre lélegzetelállítóan emlékezetes hely, ahol össze lehet jönni a többi tagokkal, barátokkal és kollégákkal egy kulturális és elegáns New Yorki atmoszféra kényelmében.

A fő vacsoraterem méltán dicsekedhet egyik oldalán egy kisebb színpaddal, ami egy nemrégiben, 1922-ben történt bővítés eredménye, ahol a nemzetközi színészgárdából kiválasztott legjobbaknak és legkiválóbbaknak adnak esélyt, hogy fellépjenek és előadjanak, a Broadway és Hollywood erőltetett dicsfényének nyomása nélkül, és távol a kommersz koncert és előadótermek pénzéhes világától.

Tizenkilencedik századbeli elegancia és nagyszerűség minden szobában az egész épületen keresztül, és korabeli filmszillagok, színházi ünnepek és rendezők vannak általában nagy számban jelen.

Legmagasabb kitüntetés egy fiatal énekesnőnek a Theatre színpadán fellépni, és Alicia tisztában van ennek fontosságával. Tökéletesen bele fog illeszkedni a milióbe és legjobb képességét fogja nyújtani, és nem fog szégyent hozni a színházi ügynökre, aki bejutatta ide.

* * * *

Péntek este szmokingjába felöltözve, Albert London Fog esőkabátját vette fel előkelő ruhája fölé, és a vonattal és utána a földalattival lement New Yorkba, ahogy Alicia elmagyarázta, a Theatre klubba a Gramercy Park mellett.

Ahogy megérkezett a testes ajtóstrázsa elállta útját, de ahogy Albert tudtára adta, hogy Alicia Sorensen vendége, a strázsa intett a fogadási biztosnak.

– Vezesse az ebédlőbe. Az úr egyik vendégünk vendége.

A disztíngvált kinézetű fogadási biztos, a színpad baloldalához közeli kis asztalhoz kalauzolta Albertet és jeges hangon közölte, ami méltán tükrözte beképzelt hozzáállását és merev magaviseletét.

– Üljön le itt, kérem. Sorensen kisasszony hamarosan színpadon lesz.

– Köszönöm, – Albert bólintott, és ahogy leült kigombolta szmoking zakóját és megigazította csokornyakkendőjét.

– Ha nem lenne ellenére, – a rideg etikett megtestesítője nem volt hajlandó távozni és tovább magyarázott. – Mivel egyedül méltóztatik lenni, és telt házat várunk ma estére, másokat is fogok asztalához hozni, már úgy értem, hogy más urakat, mert mi határozottan nem engedélyezzük az alkalmi leszólításokat, és természetesen, ha nincs ellenére, hogy kellemes férfitársaságban legyen, mialatt vacsorázik.

– Rendben, – Albert megvonta a vállát. – Nincs ellenemre.

Kévéssel később egy tizenkilencedik századbeli bárói paszományba öltözött műsorvezető lépett a színpadra a függöny mögül és bejelentette.

– Hölgyeim és uraim, örömmel mutathatom be önöknek Alicia Sorensen kisasszonyt, legtehetségesebb énekesnőnk a fjordok és az északi fény földjéről. Kérem, hogy szeretettel üdvözljék és engedjék, hogy a lelkét is kiénekelje nekünk.

A függöny széjjelhúzódott és az elsötétített háttérben a göcsörtös fák és a sziklák között öt zenész ült vagy állt és Alicia büszkén magaslott előttük. Hosszú veres haja hullámokban

göndörödött le melleinek vonala alá és bokáig érő hosszú fekete ruhát viselt, ami meztelenül hagyta vállait. A zene két különleges hangzású hangszerrel kezdődött, az alpesi kürttel és a száj hárfával, vagy más néven az állkapocs hárfával, ami zeneszerszám, ahogy Albert később megtudta, belső Ázsiából eredt és ezer évekkkel ezelőtt a Lappok hozták Norvégiába. A Lappok, egy Ural Altáji nyelvet beszélő ősi nép, akik még mindig ott élnek fenn a magas északon, a rettenetesen hideg sarkkörön túl és gondozzák és terelgetik rénszarvas nyájaikat a félelmetes tundra vidékén.

Több hegedű, egy gitár és egy dob csatlakozott a szájhárfához és a harangszájú havasi kürtöz és egy észbontó ritmus vált dominánssá és varázslatosan mély, áhítatos csendben nézte őket a közönség. Alicia magasba emelte hosszú karjait, a veres sál csak félig takarta meztelenségét, és ahogy ritmikusan ringatta karcsú testét előre hátra, énekelni kezdett. Erős hangja betöltötte a termet és Albert nem tudta levenni róla a szemét.

Először nem vette észre az idős úriembert, akit a fogadási biztos asztalához vezetett. Csak akkor, ahogy a betolakodó a fülébe súgott. – Nem egy csodálatos teremtés, – mondta az illető és Albert feléje fordult.

Albert nem reagált. Nem, még az ének végeztével sem. Alicia hangja és az ősrégi dal mágikus hatása olyan transzba hozta, hogy a világ megszűnt körülötte létezni.

– Bocsánat, – az idegen makacskodott. – Nem akartam megzavarni nemes élvezetét, hogy bemutassam magam. Henry Jenkins vagyok szolgálatára, a természettudományok doktora.

– Vogel Albert, – Albert bólintott, és bár nem nyújtott kezet, szemeik mégis találkoztak egy futó pillanatra.

– Én javasoltam közvetítő ügynökének, hogy itt léptesse fel. – Jenkins ujjával pattintott a pincérnek. – Skót viszik jéggel, – mondta és visszafordult Albert felé. – Alicia abszolút talentum és még sokra fogja vinni az előadó művészetek terén.

– Hmm, – Albert bólintott, vajmi kevés hajlandóságot mutatva, hogy Jenkinsszel társalogjon, mert Alicia nekikészült, hogy második számát is elénekelje és lebilincselő hangján bejelentette.

– Következőnek a Rolandskvadet balladát fogom elénekelni. – mondta büszkén. – Roland énekét VIII századbeli norvég történelemből. A Frankok földjére fogunk kilovagolni és arany és ezüst zsákmányunkat fegyverünk acéljával fogjuk megvédeni.

A dobok lassan ütötték a méltóságteljes ritmust, a flóták felsírtak és a kürtök harcba hívták a rettenetesen Viking vitézeket, ahogy Alicia megkezdte énekét, és a zsúfolt vacsoraterem áhítatos csodálatba csendesedett.

– A Maitre D' mondta, hogy maga Sorensen művésznő barátja. – Jenkins mondta a második ének végén, amit mélységes áhítattal az arcán hallgatott végig.

– Aha, – Albert végre belátta, hogy tiszta udvariasságból, beszélnie kell ezzel a tolakodó személlyel, ha más okból nem, de ennek az úri helynek tisztelete végett, és hozzátette.

– Igen, ő invitált ide.

– Említette, hogy a családi neve Vogel. – Jenkins mereven bámulta Albertet. – Maga német?

– Nem. – Albert rázta a fejét. – Magyarországon születtem és ott végeztem iskoláimat.

– Szuper. – Jenkins vigyorgott. – Milyen területen van végzettsége, ha szabad kérdezni?

– Folyadékok mechanikája, aerodinamika, és mechanizmusok elmélete. – Albert arca alig észrevehető mosolyba enyhült. – Gépészmérnök vagyok.

– Érdekes. – Jenkins simogatta az állát. – Negyven évig dolgoztam a NASA intézetnél, és nemrégiben mentem onnan nyugdíjba.

Albert nem válaszolt, nyilvánvalóan nem észlelte a kapcsolatot Alicia Peenemunde érdeklődése és a NASA háttérrel rendelkező idegen között, aki ezt a felső rétegbeli szereplési alkalmat megszerezte a lánynak. Jenkins is elhallgatott, és a következő három ének alatt nem szólt semmit.

– Rövid szünet következik, és felszolgáljuk a vacsorát. – a műsorvezető jelentette be a harmadik ének után. – Műsorunkat újra kezdjük, miután alkalmuk volt megízlelni legválasztékosabb ételkülönlegességeinket.

Alicia lejött a színpadról és egyenesen Albert és Jenkins asztala felé tartott.

– Hello, Albert. – mondta és megcsókolta a fiatalember arcát, mialatt jeges pillantást vetett Jenkins felé. – Maga mit keres itt? – kérdezte, – akármi is legyen a neve. Borzasztóan sajnálom, de teljesen kiment az eszemből.

– Henry Jenkins, – a volt NASA alkalmazott bólintott. – Kérem, bocsássa meg legutóbbi találkozásunk alkalmával történt tapintatlan viselkedésemet.

– Meg van bocsátva, – Alicia leült és rápillantott a pincérre, aki követte és készenlétben tartotta rendelési blokkját. – De még egyszer elő ne forduljon.

Miután ezt tisztázta, Alicia a pincér felé fordult. – Főúr, drága, – mondta neki. – Tele hassal nem énekelhetek, és kérem, ne vegye sértésnek, de ki kell hagynom csodálatos terítékét. Csak hozzon, kérem, egy tányér főtt aszparáguszt párolt sárgarépával és hozzá egy kanna langyos teát mézzel.

– Dinsztelt összeletek galuskával. – Jenkins is bólintott a pincér felé. – És egy vizespohár abszint.

– Libamájjal töltött pisztrángot. – Albert hosszasan studiózta az étlapot és huncut kacsintással adta vissza a pincérnek, hogy Manhattan közepén lehetetlen lesz ilyen magyar specialitást kapni. – És bőséges tartár szósszal. – tette hozzá.

– Én a marhafelsál sültet rendeltem volna főtt burgonyával. – Jenkins rázta a fejét. – Egy magafajta fiatalembernek sok marhahúst kellene ennie, hogy jó erőnlétben maradjon és legyen energiája.

– Italt hozhatok? – A pincér meredten nézte Albertet.

– Egy pohár szürkebarátot. – Albert mosolygott, teljesen eleresztve füle mellett Jenkins megjegyzését.

Ahogy a pincér távozott Albert Jenkins felé fordult, majd egy másodperc múlva Aliciára nézett. – Nem tudtam, – mondta, – hogy maguk ketten ismerik egymást.

– Nem ismerjük egymást, – Alicia összehúzta a szemét. – Talán a múlt héten, vagy az előtt válhattunk egy-két szót valami más helyen, bár nem ilyen előkelően, mint ez.

– Már egy éve követem Sorensen kisasszony művészeti pályafutását. – Jenkins mereven fixírozta a fiatal nőt, és arckifejezése rideg volt és hideg, mintha Aliciának kötelessége lenne, hogy engedelmességen és kövesse a nagy elképzelést, ami kitervezett számára. – Elhatároztuk, hogy a művésznő lenne az ideális választás, és a legmegtiszteltebb vendégszereplő, a mi exkluzív társaságunk összejövetelén. Sorensen kisasszony művészeti igazgatója régi jó barátom és szintén tagja zártkörű társaságunknak csodákat tudna művelni jövőjére vonatkozóan, hogy nemzetközileg ismert énekesnője legyen az északi árja hagyományoknak.

Alicia Albertra nézett, mintha hozzájárulását vagy tanácsát kérné, kérdően kikerekítette szemeit és várta, hogy a fiú mondjon valamit.

– Sorensen kisasszony, – Albert mély lélegzetet vett és kezét a leányéra tette. – Diplomás pszichiáter akar lenni és nem valami nemzetközi előadóművész, lelkiismeretlenül pénzéhes ügynökök és mocsáralja hulladékkal táplálkozó puhány impresszáriók kényére-kedvére kiszolgáltattottan.

– Semmi ilyesmiről nincs itt szó. – Jenkins hahotázott. – Ha Alicia nem akar fényes dízőz lenni, mi nem kényszeríthetjük. Ugye nem? Csupán csak azt javasolnám, hogy a következő héten, vagy bármelyik hétvégén, ami alkalmas neki, le kellene utaznunk Floridai üdülőhelyemre és ott fellépne, mint kitüntetett vendégszereplő. Albert, és ezt felettébb

javasolhatom, maga lehetne a kísérője. Péntek reggel vonattal indulnánk le a Penn Station vasútállomásról és Miami városba, Floridába utoznánk. Lefele menet a saját speciálisan berendezett Pullman kocsikkal mennénk, a zenekar tagjaival és legkiválóbb klubtársainkkal együtt, hogy összeismerkedjünk és szórakozzunk egy keveset. Lent a kastélyomban szállnánk meg vasárnap estig, amikor első osztályú repülőjeggyel visszarepülnénk, a La Guardia légikikötőbe.

– Miért ennyire sürgősen? – kérdezte Alicia.

– A hónap végén van Walpurgisnacht, vagy Boszorkányszombat. – Jenkins felelte és mélységes tisztelet festette arcát komolyra.

– Boszorkány mi? – Alicia lebegtette szempilláit. – Csak nem akar boszorkánynak nevezni.

– Természetesen, hogy nem. – Jenkins puhára fogta hangját és egy pillanatra gyengéden megérintette Alicia mezítelen vállát. – A német néphagyomány szerint, Walpurgisnacht éjszaka a boszorkányok összejönnek a Brocken hegyen, a Tübingi Harz hegység legmagasabb gerincén, hogy tivornyázzanak isteneikkel és megünnepeljenek április harmincadikát és várják a tavasz megérkezését. Az egész ünnep egy ártatlan tradíció, de nagyon fontos nap a mi társaságunk kalendáriumában.

– Harz hegység, Tübingia, Németország, Albert tünődött, mi a veszekedett fenyő dolga van ennek az embernek a Harz hegyekkel. Lehetséges lenne, hogy mégiscsak fiatal rakéta tudós volt és részt vett a Náci V1 és V2 rakéták gyártásában?

Természetesen elmékedését magában tartotta és kinyilvánítása helyett kételkedő hangon kérdezte Jenkinstől. – Floridában nincsenek se hegyek, se boszorkányok vagy koboldok. Miért ünnepelne valaki valamit, amihez óriási sziklacsúcsok kellenek egy olyan helyen ahol csak alligátorokkal teli mocsarakat talál.

– Birtokomon műszikláink vannak műbarlangokkal és mesterséges vízesésekkel, ami nagyon is hasonlít a Brocken hegy tájképéhez. – Jenkins felelte. – A hely csodálatos és misztikus, egyedül csak Alicia jelenléte és varázslatos hangja hiányzik.

– Maga nagyon gazdag lehet, Jenkins úr. – mondta Alicia.

– Valóban végtelenül gazdag vagyok. – Jenkins vigyorgott leplezetlen rátartiséggel. – Kérem, hívjon Henrinek, de inkább szeretném, ha Horst néven szólítana.

Negyedik Fejezet

Darien, Connecticut. 1995

Elaine macskája három héttel ezelőtt eltűnt. Szegény hölgy tucatnyi cédulát ragasztott a környékbeli fákra és lámpaoszlopokra, egy tányér macskaeledelt is kitett ajtaja elé, de hiába. A macska, Murdoch, egy három éves bak nem jött haza. A kitett ételt megette, vagy valami más erdei állat ehetette meg, és rikítóan sárga bundája ellenére, az eltekergett gazember valahogy mégis láthatatlanra csinálta magát.

Liberty szervezte meg a hajtóvadászatot. Kedves és igénytelen természetével, egyik ajtótól a másikra ment, bekopogott és megkérdezte az ott lakót, hogy látták-e Murdochot.

Ilyen módon becsöngetett Malvinához is, és az öreg hölgy tolószéke kerekét forgatva odagurult az ajtóhoz.

– Micsoda kellemes meglepetés. – Malvina mondta, ahogy kinyitotta az ajtót és meglátta a szerénykedve pislogó másodvirágzását élő hippilányt. – Miféle világcsoda készítette, hogy meglátogasson egy ilyen öreg kriplit, mint én?

– A macska. – Liberty csicseregte. – Tetszett látni Murdochot mostanában?

– Fáradjon beljebb, – Malvina felelte. – Megmondom, ha teázik egyet velem.

– Hol van Alicia? – Liberty kérdezte, ahogy keresztüllibbent a küszöbön. – Nem neki kellene vigyáznia magára?

– Hah, az, – Malvina letargikusan legyintett kezével. – Túlságosan el van foglalva azzal a fiúcskával a füves rész másik oldalán.

– Alberttal?

– Aha, azzal. Nem egy szörnyűség?

Liberty nem felelt. Albertet jó partinak tartotta. Nem magának. Liberty Craignek volt elkötelezve, és a hűtlenség nem tartozott kedvenc elfoglaltságai közé. – A macska, – ismételte. – Elaine teljesen depressziós lett, hogy házi cicája eltűnt. Murdoch volt az egyetlen férfi, akiben bízott, és most az is megcsalja valamiféle szégyentelen szomszédságbeli szajhával.

– Tudok róla, – Malvina a konyha felé gurult tolószékében és onnan visszanezített Libertyre. – Megtöltenéd a teáskannát az Aquafina forrásvizes palackból, és begyűjtanád a legkisebb rózsát a tűzhelyemen?

– Hogyne, – Liberty felelte engedelmesen. – Hol a tea és melyik fajtát szeretné?

– Ott. – Malvina botjával a polc felé mutatott és szokott helyére gurult a konyhaasztal végénél, és ott egy nyilvánvalóan kényelmesebb pozitúrában helyezkedett, amit feltehetően a legjobban kedvelt.

– Tehát, a macska. – Liberty mosolygott búbájosan, miután két darab teás csomagot beledobott egy-egy csészébe, az egyik M betűvel a másik A betűvel megjelölten.

– Ah, a macska. – Malvina sóhajtott. – Nekem is volt valamikor egy macskám és borzasztóan szerettem. A hatvanas években történt. Akkoriban egy szabadelvű kommunában éltem Észak Kaliforniában, és a gitáromon játszottam és énekeltem hozzá. Olyan boldogak voltunk, hogy szavak nem tudják leírni örömünket. Hippik, szabad szellemű fiatalok, drogosok, excentrikusak, és kalandvágók. Ah, mily rettenetesen imádtam azt az életformát.

– Vagány, – Liberty mosolygott. – Milyen kár, hogy kihagytam azokat a csodálatos időket. Tíz éves sem voltam, amikor hirtelen abbamaradt a Vietnámi háború és többet nem volt mi ellen tüntetni.

– Ahogy elkezdtem mondani, – Malvina folytatta, enyhén sértődötten a közbevágásért. – Ki kellett, hogy lazítsak az után, amin fiatal koromban keresztül kellett esnem Náci

Németországban. Tizenhat éves voltam, amikor a németek kirángattak otthonainkból, Krakkóban, Lengyelországban és felgyújtották zsinagógánkat. Először egy csendőrzárőr érkezett és összeírtak mindenkit, aki zsidó volt. Próbáltuk mondani, hogy nem vagyunk zsidók, de a szomszédok ordítottak. – Írják össze ezeket is. Ezek is mind koszos zsidók. – A sárga csillagot, a szegény jelvényét viseltették velünk és mindenünkből kifosztottak, elvették összes ingóságunkat, és megfosztották szüleimet kenyérkeresetüktől.

– Kik tették ezt? – Liberty nézte megdöbbenően az öreg nénit.

– Speciális SS kommandók, akik együtt jöttek a reguláris Wehrmacht katonasággal. Krakkó az akkori Lengyelország közepén feküdt, és mi a német és a szovjet demarkációs vonalak közé estünk. A németek úgy döntöttek, hogy kegyetlenül ránk erőszakolt rabmunkával mégis kiirtanak minket. Egy napon egy csukott katonai autóbusz jött és a helybeli lengyel rendőrség lerugdosott, minket a lépcsőkön. Egy órát engedtek, hogy összepakoljuk ingóságainkat, amit magunkkal akartunk vinni. Egy bőröndöt, és talán egy lepedőből összekötött batyut, és fel kellett kapaszkodnunk a buszra ahol csak állóhely volt, az is szűken. Édesapám főkönyvelő volt és finánciális zseni és otthonunkban Bosendorfer koncertzongora állt, amin négy éves koromtól kezdve tanultam imádni a zenét. Apukámat valahova máshova vitték. Soha többet nem hallottunk róla. Kommunista szimpatizánsnak tarthatták és az első árokba beelölték. Engem és édesanyámat, csinos fiatal leány voltam akkor, marhavagonnal Dachaubá vittek, Münchenhez közel. Ott az Agfa-Commando gyárhoz osztottak be, ahol alkatrészeket szereltünk össze, ahogy később megtudtam a repülőbombák és a V1 és V2 rakéták gyűjtőfejeihez. Egy héten hat napon át minden nap tizenkét órát dolgoztunk. Éjszakára visszahajtottak közeli barakkjainkba ahol, maroknyi köles és negyed kiló kenyér fizetséget kaptunk egész napi munkánkért.

– Tízezrek voltak belőlünk, legtöbben a szétvert lengyel hadsereg katonái, orosz hadifoglyok, az intelligencia képviselői egész Európából, és természetesen nagy számban, mi zsidók. Később, ahogy olyan sokan voltunk, hogy mindenkinek nem jutott munka, többünket át transzportáltak Ravensbruckbe, Berlintonól északra. Ott a Siemens und Halske német elektromos cégnek dolgoztam. Kizárólag nők, kivéve néhány férfit, egy közeli koncentrációs táborból, akik kezelték és karbantartották a gázkamrákat és a krematóriumot. Rengetegen meghaltak közülünk, de senkit sem temettek el. Mindenkit elégettek. Amikor elvittek szüleim házából, hetvenkilós, százhetvennyolc centi magas egészséges tizenhat éves leány voltam. Mire eljutottam Ravensbruckre, negyvenöt kilós véznasággá fogytam, de még mindig kíváncsi lehettem, mert egy nap, egy magas német, Waffen SS egyenruhában megállt munkapadom mellett és tarkóbőrömnél fogva felemelt.

Malvina itt megállt és a cukros kiscsomagtartó után nyúlt, ami ott feküdt az asztalon előtte. Libertyre pillantott, és miután meggyőződött, hogy a leány még mindig figyel rá, folytatta a történetet.

– Liberty, – Malvina sóhajtott. – Az SS tiszt olyan jóképű volt, mint az ördög maga, és amennyire utáltam a fajtáját és féltém tőlük, beleestem varázslatosságába. Vaskereszt volt a gallérijára varrva, és még kettő a mellényzsebein. Karcsú volt és magas, feje fent kissé kopaszodott, és jókora, hegyesen kiugró orra volt hozzá.

– Mi a neve? – kérdezte tőlem.

– Malvina Weinstein, – rebegtem reszkető hangon. Biztos voltam benne, hogy elvisz és valamilyen apró kihágásért, amiről semmit nem tudtam, agyonlő vagy felakaszt.

– Maga zsidó? – kérdezte és eleresztette a nyakamat.

– Igenis, Herr Sturmbannfuhrer, – bólintottam sírással küszködve. A rangját leolvashattam vállpántjáról, és olyan tisztelettudó akartam lenni, amennyire tudtam.

– Nem baj, – mondta és letegezett. – Gyere velem.

– A munkám? – mutattam a futószalagra, ahol a percnyi idő alatt, hogy abbahagytam dolgomat máris ijesztően hatalmas rakás alkatrész kezdett összegyűlni.

– Hagyja, – a Sturmbannfuhrer követte a szememet, – és kövessen.

Kimentünk a hátsó kijáraton és kint egy hatalmas Mercedes limuzin várt rá. A sofőrje, egy fiatal, fekete egyenruhás SS sorkatona ugrott és az utas oldalon kinyitotta a kocsiját.

– Hagyja, Hans. – mondta neki. – Ezt én fogom kezelésbe venni.

– Űlj az első ülésre. – a Sturmbannfuhrer utasított felém fordulva. – Én vezetek, de ha szökni próbálsz, agyonlőlek.

A hamarosan beállt sötétségben, vagy négy óra hosszat hajtottunk, és egyetlen szót sem szólt. Éjfél felé végre megálltunk. Kiszállt a kocsiból, körbekerült és kinyitotta az ajtót az én oldalamon.

– Megérkeztünk, – mondta kurtán. – Szállj ki.

Kikászálódtem a kocsiból és azonnal megütött a sós levegő és távolról hallhattam a tenger mormolását. Még soha nem láttam a tengert, de feltételezhettem, hogy valami ilyesmi lehet az illata és ilyen lehet a zenéje.

– Hol vagyunk? – merészkedtem megkérdezni. Akkora már gondoltam, hogy valahogyan mégsem fog bántani.

– Peenemunde városnál, a Balti tengeren. – felelte. – A nevem Sturmbannfuhrer Horst Jürgen és itt dolgozom. Ez az én házam, és te leszel a házvezetőnőm, ha viseled magad.

Liberty kihörpintette a teáját, és belevágott Malvina szavába. – A macska, – nézett körbe. – Nem látta Murdochot?

– Ezek a mai fiatalok. – Malvina összeráncolta a homlokát. – Semmi nem érdekli őket. Kiöntöm a lelkemet, és még csak rám se figyelnek. Ez a macska, a szerencsétlen állatka kész katasztrófa. Taszíts oda az ablakhoz és megmutatom, hogy hol van az a szárnalmas lény.

A nappaliban Malvina botjával széjjelhúzta a függönyt és a szemközti ház lépcsője felé mutatott. – Ott, a maga rettenetesen agyonkínzott macskája ott van. Van egy luk a kövek és a lépcsőfokok között és ott rejtőzködik az üregben. Már három hete ott van, minden éjszaka látom jönni-menni.

– Miért nem szólt valakinek, hogy látta? – Liberty rázta a fejét és összeráncolta a homlokát.

– Senki nem kérdezett, és mindamellett, Elaine nem érdemel meg egy macskát. – Malvina elengedte a függönyt. – Rosszul bánhatott azzal a kis állattal. Elaine egy semmire se jó shiksa macskakíngó, amennyire én ismerem.

– Eh, legalább megvan. Majd tudatom Elainnel. – Liberty a kilincsre tette a kezét és nyitotta nyomta az ajtót. – Végtelenül örülni fog.

– Mi lesz az én történetemmel? – Malvina elhúzta a száját. – Még nem fejeztem be.

– Az utca partin majd elmondhatja. – Liberty kívülről visszafordult. – Hamarosan, ahogy május közepén egy kicsit melegebb lesz, szomszédsági pikniket tartunk a zsákutcában és mindenki ott lesz az egész környékről. Craig majd lecipeli magát a lépcsőköre, és helyet foglalhat az asztalunknál. Bőségesen lesz ott idő, hogy befejezze meséjét.

– Az egész istenátká világnak elmondjam? – Malvina morgott. – Miért akarnám a történetemet elmondani fűnek-fának, és mindenki rokonának és üzletfelének? Irgalmazzon már nekem. Az én történetem afféle magánügy.

Ötödik Fejezet

Peenemunde, Németország, 1939-1945
Horst Jürgen rakéta tudós emlékirataiból

Peenemundei életemet a saját bizonytalansági tényezőm határozta meg. Mérnöki tanulmányaimat a Göttingeni Egyetemen fejeztem be, beleértve az órákat, amit Werner Heisenberg fizikai tanszékén vettem. Azonban, Heisenberg professzor kvantum mechanikai elméletét és nukleáris hasadási feltevéseit túlságosan teoretikusnak tartottam, mondhatnánk túlságosan komplikáltak és elhatároztam, hogy inkább a gyakorlati alkalmazással kecsegtető giroszkóp technikára koncentrálok.

Az 1939-es évben való diplomázásom után, huszonhárom éves koromban állást ajánlottak Peenemundén, ahol megbízható giroszkópokra volt szükségük, hogy az angol csatornán keresztül lövendő rakétákat irányítani tudják. A giroszkóp a rakéta legfontosabb része. Lehetett iszonyatos erejű rakétamotorunk, ami méregdrága üzemanyagot égetett, fellőhettük negyvenöt kilométerre a magasba, de ha nem tudtuk irányítani, hogy merre menjen, semmit nem értünk vele.

Kicsiny rakétákat építettem, szinte gyerekjátékokat, és miniatűr giroszkópokkal szereltem fel őket. A rakétát beállítottuk egy bizonyos szögbe, és a giroszkóp vezérelte az égéstermék fúvókák pozícióját, és játékrakétáink tartották az irányt.

Később eszembe jutott, hogy használjuk fel Nicolas Tesla csodálatos kommunikációs találmányát, a rádiót. Gondoltam, hogy a rádió segítségével repülés közben beszélgetni is tudnánk giroszkópjainkkal. Miniatűr motorok mozgattak apró alkatrészeket, mialatt százezer lóerős motorok több ezer Celsius fokon égették a folyékony üzemanyagot. A sikerhez és a tömegtermeléshez ezernyi finom alkatrész kellett és temérdek kísérlet és próbálkozás.

Rengeteg kézre volt szükségünk, hogy összeszereljék alkatrészeinket, finom, delikát női kezekre, amiből nagyon, de nagyon kevés volt a német háborús gazdaságban.

Számos utazást tettem a Ravensbrucki női internálótáborba és személyesen választottam ki szerelési futószalagjainkra legalkalmasabbnak látszó munkásokat. Arra az időre már beléptem az SS tagjai közé és hadnagyi rangot adtak. Később megkaptam a főhadnagyi, majd az oberlieutenant rangot, és az 1943-as év elején Reichsführer Himmler maga léptetett elő Sturmbannfuhrernek, ami valóban magas és kivételes hatalommal rendelkező pozíció volt.

A női rabok, akiket kiválasztottam a rakétakutató bázison végzendő munkára szerencsésnek mondhatták magukat. Peenemundén tűrhetően bántunk velük, egészen addig, amíg 1943 augusztusában az angol légierő megbombázott minket és két legjobb rakétamotor tervezőnk meghalt a bombázásban. A bombázás után elszabadult a pokol és az SS vette át a felelőséget, hogy védelmezze gyárunkat és kutatásainkat.

Munkásaink többségét átszállították a Tübingiai Harz hegység barlangjaiba, ahol a munkakörülmények véresen kegyetlenre fordultak. Hogyan vártak minőségi munkát agyonkínzott emberektől, ezt nem tudtam felfogni.

Az angol kémügynökségek meg voltak győződve, hogy mi szüneteltettük Peenemundei kutatásainkat és a Királyi Légierő többet nem zavart minket. Bizonyos értelemben a kicsiny tengerparti falu az egyik legbiztonságosabb hely lett az egész szörnyű világégésben, ami minden oldalról körülvelt minket. Már 1943 elejére meg voltam győződve, hogy elvesztettük a háborút, akár rakétákkal akár nélkülük és tervezni kezdtem saját menekülési stratégiámat.

Kiválasztottam egy zsidólányt, már úgy értem, hogy egy rabot csikos ruhában a Ravensbrucki internáló táborból, és elhoztam Peenemundei házamhoz.

– Malvina, – mondtam neki, miután bezártam magunk mögött az ajtót. – Te biztonságban vagy itt, és senki sem fog bántani, ha el nem hagyod ezt a házat. Ha bárki kérdezősködik az SS-től, vagy egy kíváncsi szomszéd idetolakszik, mond, hogy az unokatestvérem vagy Sziléziából. Ez megindokolná akcentusodat. Valami könnyű házimunkát majd kell végezned, ki kell mosnod a zoknijaimat és alsóneműmet, vasalnod kell az ingeimet, és a társaságom kell légy, ha itthon vagyok.

Akkor még nem gondoltam, hogy szeretőmmé teszem. Ez felettébb helytelen lett volna, és feleslegesen hatalmat adott volna neki felettem.

Természetesen, ha két ellentétes nemű fiataalt összezársz, kettesben nap-nap után, vagy inkább minden éjszaka, a hormonok végül is legyőzik az észet, és a szerelem kiölti rémisztő fullánkját.

Először megengedtem Malvinának, hogy használhatja a fürdőkádamat. Meglepően rövid idő alatt, legfeljebb három hónap folyamán, jelentős kilókat rakott magára, és éppen a legalkalmasabb helyeken, és zsidó vagy nem, kívánatos egy nőszemély lett.

Felajánlottam, hogy megmosom a hátát, ami cselekedett némi tapogatóshoz vezetett és Malvina nem ellenkezett. Éppen annyira akart engem, mint én őt. Együtt kezdtünk aludni és csodálatos volt a dolog. Természetesen reggel fél hatkor fel kellett kelnem, hogy reggel hétkor elkezdjem munkámat a támaszponton, és Malvina kávéval kellett, hogy készítsen, de nem az volt a lényeg, éjszaka nagy volt az örömünk a takaró alatt, talán ötször-hatszor is egy héten. Egyenruhám nélkül úgy nézhettem ki bármelyik mezítelen férfi, és Malvina elnézte a hátrányosságomat, hogy Náci voltam, fajtájának legveszélyesebb ellenfele.

Két év talán, legfeljebb harminc hónap repült el így gondtalan boldogságban. Fenntartottuk, de még fokoztuk is előrehaladott rakétáink legyártását, amikor egy nap, 1945. április vége felé a rádión bementék, hogy a Führer halott és elvesztettük a háborút.

Munkában voltam és valamiféle kósza Wehrmacht csapatok jöttek be a kapun és közölték velünk, hogy jobb lesz menekülnünk, mert az oroszok már tíz kilométer közelben vannak.

Összes németünk, mérnökök igazgatók, tisztviselők, és felvigyázóink mind pánikszerűen menekülni kezdtek, amilyen sebesen csak tudtak, de nem én. Én maradtam. Az oroszoknak is szükségük lesz jó mérnökökre, okoskodtam. Technológiailag alacsonyabb rendűek hozzánk képest és fajilag is, és segítségünkre van szükségük, hogy civilizálódjanak. Természetesen okfejtésem nem magyarázta meg, hogy miért voltak jobb tankjaik és ágyúik, mint nekünk, és miért ők és nem mi nyertük meg a háborút, de nem volt időm ilyesmin tünődni hatalmas és haszontalan háborús erőfeszítésünk legvégén.

Ahogy üldögéltem irodámban, és fejtegettem a jövő előnyeit és a hátrányait, ajtómat rám törték és két fiatal nő makulátlan egyenruhában és állig felfegyverezve robbant be rajta és géppisztolyt szegeztek mellemhez.

– Horst Jürgen, – a magasabbik, egy jó alakú szőke nő átható kék szemekkel és ellentmondást nem tűrő domináns hanggal, kérdezte.

– Igen. – bólintottam. Nem ismertem fel egyenruhájukat és ismertetőjeleiket. Egy biztos volt, nem voltak oroszok, se amerikaiak se angolok.

– Velünk jön. – a szőke mondta.

– Maga ki? – kérdeztem.

– Valkűrök vagyunk. – válaszolta. – Mi megmentjük Németországot. Egyetlen barbár orosz sem fog megbecsteleníteni minket és mi biztosítjuk, hogy Németországnak vezető szerepe lesz a jövő Európájában.

Hát valóban, gondoltam, a Valkűrök segítségedre lovagolnak és megmentik a szuperfaj elesett hőseit. Hitler motyogott valami ilyesféle kommandó dandárról, de soha nem hittem el, mint ahogy semmi mást sem hittem el neki.

- Hova megyünk? – néztem a Valkúrre.
- Bajorországba, – felelte. – A nevem Gretchen és mostantól én parancsolok.
- Mi a maga rangja? – néztem rá meredten. – Én Sturmbannfuhrer vagyok, és nem fogadok el parancsot, háborúsdit játszó cserkészlányoktól.
- Cserkészlányok, ha. – Gretchen felhúzta pisztolya kakasát. – Rangok többet nem érvényesek. Dobja le azt az egyenruhát és rakja ki összes igazolványait. Hosszú út áll előttünk, és nem kockáztathatjuk, hogy észrevegyenek.
- Nincs itt semmi váltás ruhám. – feleltem. – A házamnál van némi civil ruha, és amúgy is oda kell mennünk, hogy felveszük a háztartásbelimet.
- Az elképzelés hibás. – Gretchen felém intett pisztolya csövével. – Nem vesszük fel a maga zsidó babáját, Malvinát. Az a neve, nem? Mindent tudunk róla. Felesleges hátráltatás lenne és szükségtelen kockázat. A zsidólány marad. – Gretchen vigyorgott. – legalább lesz alkalma, hogy orosz felszabadítóit tárt karokkal üdvözölje, mind a tucatot, akik partiba fogják megerőszakolni, és agyonkínózzák, hogy információt szedjenek ki magáról.
- Akkor is, ruházatra van szükségem. – motyogtam és sajnáltam Malvinát és reméltem, hogy valahogy meg tudok szökni ezektől az elmebajosoktól és meg tudom menteni szerelmemet.
- Izolda, – Gretchen a másik Valkúr felé fordult. – segíts Kirstennek Ivánt behozni és hozd be a ruhásizákomat a nyeregkápából.
- Egy perc múlva Izolda visszajött a harmadik fiatal nővel. Ketten berángattak egy összekötözött és bekötött szájú fiatal férfit, orosz közlegényi egyenruhában. Iszonyatos bűz töltötte meg a levegőt. Az orosz legalább egy éve nem válthatott ruhát és nem fürödhetett, és keservesen nyögött.
- Izolda szabad kezében lógott egy batyu ruha és a lábam elé dobta. – Vetközzön le, – mondta, – és keressen valamit ebben a csomagban, ami rámegy magára.
- Ahogy öltöztem át, Kirsten és Izolda levetkőztették az oroszot és belebújtatták az egyenruhámba. – Nézzétek, – kacarásztak. – Milyen jól áll ennek a részeg disznónak. Máskor majd jobban meggondolja, hogy megerőszakoljon egy német nőt.
- Nem lesz máskor. – Gretchen összehúzta a szemét és hátáról leakasztott egy lángszórót. – Az arcát átrendezzük egy kicsit, hogy az oroszok azt higgyék, hogy a hulla maga, kedves Sturmbannfuhrer uram. Csak az arcát, hogy a maga igazolványait sértetlenül megtalálják a zsebében.
- Gretchen égő gyufát tartott a lángszóró fúvókájához és hosszú vakítóan veres láng jött ki belőle. Nagyon erősnek találhatta, mert megigazított egy szelepet, és a láng harminc centire rövidült és szürkésfehér lett. A lángot néhányszor végighúzta az orosz arcán és az orosz bőre sistergett. A szerencsétlen nyögött, rugdosott, és egy percen belül elcsendesedett. Nyilvánvalóan, félhalottból teljes halottá vált.
- Gyerünk, – Gretchen mondta, fegyverét hátára dobva. – Hosszú éjszakai út áll előttünk.
- Izolda kitapintotta az orosz pulzusát és bólintott. – Ez valóban halott. Küldetésünk első része befejeztetett.
- Gretchen elismerően biccentett fejével, majd felém fordult. – Szedje össze összes technikai iratait, számításokat, specifikációkat, típusdarabokat és minden mást. Nagyon fontos, hogy valami folytonosságunk legyen az új Németországban, ami ennek a világégésnek a hamujából fog kinőni.
- Ahogy bevégeztem dolgom, Gretchen kívülre vezérelt, ahol négy ló várt ránk. Egészséges nagy barna állatok, felnyergelve, felkantározva, zablával a szájukon és szorosan összekötött csomagokkal oldalaikon.

– Tudd lovagolni, Jürgen úr? – Gretchen kérdezte ironikus hangon. – Mostantól kezdve maga civil. Egy ellenálló, vagy egy pap, vagy egy zsidó, bárki csak nem egy volt náci, megértette.

– Hivatásos műlovagló vagyok. – veregettem meg az egyik kanca oldalát. – Apám báró Weiswasser úr uradalmi intézője volt, Freudenstadt városban, Tübingen és Strasburg között. Fiatal koromban istálló legény voltam náluk.

– Ügyes, – Gretchen mosolygott, most először, hogy berontott ajtómon. – Ma éjszaka kétszáz kilométert kell megtennünk, úttalan utakon, mezőkön keresztül, mocsarakon és erdőkön át, a hajnal első sugara előtt. Egyszer át kell, hogy jussunk az orosz vonalakon, utána az angolok elfoglalta területen, és mind a ketten a lehető legrosszabbak, kivéve az SS renegát tagjait, akik még mindig árulókat és dezertőröket keresnek.

– Milyen messze és hova? – kérdeztem.

– Majd meglátja, – Gretchen egyetlen lendülettel felugrott a lóra és a többiek követték példáját, – feltéve, ha reggel még mindig életben vagyunk.

Egyenletes vágásban lovagoltunk ki a megüresedett Peenemunde faluból. Gretchen kiváló vezetőnek bizonyult. Minőségi irányítúje volt, vastag köteg részletes katonai térképe, de legfőképpen a csillagok állását követte, amik csillogó gyémántokként szegezték fényesre a fekete menyboltozatot felettünk.

Ellovagoltunk házam mellett, és láttam, hogy a nappaliban ég a villany. Malvina feltehetően meleg vacsorával várt, és puha karjaival, és rettenetes vágy kerített hatalmába, hogy leváljak a csoporttól és szerelmemet magam mellé vegyem a nyeregbe.

– Eszébe se jusson. – Gretchen elkapta a tekintetemet. – Mert lelövöm, mint egy kutyát.

Malvinának nem lesz semmi baja, gondoltam, és néhány hét múlva ismét találkozunk, ahogy lecsendesednek a dolgok és a fegyverszünet erőre kap.

A falun túl átvágtunk egy sarjadó rozssal teli óriási táblán és libasorban lovagolva, behatoltunk egy sűrű erdőbe, ahol keskeny özcsapásokat követve haladtunk tovább.

– Ne félj. – Gretchen rám pillantott. – Az oroszok órákkal mögöttünk vannak és az angol hadsereg északra fordult, hogy Dánia felé elvágja a Sztálinisták útját. Ha alantas fosztogatók és katonaszökevények kerülnek utunkba, tudni fogjuk, hogy hogyan bánjunk el velük.

Kevéssel hajnal hasadta után sebes folyó partjára értünk. – Az Elba, – Gretchen a vízre mutatott. – A túlsó part már amerikai zóna. Éjszaka fogjuk keresztezni. Napközben abban a kolostorban jobbra felől fogunk pihenni.

Gretchen megverte az impozáns templomerőd nehéz tölgyfaajtáját és végtelennek tűnő várakozás után egy láthatatlan kéz egy keskeny beleső résen félrehúzta a vasat.

– Wittenberg atya. – Gretchen beszólt. – Megérkeztünk. Négy ló, három nő és egy férfi.

– Kerüljenek hátulra. – Az atya válaszolt. – Kinyitom az istállóajtót és maguk elbújhatnak a szénában a lovakkal. A házban nem biztonságos. Katonák lézengenek mindenféle, és minden épületet átkutatnak.

Halálosan kimerülten, mi is és a lovak is, lefeküdtünk a szénába és egy púpos nyomorék hozott négy tarisznya zabot, és vagy egy tucat veder vizet és feltöltötte a vályút.

Délután hat óra fele ébredtem fel, az órám még megvolt és láttam, ahogy az atya magyaráz valamit Gretchennek.

– Jöjjenek be vacsorázni. – az atya mondta. – Úgy látom, hogy nincs senki a közelben és ki lehetnek éhezve.

Az atya, egy tonzúrással öregező férfi barna szerzetesi csuhában bólintott, ahogy beléptem az aszkétikusan berendezett Ferencrendi étkezdébe, de nem kérdezte a nevemet, és nem látszott, hogy érdekelné, hogy ki vagyok.

Ettünk. Bőven volt elegendő hús, krumpli és ízletes házi sütésű kenyér. Az egyik szerzetes hozott egy demizsont és mindenkinek töltött egy jókora pohár fehér bort.

– Következő állomás, – az atya mondta Gretchennek, – az Erbslaben kolostor Erfurt közelében. Több száz menekült gyűlt már össze ott. A Szentatya védelme alatt állnak és még az Amerikaiak sem mernek hozzájuk nyúlni.

– Tudom. – Gretchen bólintott. – És remélem, hogy legtöbben a Harz Hegységbeli V2 gyárból, beleértve Werner von Braun urat is, eljutnak oda, és biztonságban elérik a semleges Svájcot. Az én parancsom, hogy ezt megmentssem, – Gretchen itt rám mutatott. – Azt mondják, hogy nagyon fontos személyiség a rakétakutatás területén.

A sötétedő szürkületben átkeltünk az Elbán. Egy földút vezetett egy rejtett rámpához, ahol a sűrű ártéri növényzetben elrejtve egy ősrégi kötélvontatású komp állt és egy vénséges aggastyán hosszúszerű pipából csibukozott, és ahogy meglátott minket lefele ereszkedni a síkos lejtőn kiköpött a földre.

– Mindent ripityára lőnek, – káromkodott. – és én egyszerre fontos leszek. Fizessenek meg arannyal vagy amerikai dollárral és keresztülviszem magukat. A maguk birodalmi márkája, vagy orosz rubele itt szart sem ér. Még a disznóimmal sem tudom megetetni azt a szemetet.

Négy lovunkat rávezettük az ingadozó kompra és zabláikat kézben tartva melljük léptünk. A vénség nekiveselkedett a kötélnak, és a vonakodó fatutaj masszív tömege lassan megindult, belefordult a sodrásba, ahogy némi távolságra rettenetes ágyúk mennydörögve döngették a nem létező német védelmi állásokat.

–Micsoda vég. – az öreg tutajos beleköpött egy pofa dohányt a folyóba. – Semmi jó nem jött ki ebből az elátkozott Lutheránus liberalizmusból. A mi Szent Katolikus Egyházunk az egyetlen erő az egész világmindenségben, hogy megmentse a világot, már ami megmaradt belőle.

Kora reggelre elértük az Erbslaben kolostort. Kívülről nem láttunk semmi mozgást, és rettegtünk, hogy az amerikaiak megelőztek minket. Ha letartóztatnak, közönséges hadifoglyokként kezelnek, és bosszúvágyó és tudatlan parancsnokaik kipécéznének, mint háborús bűnösöket, és helyben felkoncolnának minket, és mindent alkudozási lehetőségünket elveszítenénk.

Lovainkat egy közeli ligetben elrejtettük és Gretchen kijelentette.

– Itt várunk, amíg valaki nem mutatkozik, és kaphatunk valami információt.

Egy órával később egy amerikai katonai konvoj érkezett. Tucatra való ablaktalan motorizált vagonokat kísértek német rendszám táblákkal és valaki kinyitotta nekik a főkaput.

– A francba, – Gretchen káromkodott. – Elkéstünk. Ezek a vagonok a Mittelwerk-ről valók. Ezeket szokták áthozni a munkásokat a Dora-Ellich munkatáborból. El vagyunk veszve. Jobb lesz, ha megyünk tovább a svájci határ felé, és valahova, valami biztos menedékhelyre, például Dél-Amerikába, eljutunk.

Ahogy ezt kimondta, egy öregember jezsuita talárban lépett elő a bozótból és hatalmas fakeresztet tartott felénk. – Isten hozta, Gretchen nővér, – mondta. – örvendek, hogy visszajutott ide és teljesítette megbízatását. Nincs mitől félnie. Eisenhower tábornok parancsára az amerikaiak felmarkolták az összes tudóst és mérnököt a Nordhausen gipszbánya V2 gyártelepéről. Több mint ezer lesz titokban kiszöktetve németből és Fort Bliss, Texasba lesznek elküldve. Kerüljenek beljebb, Werner von Braun maga is itt van már, és nyilvánvalóan rettenetesen elégedett lesz, hogy a maga felelőssége, a legjobb gíroszkóp szakértő a világon, Herr Jürgen is életben van és megérkezett.

Megmenekültem, estem a térdemre, és bár soha nem voltam vallásos ember, hálát adtam az Istennek, hogy mégiscsak lesz valahol jövőm, ahol istenáldotta tehetségemet hasznosíthatom. Malvinára gondoltam, de nem sokáig, mert a jezsuita intett, hogy kövessük. Szerettem volna,

ha Malvina velünk van, de lehetetlen volt. Kitaszított pária lettem volna ezek között a németek között, hogy egy zsidó szeretőt hoztam ide magammal. Vérző szívvel, de fel kellett adnom szerelmemet. Még az emlékét is ki kellett űznöm fejemből.

Hatodik Fejezet

Malvina Weinstein, 1945

Május elején, az egyik napon Horst nem jött haza munkából. Ebben még nem volt semmi különös. Horst gyakran dolgozott késő esti órákig, néha kora hajnalig és gyakran egyedül hagyott a házban. Figyelmeztetett, hogy ne hagyjam el a házat, ami nem volt probléma, mert élelmiszer szükségleteinket a helybeli farmerek házhoz hozták. Még a szomszédok sem tudták, hogy létezem. A zsalugátereket bezártam, az ajtókat belakatoltam és vártam, hogy véget érjen a háború és megszűnjenek szenvedéseim.

Horst két teljes napig nem jött haza. A rádión hallottam, hogy Németország feltétel nélkül megadta magát és kinyitottam a zsalugátereket és kilakatoltam a bejárati ajtót. Azt hittem, hogy többet nem kell rejtőzködnöm.

A második éjszaka orosz katonák érkeztek. Négyen és gyalogosan, piszkosan, borotvátlanul, és bűdösek voltak, mint a megrohadt sajt, és géppisztolyok lógtak oldalukról.

Megverték az ajtómat, és ahogy megnyitottam a látszólagos bandavezér rám vigyorgott.

– Ne félj, *barisnya*, – mondta a magányos nőkre szóló becsmérő orosz kifejezést használva.
– Nem fogunk bántani. Csak egy kis ételre lenne szükségünk, itatra és helyre, ahol megpihenhetnénk.

– Itt nincs semmi. – feleltem és próbáltam bezárni az ajtót.

– Várj, ne siess, – röhögött a bandavezér. – A gazdával akarunk beszélni. Van férfi a háznál?

– Most nincs itt, de akármikor hazajöhet. – mondtam elsápadva és reszkettem és a szám remegett a félelemtől.

– A házigazda egy rohadt fasiszta. – a kétméteres orosz beleüvöltött az arcomba. – Ugye az?

– Nem. Jó kommunista és mérnök. – feleltem. – Rendes német ember én meg zsidó vagyok.

– Csak a halott németek jók. – az oroszok hahotáztak és félretoltak az ajtóból. – Feltehetően a gazda is halott, és ugye nem lenne ellenedre, ha egy kicsit körülnéznénk nálad? Barátságosabb kellene, hogy legyél hozzánk, mivel zsidó vagy és mi felszabadítunk. Na, siess és hozz valami innivalót és legyünk barátok és ünnepeljünk.

Legtávolabbi szándékban sincs, hogy leitassam ezeket az oroszokat, gondoltam, de nem volt választásom. A kamrában volt egy sült liba, némi kenyér és nyers hagyma. Az egyik oroszral a sarkamban bementem a kamrába és kihoztam az élelmet és hozzá egy ötliteres demizsonban bort, és letettem az ebédlőben az asztalra.

Az oroszok ettek, kés villa használata nélkül a kezükkel, és egyenesen a demizsonból ittak. Röviddel később a vezetőjük az asztalra vágott hatalmas öklével.

– Zenét, – ordította. – Muzsikát akarunk hallani.

Horstnak volt egy gitárja és ügyesen tudtam játszani rajta. Minden zeneszerszámon tudtam játszani. Kézbe vettem a gitárt és eljátszottam néhány kordot, és néhány andante és gyors táncfutatot.

– Szuper, – az orosz bandavezér hahotázott. – Táncolni akarok.

Megragadta a derekamat és szájon csókolt. Lehelete fertelmesebb volt, mint a háromnapos rohadt krumpli bűze, és bajusza tele volt ragadva ételmaradékokkal. Szinte okádtam, de a java még hátra volt és egyre rosszabb lett a helyzetem. Megmarkolta a fenekemet, összeszorította a melleimet, és benyúlt a lábam közé.

– A hálósobába, – ordította. – Szeretkezzünk. Először velem, utána a többiekkel. Nálunk minden közös tulajdon.

Órákkal később, akkor már kivilágosodott a hajnal, darabokra voltam szaggatva, és véreztem, ököllel és pisztollyal is megverték, a lábaimat akaratom ellenére széjjelfeszítették, mire az oroszok végre megelégtették kínzásomat. Az összes alkoholt megitták a házban, likőröket, bort és bármi mást, denaturált szeszt, tisztítószereket, orvosi dörzsölő alkoholt, és egyenként leestek a földre az ebédlőasztal körül és ártánydisznók módjára horkolni kezdtek.

Nem tudtam, hogy mit tegyek. Megölhettem volna őket egy kalapáccsal vagy egy fejszével, és akkor mi lett volna. Senki nem állt az én oldalamon. Nem futhattam a szomszédba segítségért. Nem tudták, hogy létezem és nem tudták, hogy zsidó vagyok.

Feltápaszkodtam. Először négykézlábra, majd a bútorokba kapaszkodva, kitántorogtam a fürdőszobába, talán, hogy kimosakodjak vagy okádjak. Kocsit hallottam az ajtó előtt az úton megállni. Két orosz katonatiszt, tiszta egyenruhában és bekölnizve, jött be a betört ajtón és körbe hordták tekintetüket.

– Meg van sebesülve, Madame? – kérdezte az első.

Zokogtam és ráztam a fejemet. – Könörgöm, – mondtam. – Ne bántsanak többet. Inkább meghalok, mint bármi több gyalázatot elviseljek.

Az orosz tiszt elővette szolgálati pisztolyát és egyenként agyonlőtte a részeg oroszokat a padlón. Egy golyó a fejbe mindegyiknek, egy rúgás a bordákba, hogy tényleg halottak-e, majd felém fordult.

– Állatok, – mondta. – Szégyent hoznak a mi Dicső Vörös Hadseregünkre. Nem azért harcoltunk, hogy ilyen alja szemetek leigyák magukat és nőket erőszakoljanak.

– Orvosra van szükségem. – zokogtam.

– Bevisszük a kórházba. – a Vörös Hadsereg tisztje válaszolt. – A nevem Konstantin Komarov kapitány, és azért vagyok itt, hogy segítsék magán. De mielőtt ezt meg tudjuk tenni. Eljönne velünk, hogy azonosítsa férjét, Sturmabannführer Horst Jürgent?

– Nem a férjem, csak háztartásbeli vagyok. – feleltem, a sírást egy másodpercre abbahagyva és Komarov kapitányra pillantva. – Remélem, hogy nincs semmi baja.

– Attól félünk, hogy nincs jól. – A kapitány nézett rám meredten, kissé meglepődve, hogy cseléddé alacsonyítom magam, és hogy annyira fiatal vagyok. – Kellene, hogy azonosítsa a testét, hogy többé ne kutassunk utána. Nagyon is életben szerettük volna megtalálni. Kiváló tudós volt, reméljük, hogy még mindig az, és szerettük volna, ha nekünk dolgozik. Információm szerint, azt hittem, hogy maguk házások.

– Nem házasodhattunk össze, mert zsidó vagyok, – feleltem és esőkabátot borítottam tépett ruhámra, – de, mint férj és feleség éltünk együtt.

– Értem, – az orosz mosolygott. – Nálunk ez nem jelent semmi differenciát.

* * * *

Komarov gépkocsijukhoz támogatott és gyengéden leültetett maga mellé az első ülésre. Áthajtottunk a támaszpontra. Még soha nem voltam ott. Elmentünk a katonai őrség mellett és a bejáratnál egy sáros behemótokból álló hosszú tankoszlop várakozott. Seholy egy német és seholy semmi SS. Nagyon fájtak sérüléseim, de készségesen csináltam, amire megkértek. Én is akartam Horstot látni, ha utoljára is.

– Ez ő, Horst Jürgen, SS Sturmabannführer? – Komarov kapitány kérdezte, ahogy bevezetett egy tágas irodahelyiségbe és egy mozdulatlan testre mutatott a földön.

A test fölé hajoltam. Horst egyenruháját viselte. Ez nyilvánvaló volt. Felismertem a foltot, a kis varrást, a szakadást, amit én reparáltam meg néhány nappal ezelőtt. A hulla ugyanolyan termetű volt, mint Horst. Mégis volt valami kísérteties érzésem, hogy ez nem ő.

– Ő az, vagy nem? – Komarov sürgetett. – Kérem, legyen biztos benne. Gombolja ki a ruháját, ha szükséges.

Rendben, gondoltam, ennél már láttam rosszabbat is, és ez életem legnagyobb döntése. Kinyújtottam a kezem, kicsatoltam derékszíját, és kigomboltam a sliccét. Kissé lehúztam a nadrágját és megnéztem. Ez semmi esetre sem Horst, gondoltam. Ha valaha valamiben biztos voltam, akkor most ez volt. Lassan felegyenesedtem. Rettenetesen féltem a következményektől, ha hazugságon fognak, amitől elsápadt az arcom és bánatosan gyászosnak látszottam, mintha szerelmem elvesztése sokkot hozott volna rám.

– Ez ő, – fordultam Komarov felé, majd összeestem, és zokogva és reszketve, eltakartam az arcom. – Ez az én ördögi náci kínzóhóhérom, SS Sturmbannfuhrer Horst Jürgen.

– Biztos benne? – Komarov kapitány nézet rám szigorúan. Talán túljátszottam a szerepemet. Az ördögi náci kínzóhóhérom, talán egy kicsit túlzásnak és hamisnak hangozhatott. Gyenge színészkedés. Horst valahol életben van, és ez a hulla megjátszott félrevezetés. Horst tervezte így, de akkor miért nem jött el értem? Miért hagyott hátra ebek harmincadjára?

– Igen, biztos. – feleltem és elfordultam az idegen halottól. – Kérem, el tudni vinni egy orvoshoz. Nem érzem magam jól. Ráz a hideg és magas lázam van.

– Rendben, – Komarov bólintott. – Elviszem egy német kórházba, Greifswald városba. Ha megfelel magának?

– Igen, – suttogtam, próbálván rejteni megkönnyebbülésemet. – Csak ne mondja meg, hogy zsidó vagyok.

– Ezt nem kell tovább rejtegetnie. – Komarov segített, hogy felálljak. – Extra jól kell, hogy bánjanak magával, éppen azért, mert maga zsidó. Erről majd én gondoskodom.

A kórháznál Komarov a karjaiban vitt be és lefektetett egy hordágyra, a háborús sérülések és sebesültek sürgősségi osztályán.

– Erre a betegre külön gondjuk legyen. – Komarov figyelmeztette a német nőrszöt. – Két hét múlva visszajövök, és ha meghalt, magukat mind kiirtom. Megértették?

Miután Komarov elment, két női nőrsz megfürdetett, és bekötötték sebeimet és horzsolásaimat. Számos tabletták vetettek be velem, leginkább vitaminokat, mert akkor még antibiotikum nem állt rendelkezésükre, és fejüket rázva kérdezték.

– Az oroszok tették ezt magával?

– Igen, – bólintottam, eszméletemet gyorsan veszítve és érezve, hogy testem ég el a forró lázban.

– Súlyos fertőzés, – mondta a másik nőrsz, – sajnos gyakori. Ezek az orosz vadállatok tisztátalanok és mindenféle gonosz betegséget hoznak magukkal Ázsiából. Isten kezében vagyunk és egyetlen reményünk, hogy erős és fiatal szervezete leküzdí a baktériumot, amit magára ragasztottak.

Ez után elvesztettem az eszméletemet. Amikor felébredtem az orvos tudtomra adta, hogy három hétig voltam kómában, de túl vagyok a veszélyen. Helyre fogok jönni, de véleménye szerint soha nem lehet gyerelem.

– Visszajött Komarov kapitány? – kérdeztem.

– Nem. – Az orvos csóválta a fejét. – Nem jött vissza. Van valami azonosító személyi igazolványa?

– Nincs semmiféle igazolványom. – feleltem. – Eredetileg Sziléziából való vagyok, de oda nem akarok visszamenni. Nyugatra szeretnék menni. Van egy ismerősöm, aki arra ment, és meg kell találnom őt.

– Ezt el tudjuk intézni. – Az orvos megfogta csuklómat, kitapintotta pulzusomat és kérdően rám nézett. – Észrevettük, hogy tetovált számok vannak az alsó karján. Hol kapta?

– A Ravensbrucki koncentrációs táborban dolgoztam, mint rab. –Válaszoltam alig hallható hangon, és szégyenkezően bólintottam az orvos felé. Szégyelltem életemnek ezt a részét, mintha az én hibám lett volna. Alapvető túlélési ösztöntől vezetve, dolgoztam, elegendőt, hogy ne fenyítsenek meg szabotázásért, de semmivel sem többet. Nem, mint azok, akik az örök és az előljárók kedvében akartak járni extra munkaóráikkal és extra erőfeszítéseikkel, a követelményeken felül is, és akik mind meghaltak a kimerültségtől és a kiéhezettségtől. A csalók túléltek a szörnyűségeket, és én is közéjük tartoztam. Talán szégyelltem, hogy életben maradtam.

– A Ravensbrucki visszaigazolás alapján, adunk magának egy hontalan személy igazolványt, és némi készpénzt hozzá a nemzetközi menekült alapból. A vonatok újra járnak, és könnyen lehet, hogy eléri az Amerikai Zónát. A barátja, ha volt valami esze, már feltehetően ott várja.

Két héttel később a Francia zónában lévő Strasburg felé menő vonaton ültem. A város fontos átkelőhelyé vált Európa civilizált része és Németország között. Horst is keresztül kellett, hogy jöjjön ezen az ellenőrzési ponton, gondoltam, ahogy nem tudtam kiverni nevét a fejemből.

Stuttgartnál egy fiatalember amerikai egyenruhában lépett be kupémba, és engedelmemet kérte, hogy leülhessen a velem szemben lévő ülésre. Nem állapíthattam meg rangját, de minden földi mértéken felül tetszetős egy legény volt.

– Nyugat felé tart? – kérdezte udvarias hangon néhány perc csend után.

– Strasburgba. – bólintottam.

– Én is. – mosolygott és valami belső, nyugodt boldogság sugárzott róla, ami máris jobb érzést hozott rám, és néztem rá, nagy ijedt őzike szememmel, ahogy folytatta.

– Strasburgnál vonatot cserélek, és onnan Párizsba tartok, majd tovább Calais kikötője felé az Angol Csatorna partján. Onnan, – itt egy percre leplezetlen büszkeséggel az arcán megállt és folytatta. – Gőzhajóval megyek tovább a földgolyó túloldalára. Portland városba, Oregon államban. Hallott már arról a helyről?

Megráztam a fejem.

– Nem, – folytatta, – persze, hogy nem. Én Corvallis, Oregonból való vagyok. Csodálatosan szép kisváros a Csendes óceánhoz közel. Egyszer majd el kell jönnie oda látogatóba.

– Aha, – suttogtam.

– Bocsásson meg. – a fiatalember a bizalmat gerjesztő egyenruhában észrevette zavaromat, de a mellett, hogy elnézést esdeklő mosollyal teli pillantást vetett felém, tovább ömlesztette rám kéretlen információját. – Olshawsky Dávid a nevem, – mondta, – és az amerikai hadseregben vagyok őrmester. Tavaly június óta harcolok Európában, de most végre megyek haza. Magának mi a története? Hogyan hívják? Milyen nemzetiségű? Ha szabad kérdezniem. Nem nézem se frauleinnek, se mademoisellének.

– Malvina Weinstein. – motyogtam. – Több nyelven beszélek folyékonyan, beleértve a németet és az angolt is, de a szüleim lengyel zsidók voltak és odahaza a jiddis nyelvet beszéltük.

Egy pillanatra döbbenet nézett rám, de hamar helyrejött.

– A szüleim, már úgy értem, hogy a nagyszüleim Lengyelországból valók voltak, amikor a cárok voltak uralmon. Szerencsére, – csicssergett tovább gondtalan, semmivel sem nem törődő modorában, mint valami kismadár a sürgönydróton. – Eljöttek, mielőtt rosszra fordultak a dolgok.

– Nagyszerű, – mormoltam. – de nem mondhatnám, hogy mi ilyen szerencsések voltunk. A németek 1940-ben deportáltak minket és évekig dolgoztam egyik kényszermunka táborukban.

Az én saját szerencsém, hogy túléltem a dolgot, de a szüleim nem voltak ilyen szerencsések. A Nácik mind a kettőjüket megölték.

Olshawsky őrmester szomorúan ingatta a fejét. – Szörnyű, mit mondhatnék. Rettenetesen sajnálom magát. Van még valami megmaradt rokona az egész világon?

– Nincs. – ráztam a fejemet és zokogni kezdtem. Mint egy völgyzárógát, ami az utolsó szalmaszál súlya alatt összeomlik, és az összes felgyülemlett víz, megállíthatatlan szökőáradatban zúdul alá, a sírás könnyített rajtam. Végre, valakinek elmondhattam a történetemet, aki őszinte szánalmat és szimpátiát érzett irántam, és akinek nem volt semmi hátsó szándéka.

– Eljöhetne velem Oregonba. – David mondta hosszú némaság után.

– Mihez kezdenék ott? – emeltem rá könnyek áztatta szemeim.

– Kell, hogy legyen valami szakmája, – Dávid Olshawsky válaszolta. – Fog találni valamiféle állást, és élettársat, és családod fog tudni alapítani. Oregon csodálatosan szép és jó hely.

– Érték a zenéhez. – szipogtam, és könnyeim csodával határos módon felszáradtak. – Gitározok és játszom a zongorán, és a harmonikán és magam szerzem énekeimet. Családi hagyomány volt nálunk.

– Szuper, – Dávid megérintette az állam és egy kicsit felemelte. – Apukám a Liberális Művészetek Kollégiumának a dékánja Salem, Oregonban. Szerzünk magának egy zeneoktatói diplomát, és mielőtt észbe kap, tanársegéd lesz az iskola zenefakultásán.

Ez olyan csodálatosnak hangzott. Ez a fiatalember, amennyire naiv volt, látszólag komolyan gondolta, amit felajánlott. Ötszáz dollárt kaptam három évig tartó Ravensbrucki rabmunkámért. Ez a vonatjegy, és amit idáig költöttem száz dollárt tett ki. Talán a jegy Calais kikötőig egy másik ötvenes, és a hajójegy Oregonig, az vajon menyi lehet. Nem lenne szabad utolsó filléremet is elköltenem, mielőtt valahol letelepedhetek.

– Mennék, – mondtam, – de nem hiszem, hogy van hozzá elég pénzem.

– Emiatt ne aggódjon. – Dávid a szavamba vágott. – Kifizetem a jegyét Strasbourgtól Oregonig. Van pénzem. Most kaptam meg másfél évi zsoldomat. Mindamellett, a családomnak rengeteg pénze van. A papának van pénze. Majd visszafizeti nekem, már úgy értem, hogy nekünk, ahogy lesz jó állása. Semmi sietség. Örömmel befogadjuk magát falunk közösségébe.

Néztem, ahogy Strasburgban megvette a vonatjegyeket. Első osztályú jegyeket vett és bevitt az étkező kocsiba. Megreggeliztünk és utána megebédeltünk. Jól éreztem magam, még a sebeim sem fájtak többé annyira.

Calaisban a hajózási ügynök tudatta velünk, hogy nincs közvetlen hajó Oregonba. David New Yorkba vett ki egy kabint és kérdően fordult felém.

– Kevesebbe kerül, ha megosztunk egy kabint. Lenne ellene kifogásod?

– Semmi probléma, – feleltem és engedtem, hogy megfogja a kezem.

Dávid egész hazáig ingyen jegyet kaphatott volna a GI obsitos hazaszállítási bizottságtól, de nem használta ki. Az én társaságomat akarta, az én drága őrangyalom, és gondolom, hogy nem akarta, hogy elveszek a háború utáni zürzavarban a milliónyi hontalan menekült között.

Első éjszakánkon a kabinban, ahogy fenséges hajónk sisteregve hasította a rémséges méretű óceáni hullámokat, és ahogy elhelyezkedtünk éjszakai pihenőnkre, elmondtam neki az oroszokat, és hogy négyen megerőszkoltak.

– Borzasztóan sajnálom, Dávid. – kezdtem könnyeimmel küszködve. – Képtelen vagyok, hogy odaadjam magam neked, legalább is egyelőre nem. Adj egy kis időt, hogy elfelejtsem, amit tettek velem.

– Ezt teljesen megértem. – Dávid simogatta az arcomat és selymesen puhának érződő puszta kezével letörölte könnyeimet. – A te lelki egyensúlyod és boldogságod sokkal fontosabb, mint a szex. Szeretlek, és szeretlek anélkül, hogy fizikailag egymáséi legyünk. Nem

úgy viszlek haza a szüleimhez, mint női útitársamat, aki egész nap és egész éjszaka elfoglalva tart. Úgy viszlek haza, mint Istentől elrendeltetett asszonyomat.

– Köszönöm, – suttogtam könnyek áztatta válaszom. – Én is szeretlek.

Abban a pillanatban, és életem legfontosabb pillanata volt, kibékültem Istenemmel. Egészen mostanig, Krakói elhurcolásunk és a mostani jelen között, azt hittem, hogy Isten és az ördög egy és ugyanaz a személy. Néha az Isten segít rajtunk, de nem számított, hogy mennyi imádattal borultunk le előtte, jól mulatott, és gonosz trükköket követett el ellenünk. Ő küldte az SS trógereket, hogy kirángassanak kényelmes otthonainkból, és Ő ölte meg a szüleimet. A keresztények is éppen olyan gyermekei voltak Neki, mint mi. Egyetlen fiát feláldozta, hogy ezt bebizonyítsa. Remekül élvezte, hogy dühös bosszúval büntesse az embereket. Szabad akaratot adott, hogy jók legyünk vagy rosszak. Micsoda szánalmas kifogás, hogy gonosz lehessen.

Dávid Olshawsky visszaadta Istenbe és emberekbe vetett hitemet. Egy napon sebeim be fognak gyógyulni, és rossz emlékeim el fognak halványodni, és el fogom felejteni Horst Jürgen Sturbannfuhrer urat, de soha nem fogok neki megbocsátani, és soha nem fogom megbocsátani fajtájának bűneit.

Egy hét elteltével megérkeztünk New Yorkba és láthattam a Szabadság szobrot. A kikötőből taxival mentünk a Pennsylvania vasútállomásra és Dávid vonatjegyeket vett Portland Oregonig.

A vonatút hat napig tartott és saját csodálattól elbódult szememmel láthattam új hazámnak, Amerikának teljes fenségességét. Keresztülmentünk a szenet bányászó Appalachia hegyeken, keresztüldübörögtünk a végtelen prérin, és az egekbe kapaszkodtunk fel a Sierra Nevada hegység sziklás hágóin. Követtük a Nagy Kígyó folyó kanyarulatait, gigantikus vízesések és óriási völgyzárógátak mellett mentünk el toronymagas fenyőerdők közepén és egy kora szeptemberi napon megékeztünk Portland, Oregon csodálatos városába.

Dávid szülei kijöttek a vasútállomásra és családi kombi kocsijukban hajtottunk haza Corvallis házukhoz.

Az egész város kint volt, hogy üdvözölje hazatérő hősét és én is része voltam a hatalmas ünnepségnak. Én voltam a fiatal nő, akit hazahozott a tengerentúlról, és szélesre tárva ártatlanul becsületes és szorgalmasan dolgozó karjaikat, mély szeretettel és bizalommal öleltek át.

Hetedik Fejezet

A Luxusvonat, 1995

Első Rész

Az Ezüst Meteor vonathoz, ami pénteken reggel gördült ki a Penn Station vasútállomásról, a standard csomag és háló, az étkező és a kilátó dómos utasszállító kocsik tetejében, egy privát luxuskocsi is lett csatolva. A privát luxusvagon egyik végében elegáns kandalló, oldalvást egy pazar bőrdívány hátrahajtható fotelekkel, mellette négy kerek asztalka selymemernyős lámpákkal, és középen néhány hosszúkás koktél asztal az italok, poharak és a bőséges mennyiségben kirakott és kéznél lévő nassolnivalókkal megrakott porcelán tányérok részére. A kifinomult művészettel cirkalmazott kovácsolt ablakkeretek tetejéről aláereszkedve gazdag bársonyfüggönyök és rojtos karnisok, és süppedő perzsaszőnyegek a padlón, valamint egy roskadásig megrakott italos bár márványpulttal és üvegpolecokkal a bejárati ajtó közelében.

Henry Jenkins, a fizikai tudományok doktora, tíz egyéni hálófülkét is lefoglalt a szomszéd hálókocsiban, ahol klasszikus mini zenekarának öt tagja, két disztिंगvált barátja, Aldobrando Alighieri és Kingston Königsberg, speciális fiatal női vendége, Alicia Sorensen, és Albert maga fognak majd aludni, ha privát multságuk véget ér, egy pillanatnyilag előre nem meghatározható hajnali órában.

Hogy megadják a kezdőrúgást a körülbelül huszonöt óra hosszát tartó útnak, egyszer bőséges reggelit fogyasztottak az étkezőkocsiban, mialatt a vonat keresztül robogott New Jersey lapos és szörnyűségesen büdös vegyipari részén. Amiből nem szagoltak be semmit, a hermetikusan lezárt légkondicionáló gépezetnek, és magas hatásfokú részecske kiszűrőnek köszönhetően, ami megállás nélkül zümmögött a fejük felett a vonat tetején. Helyette a friss kávé szagát élvezték, hozzá a narancslé, a rózsaszín lazac, a kézzel köpült házi vaj, az organikus növesztett különféle gyümölcsök, és a meleg péksüteményeknek legalább hatféle változatának étvágygerjesztő illatát szívhatták magukba.

Reggeli után a zenekar tagjai hangszerüket kezdték hangolni és a fülnök kellemes lágy háttérzenét játszottak, mialatt Alicia műsorának kottáit tanulmányozta, amit a másnapi grandiózus eseményen kell majd elénekelnie. Henry, könyökénél fogva gyengéden irányítva Albertet, a négy kényelmes fotelhez vezette, a magán kocsi másik végében, ahol leültek és csatlakoztak Aldobrando Alighierihez és Kingston Königsberghez, akik már jó ideje kényelemben helyezték magukat ott.

Herr Königsberg és Signor Alighieri éppen egy elméleti kérdéstről vitakoztak. Herr Königsberg vehemensen erősítgette, a katonai állam szükségességét és igazságszerinti indokolását, mint amilyen Nagy Frigyesnek a poroszok királyának állama volt és még idézte is híres mondását. *Ne felejtsük el a hatalmas ágyúkat, amik a legrespektálhatóbb támogatói a királyok jogainak.*

Herr Königsberg a jogos hatalom ilyenfajta szervezetét a Jezsuita rend felépítéséhez hasonlította, és Loyola Ignác politikájához, és a spanyol inkvizíció legeredményesebb módszereihez és leghasznosabb gyakorlatához, amihez Signor Alighieri egyetértését, mint egy ön deklarált humanistáét, nem várhatta el teljes egészében.

– Azt akarja mondani, – Aldobrando fejtegette a saját elméletét, mialatt két ujjával összecsiszte egyik szemöldökét. – Hogy a végső ütközet, amit némelyek Armageddonnak neveznek, a Keresztény Nemzetek hadserege és a gonosz teremtmények és démonok erői és a poklok lakói között elkerülhetetlen és fel kell készülnünk rá?

Albert növekvő figyelemmel kezdte kísérni sajtóságot útítársai között kialakuló vita kölcsönös érveléseit.

– Mi megpróbáltuk és veszítettünk. – Henry Jenkins békítően emelte fel jobb tenyerét, hogy csendesítse a barátai között elfajulóba forduló vitát és Albert felé nézett. – Inkább kérdezzük meg, – mondta, – fiatal mérnökbarátunkat, hogy mit gondol az ideális kommunista államról, aminek szándéka, hogy a szabadságot, a jogokat, a műveltséget, a kultúrát és a demokráciát barbarizmussal és a huligánok diktatúrájával helyettesítse. Jól megalapozott véleménye lehet ebben a tárgyban, mivel egy ilyen rendszer körülményeibe született bele és ott végezte iskoláit.

– Ne várja el a mi Mr. Vogel urunktól, avagy Alberttól, ha megengedi, hogy keresztneven szólítsuk, – Königsberg válaszolta nyugodt, felsőbbes hangon. – Hogy ócsároljon egy kormányzatot, ami ingyen felsőoktatást biztosított neki és díjmentes orvosi biztosítást, hogy csak néhányat említsek a bérmentes juttatások közül, és garantált létbiztonságot, hogy minden polgára szűkölködés és hiány nélkül élhessen.

– Ingyenes egyetemi oktatás. – Albert simogatta az állát és farkasszemet nézett Königsberg úrral, a sovány férfival, aki hegyes orra alatt ceruza vékony bajuszt viselt, és búgóan mélyszéges, és erős hangja volt hozzá. – Lehet, hogy ingyenes, – Albert folytatta, – de, ha valaki öt éven keresztül mindennap szorgalmasan tanul, nem tartja ingyenesnek és erőfeszítés nélkülinek. Minden tanórán ott voltam, és ha napi tizenkét órát egy héten hét napon át tanultam, valamivel magasabb fizetségű állást vártam végzés után, magasabbat, mint amennyit fizettek egy képzetlen segédmunkásnak, akit akkor vettek fel állásba valamiféle ivászi lebujból a város szélén. Ha a kommunisták nem államosították volna apám építkezési vállalatát 1949-ben, biztos vagyok benne, hogy fizette volna mérnöki tanulmányomat, feltéve, ha jófejű diák vagyok és tanulni akarok.

– Kitűnő példa. – Alighieri hangja leginkább egy repedt cserépedény fals recsegésére emlékeztetett, ahogy precízen kifejezve gondolatait elegánsan akarta részletezni a témáról kialakult véleményét. – Kitűnő példája, hogyan lehet a mai fiatalokat anyagi előnyökkel és alamizsnákkal lekenyerezni, hogy szegényes morzsák ellenében és tudatuk alatt elfogadják körülményeiket. Albert azt hiszi, hogy a kommunisták kompenzálták őt és családját, az ellenük elkövetett atrocitásokért. Ahelyett, hogy egy erkölcsi magaslát után kutatna, tudatalattiban támogatja az illegális kormányzatot, ami soha nem volt megválasztva polgárainak szabad akaratóból, és Albert eladja jogait, hogy hagyjanak békét neki, és ne tegyék börtönbe vagy kényszermunkatáborokba, mert ellenvéleményét meri kifejezni.

–Munkatáborok, – Henry Jenkins kapott a kifejezésen, ahogy Alighieri egy pillanatra megállt lélegzetet venni. – Munka, vagy bármi fizikai erőfeszítés véd a test gyengesége ellen és kitörli a bűnös szenzuális érzéseket, és engedelmessé formálja a zabolázatlan gondolatokat. Igen, voltak munkatáboraink, mert munkásokra volt szükségünk, és bőséges mennyiségben álltak rendelkezésünkre a hadifoglyok, politikai disszidensek és más köztörvényes bűnözők. Ameddig bárki is hajlandó volt dolgozni, élelmezést biztosítottunk nekik és éjszakai alvóhelyet.

– Ne merje felhozni ezt a témát. – Alighieri felcsattant. – A háború az ördög műve és semmi jó soha nem jön ki belőle. Kiváló német emberek milliószámra haltak meg és nemzetünk elvesztette akaratót, hogy harcoljon a túléléséért és jövőjéért. Amióta 1945-ben megadtuk magunkat, masszív méretekben követünk el nemzeti öngyilkosságot. Nem látja az idegenek növekedő arányát szent hazánk területén? A muzulmán vallás békés természetéről prédikálunk. Az Iszlám vallás liberalizálódása, az Isten szerelmére, felvilágosult fanatikusok, akik terrorista akciókat követnek el; soha nem fogunk már a talpunkra állni, hogy megvédjük nemzeti életjogunkat? Bármennyire is gyűlölöm a háborút és a vérontást, és az épületek lerombolását, valami tennünk kell.

– Maga úgy beszél, mint egy ocsmány civil. – Kingston Königsberg felemelte a kezét, és elhallgatatta Alighierit. – A háborúra szükség van. Háború nélkül megrohad a világ.

– De semmi gyilkosság, – a humanista hangja reszketett érzéseinek iszonytató súlya alatt. – A mi szent tízparancsolatunk kijelenti, hogy ne ölj.

– Sok minden mást is kijelent, és mégsem tartjuk be. – Jenkins gúnyos hangon vágott vissza. – Az emberiség nem politikai és fegyelmezési okokból találta ki a gyilkosságot. A maga elméleti filozófusa, – itt Jenkins Albertra nézett és direktre neki magyarázott. – Lukács György elvtárs agyalta ki az elméletet, hogy egy egyén megszegheti a tízparancsolat abszolút rendelkezését, és az szükséges is egy fontos cél érdekében. A kommunizmus azzal kezdődött, amikor az elmék és a lelkek intelligenciájában gyökeret vetett a szárnyait bontogató elképzelés, és termékeny talajra talált, hogy az osztályharc és a terror szükséges eszközök, a legfontosabb cél kivitelezéséhez, hogy egy szép új világot hozzunk létre, vagy más szavakkal kifejezve egy új és jobb világrendet. Ez száz évvel azelőtt lett kijelentve, hogy egyetlen zsidót is bántottunk volna, vagy bárkit is letartóztattunk volna politikai vagy fajvédelmi okokból. Zsidók ütöttek és gyilkolták a más zsidókat, mielőtt mi egyetlen ujjal is hozzájuk nyúltunk. Kommunista zsidó komiszárok letartóztattak és megöltek rengeteg gazdag zsidó kapitalistát a maguk rövidéletű 1919-es kommünjében. A vérszomjas vörösök és a gazdag zsidó középosztály ellentéte nem német találmány. Lenin ötlete volt és előtte Marx és Engelsé, az ő felkent isteneiké. A javak elkobzása és az államosítás finanszírozta és tartotta fent a kommunista forradalmat. Ez volt működési vagyonuk igazi forrása. Ki kezében volt a legtöbb pénz? A zsidó bankárokéban, nem? Igazam van? Ennyit legalább be kell, hogy ismerjen.

– Ahogy már előzőleg említettük, hatalmas ágyúkra van szükség egy ilyen elmélet megvalósítására. – Königsberg bólintott. – Magának meg kell félemlítenie egy ország teljes népességét, vérontással és foszforbombákkal, hogy ne harcoljanak többé, amikor a progresszív proletárság képviselői jönnek és kijelentik, hogy a maga gyára többet nem a magáé, a maga birtoka vagy háza már nem tartozik magához, hanem valami absztrakt hatalomhoz, amit ők képviselnek. Teljesen megfoghatatlan, hogy az emberek miért nem harcolnak otthonaikért és a családjukért. Félelmetesen óriási hadseregre van szükségünk egy ilyen követelés alátámasztására.

– Nekünk megvoltak a látszólagosan legyőzhetetlen fegyvereink és hozzá a verhetetlen hadseregünk. – Jenkins felállt és karjait hátrafonva fel és alá kezdett sétálni az italbár és a kandalló közötti helyen. – És mégis veszítettünk a kommunistákkal szemben, mert kikezdtünk a zsidókkal. Tévedésünk négymillió német életébe került, és teljesen lerombolta országunk infrastruktúráját.

– Maga azért sajnálkozik annyira a háború felett, mert olyan sok német elpusztult? – Albert most először szólalt meg, amióta említette édesapja államosított építkezési vállalatát. – Vagy őszintén bánja a pusztítást, amit a maguk nemzeti szocialista mozgalma okozott és igazából sajnálja az embermilliókat, akiket a nácik öltek meg a koncentrációs táborokban?

– Feltétlenül sajnálom azt a rengeteg elveszett északi árja életet. – Herr Königsberg talpra ugrott és terpeszállásban megállt Albert előtt, és dühödten nézett le rá, mintha a mérnök megbocsáthatatlan inzultust mondott volna neki. – A szép emberek értékesebbek, mint a többi, és én vehemensen tiltakozom minden vegyes házasság ellen. Már amúgy is túl sok van ebből a fertelmes utálatosságból. Amerikai fekete katonák teherbe ejtik a mi német nőinket. Most pedig török és más közel keleti csatorna söpredékek házasodnak össze fiataljainkkal. Nézd meg Amerikát, alig ötven százalék már a fehérek száma. Ez a jövő, amit maga akar, Mister mérnök úr.

Ennél az útelágazásnál Alicia abbahagyta énekgyakorlatát a zenekarral és közelebb lépett a négy férfihez, akik vitatkoztak, hadonásztak és szinte öltre mentek egymással.

– Mi ez a nagy felhajtás itt? – kérdezte finoman és csintalan mosolyt bujkált csinos kis szája sarkában.

– Értelmetlen izgágaság egy elméleti témával kapcsolatban, amit teljesen kár volt elkezdeni.
– Königsberg válaszolt kényszeredett mosollyal az arcán és visszaült a helyére. – Beszéljünk valami másról.

– Gyakorolnom kellene az énekeket, amit kijelölt. – Alicia Jenkinsre nézett. – Meghallgatnák az egyiket?

– Természetesen. – Jenkins kéjesen legeltette a szemét a fiatal nőn. – Kérem, énekelje el, amit kiválasztott. – mondta és intett a többieknek, hogy csendesedjenek el. – Bocsásson meg, ha túl hangosak voltunk.

– Itt az első, – Alicia előhúzott egy kottalapot és intett a vezető hegedűsnek, hogy álljon melléje. – A Rémkirály, vagy norvégul a szörnyfejedelem. A zene Schubert szerzeménye. Egy magas láztól hallucináló beteg gyermekről szól. Az apa lován vágat vele a sötét erdőn keresztül, ami tele van démonokkal és gonosz szörnyetegekkel. A haláltól van benne szó és rémlátomásokról. Szeretnék, ha ezt elénekelném?

– Abszolúte, kérem, – Jenkins mondta sietve. Albert egy másodperccel később követte, mialatt a többiek egyszerűen megbiccentették a fejüket.

Alicia intett a zenekarnak és a zenészek valamiféle kísérteties dallamba kezdtek, ami tele volt rettegéssel, halállal, és gonosz koboldokkal, és rosszindulatú, de szépséges boszorkányokkal. Kezében tartva a kottalapot, Alicia időről időre belenézett. Hangja, majdnem tökéletesen, de mégis némi gyakorlatot igénylő, hogy méltóan átadja az ősrégi ballada hangulatát, ahogy kieresztette kristálytisza szoprán hangját és énekelni kezdett.

Ki vágat, mint a szél, bár zord az éj?

Egy férfi jó és hozza gyermekét;

a hűvös szélről úgy óvja őt,

és oly búsan nézi a szenvedőt.

Alicia meghajtotta magát az első versszak után és Jenkinsre nézett. – Elnézést, – mondta, – ezt még néhányszor el kell énekelnem, mielőtt tökéletes lesz és állandó repertoárom része lehet.

– Gyakorolja, ha óhajtja. – Jenkins felelte és Alicia kezét kezébe vette. – De ez már így is megrázóan tökéletes. Hibátlanul felfogta ebben a felséges északi balladában kifejezett régi skandináv legenda lényegét. Az ellenség nem a Rémkirály, de a leányai, vagy a női koboldok, akik emberi lényeket akarnak hurokba ejteni, hogy kielégítsék buja vágyaikat, kitöltsék féltékenységüket és kiéljék nemi vággyal teli bosszújukat.

Alicia folytatta az éneket.

Ó, mondd, jó gyermekem, szólj, mi bánt?

- Jaj, nézd csak ott a rémkirály áll,

sok dísze, éke úgy csillogott. -

- Mit látsz, nem rém, csak köd van ott.

– Elénekelné a Hattyúdalt Schubert Szerenádjából? – kérdezte Signor Alighieri, nyilvánvalóan elege lévén a nyomasztó balladából és a gyermek szívet szaggató halálából, és valami vidámabbat és könnyebbet óhajthatott romantikus betétekkel.

– Természetesen. – Alicia bólintott. – Ez a dal egyike a kedvenceimnek, és régi énekkollekcióm része, még a gimnáziumi évekből.

Alicia elénekelt az örökszép korai XIX. Századbéli melódiát, és hozzá még néhány más éneket is. A vonat közben megállt, egyszer Filadelfiában, majd Wilmington városban, Delaware államban. Szépen haladtak előre útjukon.

Tovább dübörögve előre Baltimore és Washington irányába, Henry Jenkins a bárpult mögé lépett. – Ez menyeeien szép volt, drágám, – nézett vissza válla felett Aliciára, – de nem gondolja, hogy szünetet kellene tartanunk. Inna valamit, például egy kupica Hennessyt vagy egy kevés Napóleon konyakot?

– Maga nem fog engem leitatni, Mister. – Alicia felelte és közelebb lépett a bárpulthoz és könyökét a hideg márványlapon nyugtatva arca egy centiméterre lebegett a férjétől. – Engem már a saját éneklésem megrészegít, és ez bőven elegendő nekem, de akkor is. Mikor engedtem meg, hogy drágájának nevezzen?

– A legtávolabbi gondolat elmémtől, – Jenkins vigyorgott. – De ha nincs ellenére, le szeretném eregetni néhány pohárkával magával.

– Nincs ellenemre. – Alicia eltakarta kebleit, önkéntelenül talán, bár magas nyakú pamutpulóvert viselt és alatta keménykötésű melltartót, és mégis, a vén kujon túlságosan szemtelenül bámulgatta kincseit. – Ha előre megmondja, hogy mi lesz magából és hogyan viselkedik, ha leissza magát.

– Ah, – Jenkins könnyű röhejt hallatott. – Soha nem iszom le magam. Bár, és ezt meg kell mondanom, ha van bennem egy kevés tinta, vicces leszek és beszédes, és mindenféle történeteket mesélek magának fiatal koromból.

– Ez már nagyon régen lehetett. – Alicia felelte és odaintette Albertet. Albert leült az egyik bárszékre, és Alicia könnyed mozdulattal ráeresztette fenekét a fiatalember térdére.

– Na, valahogy így. – mosolygott a leány kacéran Jenkinsre. – Most beszélhet. Hallgatom.

– Tegyük fel neki a *Lore, Lore, im grünen Walde* katonaindulót. – Herr Königsberg a gramofonhoz lépett és végigforgatta a hosszan játszó vinil hanglemezeket a tartóban. – Ez majd meghozza csevegési hangulatát.

– Egyszer egy náci, mindig egy náci. – Albert morogta és rázta a fejét, de nem akart jelenetet csinálni. Alicia ruganyos fenéke fenségesen illett térdeire, és nem akarta a pillanat mámorát megmérgezni valamiféle olcsó politikai kijelentés kedvéért.

A németül énekelt lélekkelkesítő katonai masírozó félelmetes dobolással kezdődött és díszlépések verték a földet, és Alicia mutatójja hegyét rányomta Jenkins orrára és provokatív hangon kérdezte.

– Na, nagypapa, mi a maga meséje? Hogyan lett magából NASA tudós és amerikai PhD?

– A háború után, mint transzplántált német tudós majdnem tíz évet húztam le Fort Bliss városban, Texasban. – Jenkins indította beszédjét és torkán sietve leöntötte első Hennessy féldecijét. – Gyakorlatilag semmit sem csináltunk, kivéve hangsebesség feletti repülőgép szárnyakkal kísérleteztünk szélalagutakban, és olvastunk és publikáltunk aerodinamikai cikkeket legalább hat különféle nyelven. Bizonyosak voltunk benne, mind az ezerötszázán, hogy az amerikai kormány benaftalinozott minket, ha nem másért, nehogy az oroszok ránk tegyék a kezüket. Egy nap, 1957 októbere körül, a Vörösök fellőtték első szputnyikjukat száz kilométer magasba, és megkezdődött a világűrért való versengés. Egy hónappal később már a Honvédelmi Minisztérium állománján belül dolgoztunk. Amerikai állampolgárokat csináltak belőlünk, legtöbbünk megváltoztatta a nevét és új személyazonosságot vettek fel. A Honvédelmi Minisztérium 1959 decemberében ötezer főnyi személyzetet és az egész rakétakutató egységet átadta a NASA fennhatóságnak és mi lettünk a Marshall Űrhajózási Központ a Cape Canaveral Légierő bázison, Floridában, az Atlanti óceán partján.

– Azonban nem sok változott, egészen az 1961-es évig nem, amikor a komcsik teljesen váratlanul felküldtek az űrbe egy élő asztronautát egy MIR nevezetű rakétán. Először csak

néhány kutyát, amik soha nem tértek vissza, majd Jurij Gagarin nevezetű fiát egy orosz muzsiknak és bejelentették, hogy győztek. Úgy látszott, hogy igazunk van, már ami a földkörüli keringés versenyét illette. Szerencsére, ahogy a történelem tanítja, John F. Kennedy, Isten áldja emlékét, kijelentette, lassan a testtel oroszok, és ígérettel válaszolt nekik, hogy mielőtt az évtized végéhez érünk, a holdra fogunk utaztatni amerikai embereket.

– Ahogy ezt meghallottuk, tudtuk, hogy feloldozásunk elérkezett, és végre megbocsájtják nekünk Náci múltunkat.

– Rémségesen lenyűgözőnek hangzik. – Alicia lecsúszott Albert térdéről és lábait maga alá húzva rákuperodott a mellette lévő bárszékre és ujjával Jenkinsre mutatott. – De inkább azt árulja el, Horst, – most először használta a férfi német nevét. – Hogyan gazdagodott meg? Egy szerény aeronautikai mérnök fix fizetésen? Azt mondta, hogy maga szuper gazdag. Hogyan történhetett ez? Ezt szeretném tudni.

– Szorgalom és takarékoság. – Horst újratöltötte poharát Hennessy konyakkal. – Örökletesen velem született német erények. Az juttatott el oda, ahol ma vagyok, és természetesen apám 1953-ban bekövetkezett halálakor beörökölt jókora vagyont. Apám uradalmi intéző volt Weiswasser báró birtokán Freudenstadt városban, Tübingen és Strasburg között. Apám egymillió német Deutsche márkát hagyott rám új pénzben, ami tízmillió lenne a régi pénzben, de az átváltási ráta rettenetes volt 1948-ban.

– Azon a pénzen, mivel nem vihettem ki Németországból, sorházakat építettem Berlinben, természetesen a nyugati zónában, a háborúban lerombolt grófi paloták helyében. A kormány és a bankok is segítettek. Mindenki fityiszt akart ragasztani az oroszok orrára, akik a város keleti felét foglalták el és semmiféle újra építést nem csináltak. Tíz év alatt lefizettem a kölcsönöket, és azóta is, még a mai napon is, szedem a lakbért azokból a lakásokból, körülbelül egy millió dollár tiszta évi profit haszonnal.

– Tisztességes rakás pénz, – Albert mondta kissé lekicsinylő hangon és elbiggyesztette a száját. – De nem hiszem, hogy elegendő, hogy belépőt vegyen rajta a szuper gazdagok klubjába.

– Hacsak nem fekteti be újra az egészet. – Horst nézte meredten az egyre ellenszenvesebb és egyre jobban okvetetlenkedő fiatalembert, akit a legnagyobb akadálnak tartott Alicia szívéhez vezető útján. – 1972-ben építettem egy 27 emeletes lakóépületet a Manhattan Upper East Side kerületében, a Second Avenue és a 82-es utca sarkán. Albert, maga kell, hogy ismerje ezt az épületet. – A német tovább tartotta a farkasszemét. – A Magyar Yorkville hentesüzlet a házammal szembeni sarkon van. Azt a telket is meg akartam venni, de a tulajdonosok nem voltak hajlandók eladni.

– Rendben, – Albert bólintott. – Csinos kis vagyont, de van még valami más is?

– Igen, – Horst sóhajtott türelmetlenül. – Mindjárt rátérek. Az üdülőhely, ahova megyünk szintén az enyém. Ötcsillagos hedonista nyaralóhely harminc hold területen Kissimmee városban, Floridában. Egész évben nyitva áll mindenki számára, és vagonszámra söpröm be pénzt, de ezen a speciális napon, ahogy már említettem korábban, Walpurgisnacht éjszakán, csak legközelebbi barátaim és üzletfeleim gyülekeznek ott, hogy megemlékezzünk népszokásainkról és megünnepeljük, hogy minden balsors ellenére még mindig életben vagyunk és virulunk.

– Hedonista? – Alicia rázta a fejét. – Miféle dilis helyre visz maga engem?

– Kizárólag felnőtteknek. – Horst vigyorgott. – Gyerekek nincsenek, de a légtér nagyon fegyelmezett. A nők lehetnek felül meztelenen, ahogy Európa legtöbb tengerpartján. A mi speciális éjszakánkon, főleg álarcos bál lesz az esemény, bármi maszkával, amit akar, és természetesen a ruha sem lesz kötelező.

Nyolcadik Fejezet

A Luxusvonat, 1995

Második Rész

A rövid, de nagyon tájékoztató szünet után, Alicia gyakorolta a többi éneket is és délután három óra felé átmentek az étkező kocsiba, hogy ebédeljenek, vagy csak harapjanak valamit, ahogy diétájuk engedte.

A négy férfi, Jenkins, Albert, Königsberg és Alighieri ültek az egyik asztalnál. Alicia és a zenekar öt tagja foglalta el a mellettük lévő kettőt; ahol a másnapi programot beszéltek meg, és Alicia próbálta meggyőzni őket, hogy több szerzeményt vegyenek be Schubert, Chopin, és Paganini munkáiból. Talán, ha hozzáadnának olasz, francia és spanyol mesterek műveit, hogy egyensúlyozzák a Wagner, Bach és Handel szerzette merev német darabokat, amit Jenkins és Königsberg javasoltak nyomatékosan, ahogy Alicia kifejezte magát, az egész műsornak a javára válna és egészsé tenné.

Ebéd után visszaandalogtak a privát luxuskocsiba, és étellel teli hasuk és a kellemes kapatosság végett a fejükben, a francia pezsgőnek és a német Liebfraumilch bornak köszönhetően, kényelembe helyezték magukat a kandalló körülötti süppedős fotelekben.

– A természetben állandósult körforgás áll fent. – Jenkins indította a palavert, mialatt elmerülten forgatta konyakját kristály poharában és tűnődve nézett a távoli semmibe. – Vajon az idő fogalma kivétel lenne az általános szabály alól? A föld naponta egyszer megfordul a tengelye körül és a mi Tejút Galaxisunk valamilyen más mennyei test körül forog, hogy ne említsem meg a víz örökös körforgását a földön. Az eső leesik, csermelyekben szaporodik össze, majd folyókban, talán földalatti ciszternákban gyülemlik meg évezredekig, de végül is kijut az óceánra, elpárolog és ismételten felhő lesz belőle. Az ember mondhatná, hogy a víz, amit mi ma itt megiszunk ugyanaz a víz, amiben Keresztelő Szent János valamikor a Jordán folyóban megkeresztelte a mi Szent Jézus Krisztus urunkat.

Jenkins másodperc szünetet tartott, és Alighierire pillantott, aki belegeyzően bólintott.

– Amit akarok mondani, – Jenkins folytatta, ahogy senki sem ellenezte okfejtését. – Egy nap mi is visszatérünk ide. Már úgy értem, hogy a mi elméletünk a fajtisza nemzetről, ami felsőbbrendű a többiekhez hasonlítva. Talán soha nem fog visszatérni, mint egy nyitott és nyilvánvaló Nemzeti Szocialista mozgalom, – itt Alighieri felé bólintva Jenkins hozzátette. – vagy valami mozgalom Mussolini olasz fasizmusához hasonlóan, de egyszer majd, és rövidesen, meg fog jelenni egy sokkal hatásosabb, életképesebb és eredményesebb formában.

Albertet nyilvánvaló témabeli tudatlansága vezérelte, ahogy kéretlenül belevágott Jenkins szavába. – Kétkem. A mi jelenlegi Amerikánk, a mi óriási olvasztó tégelyünk, a fajok és vallások grandiózus keveréke. A mi erőnk éppen a különbözőségünkben és a bevándorló idegenek befogadásában rejlik.

– Éppen ellenkezőleg. – Königsberg jeges pillantást vetett a tiszteletlen mérnök felé. – Vizsgáljuk csak meg a mi színes kisebbségeinket, ahogy politikai korrektség okából ma neveznünk kell őket. A fekete szépséges, harsonázzák nap, mint nap a médiában. Természetesen van egy-kettő köztük, különösebben a jobb kinézetűek, akik szinte már hasonlítanak a fehérekhez. Világosabb bőr, hosszabb és egyenesebb haj, és sokkal kisebb hátsók és mellek, mint az átlagos nehézsúlyú Hottentotta szépségideál.

– Ne felejtse szavaim. – Königsberg folytatta. – Még tíz év sem fog eltelni, de lehet, hogy tizenöt, legfeljebb húsz, és lehet, hogy mi nem élünk addig, hogy láthassuk az eredményt, egy nagyon erős konzervatív mozgalom fog kialakulni ebben az országban. Konzervatív külsőleg

és a liberálisokat és az alternatív életmódokat ostromozva, és szövetségre lépve a bibliával hadonászó evangélistákkal és a hat napos teremtésben hívőkkel, ezek valóságban fehér fajüldözők lesznek. Adócsökkentést fognak ígérni a szuper gazdagoknak és szabad kezét a Wall Street spekulánsoknak, és anyagi támogatást kapván ilyen módon, mialatt igazi céljuk a kormány erejének csökkentése, hogy a politikai korrektség alapján ne korlátozhasssa mozgalmuk növekedését. Rövidesen egy nemzeti szocialista szuperhős akar majd Amerika elnöke lenni. Százharminc évvel az Appomattoxi fegyverletétel után, el tudják ezt képzelni, a délvidéki fehér kitartók még mindig lengetik a konföderáció zászlaját és nyíltan kijelentik, hogy színes honfitársaik alacsonyabb rendűek náluk. Nyíltan vagy tudatalattin, vagy csak otthonaikon belül és barátaik között, de szorgalmazzák a feketék Afrikába való visszadeportálását. A magas adókért a közsegélyezési segítséget és a szegények élelmiszerjegyét azokat fogják hibáztatni, akik akár nem akarnak, akár képtelenek dolgozni, vagy alkalmatlanok rá. Nem túlzom el a dolgot, – Königsberg, ahogy monológját folytatta, most már magából kikelve tombolt és vadul gesztikulált hozzá, – tudományosan összegyűjtött adatok támogatják állításomat. A harminc év alatti színes lakosság ötven százaléka munkanélküli. A fekete férfiak harminc százaléka börtönben van. Hibáztathatjuk ezért a rendszert vagy a fehér kormányt? Természetesen, hogy nem. A fehér kormány védelmezi őket. Munkaalkalom elosztási regulációk, egyenjogúsági alkotmány cikkely, speciális osztályok az iskolákban, egyetlen gyermeket sem hagynak lemaradni, a szociális juttatásokat a sokgyermekes családoknak, ezeket szervezik meg nagy számban. Mind ezek a kormányprogramok azért vannak létrehozva, hogy gazdaságilag segítsék a privilégium fosztott feketéket és, hogy növeljék a nem fehérek számát. Ez lenne az, amit bárki is a józan értelem szerint kormány szintű rossz bánásmódnak és elnyomatásnak nevezhetne.

– Számos tehetséges fekete van az előadó művészetben, a kormányzatban és a professzionista sportokban. – Albert tiltakozott, arca kiveresedve és kezét ökölbe szorítva. – Számtalan, közöttük férfiak és nők egyaránt, fekete ügyvéd van és bíró igazságszolgáltatási rendszerünkben.

– Nézzünk oda, hogy ki tollasodik itt ki. – Königsberg és Jenkins egyszerre kiáltottak, meredten nézték Albertet és fenyegetően feléje hajoltak. – Talán ez is zsidó? A magyarok között rengeteg a zsidó. Vagy nem?

– Hagyjanak neki békét. – Alicia felugrott és védelmezően terjesztette ki karjait Albert felé. – Vagy nem fogok énekelni maguknak.

– Igaza van. – Hirtelen megváltoztatva modorát Jenkins mosolyogva tekintett a felmérgesedett fiatal nőre. – Véleményünkhöz való merev ragaszkodással nem fogunk messzire jutni. Türelmeseknek kell lennünk és flexibilisnek, hogy híveket nyerjünk. A mi Albertünk itt egy kicsit naiv. Némi rábeszélésre van talán csak szüksége. Ennyi az egész.

– Az intelligens szellem uralkodik a világon és a természet maga a szellem. – Alighieri emelkedett szóra. – Saját fajtánk szeretete nem kellene, legyen az bármennyire is mindent magában foglaló és abszolút, vagy inkább mondjam, hogy nem lenne szabad hagyni, hogy azzá váljon, hogy saját fajtánk és vallásunk elleni romboló erő legyen belőle. Tudatalatti vágyakozásunkat, vagy nevezem inkább tudatos lelkiismeretünknek, egyszerű világismeretünk tetejében, arra kellene irányítanunk, hogy rávegyék és kiműveljék fiataljainkat és megértessük velük a történelem tanításait, hogy kifejlődjön bennük a genetikai fajtisztaság szükségességének felismerése. Albert és Alicia a mi fiataljainkat képviselik, ennél fogva a fajtánk jövőjét. Nélkülük semmink sincs. Nélkülük csak néhány öreg bolond vagyunk, és mi és a mi ideánk, mint por a szélben, széjjelszóródik és semmivé lesz.

– Ügyesen fejezte ki magát és igaza van. – Königsberg és Jenkins ismételten egyszerre feleltek, ahogy elernyesztették magukat és kényelmes foteljeikben hátradőltek. – valóban,

adjuk meg nekik a kételkedés előnyét, és engedjük meg, hogy láthassák és tapasztalhassák ünneplésünket, a tavaszét és a megújulásét, ami minden évben visszatér.

– Elénekeljem Paganini Io ti penso amore énekét? – Alicia felemelkedett üléséből és vezető hegedűsre pillantott. – A világ legszebb szerelmi énekét, amit valaha is komponáltak. Eredeti olasz nyelven el tudom énekelni önöknek. Nagyon felemelő lenne, ha holnap este is előadhatnám.

A négy férfi egyszerre bólintott és a hegedűs gyengéden a húrokra illesztette vonóját. A hegedű és Aliciai hangja egybeolvadt, egy egységes, könnyörgő imádságba, és felemelkedett a kilátó dóm tetejébe, onnan élő zuhatagként alábukott, zokogva és vágyakozva, és csordulásig megtöltve érzésekkel.

Io ti penso amore,
Quando il bagliore
Del sole Rosplende sul mare.

– Szeretlek, – Albert suttogta Aliciának és Jenkins gyilkos pillantást vetett a fiatal férfire.

– Csodálatos, – Alighieri sóhajtott. – Olasz kultúra, minden kétség nélkül, a föld egyetlen nemzete sem adott több kiváló művészt a világnak, mint az olasz.

– Eltekintve a nemzeti büszkeségtől. – Königsberg morogta. – Ügyes és megindító, de túlságosan szentimentális.

* * * *

Később, ahogy a vonat elhagyta Richmond városát, Virginia államban és egyenletes kétszáz kilométer per óra sebességgel száguldott keresztül a lapos partvidéki síkságon, a luxusvagon utasai három csoportba formálódtak. A zenészek az italbárral szembeni sarokba rakták hangszereiket, és felfrissítő szundításra tértek a szomszédos alvó kocsiba. Signor Alighieri és Herr Königsberg urak közrefogták Albertet és leültek vele a kandalló közelében, és figyelmét lefoglalva valamiféle hosszas fejtegetésekbe elegyedtek vele, legkedvencebb témájuk egyikéről.

Mint tigris az áldozatát, Horst megragadta az alkalmat, talán barátai rendezhették el így, és magával csalta Aliciát a bárpulthoz, ahol, a finom Hennessy maradékát őrizgetve palackjában, és újra töltögetve belőle poharát, ahogy a szükség megkívánta, és Alicia hébe-hóba aprókat kortyantva, beindította régen várt magánbeszélgetését a leánnyal.

– Hogyan folyik szüleinek dolga? – kezdte, látszólagosan közömbös témán evezgetve egyelőre.

– Jól. – a leány felelte. – Ősi házunkban élnek Oslo egyik kertvárosában, idősebb testvéreimmel együtt.

– Hogyan került maga ebbe az országba? – Horst kérdezte.

– Pesztonkának jöttem ide tizenhárom éves koromban és Darien városában voltam alkalmazásban, négy éven keresztül egy gazdag családnál. – Alicia mosolygott és rózsaszínű nyelvecskéjének hegyét beledugta az erős italba. – A gimnáziumot Darienben végeztem, és úgy döntöttem, hogy itt maradok, és orvosi diplomát szerzek a Yale egyetemen.

– Elismerésre méltó. – Horst bólintott. – Elismerésre valóban. Mondjon valami édesapjáról, milyen vonalon dolgozik?

– Nyugalomba vonult síoktató. Jelenleg nem nagyon csinál semmit. – Alicia a férfi felé fordult.

– Mit csinált a háború alatt? – Horst kérdezte és ujját elgondolkozva körbecsúsztatta pohara peremén, és meredten nézte az aranyló ital koncentrikus fodrozódását.

– Norvég partizán volt. – Alicia kihívó oldalpillantást vetett Horst felé. – A Nehézlőveg Hadművelet gerillaharcosainak egyik tagja volt, akik szabotálást követtek el a Deutérium Oxid nehézvíz lepárlógyár Vemork telepe ellen.

– Tényleg? – Horst felelte ellenséges hangon.

– Tényleg. – a leány bólintott. – Miért? Mit tett volna a helyében? Növelte volna a termelést?

– Deutérium Oxid. – Horst három ujjával kaparta homlokát. – Nekünk, már úgy értem, hogy nekünk, németeknek semmi esélyünk nem volt, hogy nukleáris bombához elegendő plutóniumot termeljünk. Egyetlen reaktorhoz legalább öt tonna nehézvízünknek kellett volna lennie. Werner Heisenberg professzor, a német nukleárisprogram vezető tudósa, személyes barátom, mondta, hogy tíz ilyen reaktorra lett volna szükségünk, hogy az amerikaiak előtt kifejlesszük a bombát. Amit szeretnék mondani, – Horst itt sajnálkozóan sóhajtott. – Mindössze ötszáz kilogrammunk volt. Soha nem volt semmi esélyünk, és ezt Istennek köszönhetjük, vagy egy magasabb mennyei hatalomnak, aki biztosra csinálta, hogy gyorsan elveszítjük a háborút. Nem a tény, hogy veszítettünk szomorít el, de ami a háború után történt. Mi, a győzedelmes fehér faj, ahogy az összes győztes, az Angolszászok, a Franciák, és az Oroszok is, mind fehérek voltak; aztán tényleg elbaltázták a háború utáni dolgokat.

– Legfőképpen az Angolok. – Horst még egy kupica konyakot töltött magának és egyre depressziósabb hangon folytatta. – A lehető legrövidlátóbb módon két világháborút folytattak, hogy megtartsák gyarmataikat. A világbirodalmukat védték egy téves módon felfogott német terjeszkedés ellen. A végén, csatatéri győzelmük ellenére, minden gyarmatukat elveszítették, a Franciákkal és a Hollandokkal együtt. Churchill nem volt hajlandó békét kötni velünk, és nézzük csak, hogy mi maradt belőlük mára. Leromlott városok, milliányi bevándorló az elmaradott színes országokból, semmi további pénzforrás a gyarmatokból, csak írástudatlan és alkalmazhatatlan tarka-barka tömegek. A mi csodálatos rakétáink, amiken én is dolgoztam, tejesen hiábavaló erőfeszítésnek bizonyultak.

– Mi a véleménye Oroszország megtámadásáról? – Alicia kérdezte, és Albert felé pillantott, de a fiatalember semmi segítség sem volt. A másik kettő teljesen lefoglalta.

– Ismételen mondom, – Horst rázta a fejét. – Az is a British manipulációk eredménye volt. Hitler szövetségre lépett Sztálinnal és megegyeztek Európa felosztásában, legfőképpen érdekszféráik kialakításában Lengyelország és a Balti államok területén. Mi soha nem akartuk kétfrontos háborút, keleten is és nyugaton is, és kezdet kezdetén a kommunistákkal. Az Angolok és a Franciák üzentek nekünk hadat. Mi közük volt hozzá, hogy mi mit csinálunk keleten? Miért nem üzentek hadat Sztálinnak? Az Első Világháborúban ugyanaz. A Britishek Ausztria Magyarország ellen irányították a cárista hatalom agressziójának élet, miután néhány évvel korábban az Oroszok a Távolság Keleten veszítették a Japánok ellen. A cár titkos szolgálata bujtotta fel a szerbeket. Merényletet követtek fel Ferenc Ferdinánd trónörökös és szépséges felesége, Szófia ellen. A cár mobilizálta hárommillió katonát számláló óriási hadseregét. Ferenc József csak néhány alávaló merénylet akart megbüntetni.

– Egyik a másik után. – Horst folytatta. – Legyen az forradalom, vagy csak utcai tüntetés, vagy a királynő kegyes jótekonysága, de mind azokból az afrikai vagy ázsiai gyarmatokból független államok lettek. A fegyverek miriádja, főleg Második Világháborús fegyverraktárak tömege jutott a barbárok kezébe, és megkezdődött a másodlagos vérfürdő. Iszlámterrorizmus Algériában látott először napvilágot. A franciák, még nagyhatalmú vezetőjünkkel, de Gaulle tábornokkal az élen sem tudták elfojtani. A polgári lakosság leöldösése is Algériai találmány az 1960-as évek elejéről. Indokina és Dien Bien Phu, és mi amerikaiak is beleestünk ugyanebbe a csapdába.

– Egy pillanat, – Alicia felemelte tenyerét és széjjelterpesztette ujjait. – Precízen értelmezett definíció szerint, nem lehetne az SS tagjait és a Wehrmacht katonáit is terroristáknak nevezni? Azok is terrorizálták a polgári lakosságot és tömeggyilkosságokat követtek el.

– Akkor minden katona és minden kormány, aki háborút visel, még ha honvédő háború is lenne az, azok is terroristák. – Horst felelte eltűnődve. – Terroristák és bérgyilkosok a sötétben rejtőzködve tevékenykednek, és váratlanul törnek rá a fegyvertelen civilekre. Nem mernének hadat üzeni vagy szembe állni egy reguláris hadsereggel. Mert gyávák, még akkor is, ha robbanóanyaggal teli öngyilkos mellényeket kötnek magukra, bár erre a feladatra inkább előszeretettel használják asszonyaikat és gyermekeiket. Nagy a különbség a katonaság és a terroristák között.

– Egyetértek. – Alicia bólintott.

– Történelmi távlatokban. – Horst újabb palack Hennessy konyakot nyitott ki. Töltött egy pohárral magának, majd egy féllal Aliciának és növekvő pátozzsal folytatta. – Az Iszlám ezeröttszáz évvel ezelőtti születése óta folytat háborút szomszédjai ellen. Vallásukat karddal terjesztik, és mindenkit lemészárolnak, vagy rabszolgasorsba vetnek, aki nem akarja felvenni vallásukat. Szent Korán könyvük, Mohamed felszentelt írása, vallási kötelezettségnek írja elő ezt a véres feladatot. Iszlám nem békés vallás. Ez hazug mítosz, amit gerinctelen politikusok terjesztenek. Például, a közel keleti vagy afrikai mohamedán bevándorlónak Európa és Amerika maga a mennyei paradicsom. Hazájukban háború folyik, és alkalmuk adódik, hogy olyan országokba jöjjenek, ahol befogadják őket, vagy inkább mondjam meg, tárt karokkal üdvözlik őket. Költőpénzt kapnak, élelmet és tisztességes hálóhelyet. Lengén öltözött és őrizetlen nők sétálnak az utcán, és a tehetetlen puhány hitetlenség képtelenek megvédeni asszonyaikat és leányaikat. Persze, hogy jönnek. Nem az ő hibájuk. A nyugati civilizáció országainak a hibája, akik beengedik őket. A probléma a liberális idiotizmusban rejlik, ami nem hoz törvényeket, hogy távol tartsa az idegeneket, vagy a hatalom erejével nem tartatja be a meglévő törvényeket. Az elfojtott igazság a probléma mögött, megint csak az Iszlám. Nem elsődlegesen és alapvető okokból, mert ha az emigránsok otthon maradnának, senki sem törődne az Iszlámmal. Az ezeregy éjszaka meséiben maradna a kultúrátlanságuk, de mivel, az a szörnyűséges Dzsihad ököllel veri az ajtónkat, és a véres hullák és a levágott fejek képeivel a televízió és az interneten etet minket, fokozott figyelmet kell, hogy szenteljünk akcióinknak, és elegendő mélységességgel kellene tanulmányoznunk fertelmes atrocitásait. Kérdezze meg Albertet, hogy az elmúlt századok folyamán a Magyaroknak milyen tapasztalatai voltak a mohamedánokkal. A magyarok tanúsíthatják, hogy a mohamedán betolakodók hogyan szúrták ki papjaik és szentjeik szemét, a több százezer embert, akiket elhurcoltak és Isztambul és Kréta szigetének piacain eladtak rabszolgának. A rabszolga kereskedők lefejezték azokat, akiket nem tudtak eladni. Az Iszlám katonái karóba húzták és elevenen megnyúzták az ellenük felkelőket. Az Iszlám brutalitása nem modern abbéráció. Őseink már bőségesen megtapasztalhatták, és félek, hogy gyermekeink is szenvedni fognak miatta. Sokan állítják, hogy az iszlám éppen olyan vallás, mint a kereszténység. Bizony mondom nektek, hogy nem az. Iszlám egy brutális ideológia. Iszlámnak te csak hitetlen kutya vagy, és minden Iszlám igazhívőnek szent kötelessége, hogy becsapjon, lopjon tőled, és ha szükséges öljön meg. A kereszténység szeretetet tanít, az Iszlám buzdít, hogy ölj, csapd le a keresztény fejét, robbantsd fel épületeit, vasútállomásait, és repülőgépeit a levegőben tele utasokkal. A probléma nem a szálnalmas menekültben vagy emigránsban rejlik, hanem a fejükbe ültetett ideológiában. Senki nem harcol ma az ideológia ellen. Nem látok keresztény misszionáriusokat a határoknál, a keresztet magasba tartva és a békének zászlait lengetve. Senki nem mondja a bevándorlónak, hogy térjen át kereszténynek, mielőtt beengedik civilizált országainkba. Senki nem mondja nekik, hogy hagyják ostoba elméletüket, amit az Iszlám tanít. Oh, nem, a mi földünkön teljes vallás-

szabadság van. Ez a legnagyobb probléma. Tűz ellen tűzzel kell harcolnunk, vallás ellen vallással. Azonban Európában, és Amerika hamarosan követni fogja példájukat, senki nem harcol senki ellen. Európa többé nem keresztény, Európa haladó liberális, ateista, agnosztikus, és kizárólag a heavy metál zenében hisz és a hip-hop dobolásban. Elfelejtettük, hogy a kereszténység szabadított fel bennünket a Római rabszolgaságból, és a mi Tízparancsolatunk tette a világot elviselhetővé. Egy fanatikus keresztény hívőből misszionárius lesz, jótékonyági munkákat végez, gondozza a rokkantakat, gyógyítja a betegeket, és egy jobb világot szeretne létrehozni. Egy fanatikus muzulmán rombol, felrobbant épületeket és elvágja nyaki ütőeredet. De ne veszítsd el reményed, drága Aliciám, az Iszlám előretörése rövid életű lesz. Lehet, hogy jelenleg rosszul állnak a dolgok, de hosszú távon a kereszténység és felebarátod szeretete fog győzedelmeskedni. Hasonlóan, ahogy a mi SS trógereinknek soha nem volt semmi esélyük, hogy emberirtáson és koncentrációs táborokon keresztül győzzenek. A jó mindig nyer, és a fegyverek elhallgatnak, és a bombák megállnak hullani a fejünkre.

– Ez rettenetes. – Alicia lehajtotta a fejét és sírni kezdett.

– Ne féljen. – Horst simogatta a leány könnyes arcát. – Gazdag vagyok és védelmezni fogom.

Kilencedik Fejezet

A Luxusvonat, 1995

Harmadik Rész

Időközben a kandalló körül, Aldobrando Alighieri vezette a társalgást.

– A mi háromezer éves görög-római kultúránk, – pontifikálta, – a nyugati civilizáció alapköve. Görög költészet, szobrászművészet és Archimédesz és Arisztotelész munkái, mély-séges hatással voltak gondolkozásunkra. Homérosz Iliásza, és Odisszeusz, Plató és Sappho, és az ókori Rómában Virgil és Ciceró; alkotásaik még mindig felelhetők nagyobb könyvtárainkban, és országunk legelőkelőbb otthonaiban. Névmasom, talán egyik olasz ősem, Dante Alighieri már a XIII században világosan felismerte az Iszlám; vagy, ahogy akkor nevezték a Szaracénság lényegét, és hogy mit foglal magában és hogy mit jelent számunkra. A középkori világ veszélyes szakadárnak tartotta Mohamedet. Eredetileg a keresztény egyház küldte a Közel Keletre, hogy térítse meg a nomád arabokat és ismertesse meg velük megváltó Jézusunk tanításait.

– Az Iszlám egy kereszténylogikai eretnecség, és Mohamed egy hamis próféta, akit maga az ördög inspirált. Mohamed a Sátán szolgája volt, és ő volt a megtestesült Antikrisztus. Dante Isteni színjátékában, Mohamed a poklok nyolcadik spiráljának kilencedik pincéjében tölti büntetését, a Vallásos Ellentétek Magvetői között. Dante fantáziájában Mohamed ketté van hasítva, kilógnak a belei és a belső szervei, megérdemelten megtestesítve eretnecségi státuszát.

– Maga tudja-e? – Alighieri Albert felé fordult. – Hogyan halt meg Mohamed és mikor?

Albert nemet intett.

– Az egyik verzió szerint, – Alighieri vigyorgott. – Mohamedet, miután tökrészeg mámorba itta magát, megette egy konda disznó. Ez a legfőbb oka, hogy az Iszlám ma is tiltja az alkoholt és a disznóhús fogyasztását. Egy másik forrás szerint, az alkohol betiltása arra vezethető vissza, hogy Mohamed először egy zsidótól és egy eretnek árja szerzetestől szerzett tudomást a Bibliáról. Mohamed és a szerzetes leitták magukat és elaludtak. A zsidó, aki józan maradt ellopta Mohamed kardját és leszúrta vele a szerzetest. Ahogy Mohamed felébredt, a zsidó Mohamedre fogta a gyilkosságot, aki gondolván, hogy részeg mámorában szörnyű bünt követett el, betiltotta az alkohol fogyasztását.

– Ez nevetséges hazugság. – Albert rázta a fejét és hol Königsbergre nézett, hol Alighierire. – Én nem hiszek ilyen ősrégi badarságokban.

– Nem? – Alighieri ráncolta a homlokát. – Tudja maga azt, hogy Isztanbult egykoron Konstantinápolynak nevezték és a Bizánci birodalom fővárosa volt, mielőtt az Ottomán törökök 1453-ban elfoglalták?

– Tudom, – Albert morogta. – Miért?

– Szemtanúk beszámolója alapján előadva, engedje meg, hogy elmondjam magának, hogy ez hogyan történt. – Alighieri mutatóujját a mérnökre szegezte, és ahogy az beleegyezően bólintott, a nyugati világ humanistája megkezdte meséjét.

– Soha semmi nem lesz hasonlítható ahhoz a rémségesen pokoli látványhoz. Emberek rohantak ki házaikból és a kardok lemészárolták őket mielőtt felismerték, hogy mi történik. Másokat házaikban taglítottak le, ahol megpróbáltak elrejtőzni, másokat a templomokban öltek meg, ahol menedéket kerestek.

– A török katonák nem ismertek irgalmat. Miután mindenkit, akit találtak meggyilkoltak nekiálltak kifosztani a várost, széjjelszéledtek az utcákon, megerőszkolni és rabszolgaságba

ejteni a nőket, gyermekeket, öregeket, fiatalembereket, papokat, szerzeteseket, mindenkit állapotukra való tekintet nélkül.

– Szüzek ébredtek fel rémálmukból, és felettük állva találták ezeket a brigantikát, véres kezeikkel és iszonyatos dühvel az arcukon. Valami szörnyű rémképe a fanatikus martalócoknak rohanta meg házaikat, ahol kirángatták a lakókat, elevenen széjjelszaggatták az embereket, az útkereszteződéseknél megbecstelenítették a nőket és leányokat és rettenetes dühüknek vették alá áldozataikat.

– Tiszteletre méltó idős embereket rángattak elő ősz hajúknál fogva és könnyörtelenül megverték mindegyiket. Papokat vezettek csoportosuktól elfogatásba, ahogyan a tisztességes apácákkal tették, a remetékkel és vezekelő barátokkal, akiket kirángattak aszkétikus celláikból és templomaikból, ahol menedéket kerestek, sírásaik és önsanyargatott sovány arcuk ellenére, hogy szidalmazásoknak vessék alá mindegyiket, mielőtt rájuk mérték a halálos csapást. Zsenge gyermekeket ragadtak el brutálisan édesanyjuk kebeléről és fiatal leányokat kényszerítettek fertelmes és szörnyűséges egyesülésekre.

– Az ottomán hadsereg a Hagia Szophia templom előtt óriási téren csoportosult, ahol a bronz kapukat gerendákkal belülről elbarikádozták, és belül óriási tömeg keresztény gyülekezett és Isteni védelemért imádkozott. Miután betörték az ajtót a muzulmán katonaság az értük kapható rabszolgapiaci árak szerint választotta szét a kongregáció tagjait.

– És így lett Konstantinápolyból Isztambul, Albert. – Alighieri megállt beszédében, és régóta esedékes mély lélegzetet vett.

– Miért mondta el nekem mindezt. – Albert nézte meredten a humanistát. – Azért kellene, hogy gyűlöljem a muzulmánokat, amiket az elmúlt századok folyamán elkövettek? A keresztények is elkövettek atrocitásokat. Mi a véleménye a Keresztes lovagok tetteiről, az eretnekek és a boszorkányok máglyán való megégetéséről, és a spanyol inkvizíció rémtetteiről?

– Nem a múltbeli tetteikért ítélem el a muzulmánokat, de a terrorizmusért, amiket ma követnek el. – Alighieri felelte. – Csak a múltat és a jelent akartam összehasonlítani. Iszlám nem változott meg, de a kereszténység igen.

– Mit gondol, hogy miért követik el terrorista akcióikat? – Albert ismételt Alighieri szavába vágott. – Mi foglaltuk el országukat, és mi támogatjuk Izraelt. Részükről tetteik csak egy ellenreakció, afféle önvédelem. Soha nem lett volna szabad, hogy felfedezzük és kifejlesszük olajmezőiket. Soha nem kellett volna pénzzel fizetnünk nekik. Soha nem lett volna szabad az Ottomán birodalmat széjjeldarabolnunk. Az összes muzulmán még mindig a saját hazájában lenne, békében legeltetnék a tevéiket és kecskéiket, és egymást öldösnék és nem minket.

– Igaz. – Königsberg vigyorgott. – Engednünk kellett volna, hogy az olaszok megtartsák Líbiát és Etiópiát. Már megint azok az istenátka angolok, a birodalmukkal, ahol a nap soha nem nyugszik le. Ezt akarja mondani, mister szemforgató mérnök úr? Maga elkésett egy nappal és pénze sincs elég. A muzulmánok már most Európában vannak, milliósámra, bizony mondom magának.

– Pontosan. – Albert felállt, hátul összekulcsolta a kezét és a kandalló előtti szűk térségen fel alá kezdett járkalni. – Diszkrimináció nem engedhető meg, nem falazhatunk el gettókat és nem tarthatjuk állampolgártársainkat alsóbbrendűnek, és nem kényszeríthetjük, hogy meghajtsák fejüket és fogják be a szájukat. A nációk megpróbálták, és mi lett velük? A Nürnbergi háborús bűnösök bírósága egyenként felakasztatta őket.

– Igen, ez egy probléma. – Königsberg válaszolta, és dühtől lángoló szemei a fiatalember minden mozdulatát követték. – Nagyon nagy probléma. Sokat nem tudunk kezdeni azokkal, akik már itt vannak, de távol tudjuk tartani azokat, akik még jönni szeretnének. Egyetlen

muzulmánt sem lenne szabad többet beengedni ebbe az országba, mielőtt teljesen nem asszimiláltuk azokat, akik itt vannak.

– Herr Königsberg, – Alighieri mondta, kitartóan német megszólítása és családi nevén nevezve útitársát. – Maga ennél jobban tudja. Idegen kultúrákkal és vallásokkal teljes asszimiláció soha nem lehetséges. Soha, nem történt meg a törökökkel Németországban, miért lennének az arabok vagy a Buddhisták különbek? A modern muzulmán, amennyire középkori felfogású és a megjelenése amilyen, a saját Sharia törvényüket akarja ránk kényszeríteni, és egyetlen szemet látszani engedő burka köpenyeiket és fejkendőiket. A muzulmánok akarnak minket asszimilálni, és sikerülni is fog nekik. Születési arányszámuk jóval magasabb, mint a miénk.

– Ezek a százszázalékosan fajtiszta társadalmak, amiket maga próbál előmozdítani, nem reálisak. – Albert megállt Königsberg előtt és álló helyzetéből lefele nézett rá. – Nem érik meg a beléjük fektetett erőfeszítést. Nem szeretnék olyan utcán járkalni, ahol mindenki egyforma. Olyan lenne, mint egy csirkefarm, ahol az összes csirke tolla egyformán fehér. Némelyiknek kissé más színű tolla kell, hogy legyen, más csörmérete, és más formájú taraja. A genetikusan létrehozott azonosság egy evolúciós zsákutca. Hallott már a beltenyészet elméletéről és káros hatásairól?

– De igen, az elmélet reális. – Königsberg felállt, kidüllesztette a mellét és keményen nekinyomta a mérnöknek. – Egy demokratikus államban a választók végül is egy olyan vezetőt választanak, aki keresztülviszi, amit akarnak. Mit akarnak a választók, maga kérde tőlem, és én megmondom. A választók bosszút akarnak és vért. Minél jobban összenyomsz egy acélrugót, annál nagyobbat üt a végén.

– És akkor mi van? – Albert kiáltott. – Maga a muszlim szomszédságokat fogja járőröztetni, és házkutatásokat akar tartani a reménytelen céllal, hogy megtalálja és elfogja a terroristákat.

– Pontosan. – Königsberg ordította. – Ez az egyetlen út. Keményeknek kell lennünk.

– Engedje meg, hogy elmondjak egy történelmi példát. – Albert válaszolta kissé higgadtabb hangon. – Háborús időkben a terrorista akciók elkerülhetetlenek. A régi nómenklatúra szerint a terroristákat partizánoknak hívták. 1943 januárjában a Magyar Délvidéken élénk szerb partizán mozgalom fejlődött ki, ha akarja, hívhatja őket terroristáknak is. A vita kedvéért ez elfogadható. A németek megszállta Bánátból beszivárogozva szerb terroristák számos magyar csendőrt és honvédet megöltek. Talán egy tucatot. Megtorlási akcióként a magyar csendőrök házkutatásokat tartottak több városban és kerületben, hogy előállítsák a terroristákat, és mindenkit letartóztattak, aki nem tudta bizonyítani állandó lakóhelyét. A legtöbb letartóztatottat megölték, körülbelül háromezer nyolcszázat. Az áldozatokat többnyire belelőtték a jeges Dunába. 1944 őszén a szerbek az orosz hadsereg segítséggel visszafoglalták a Délvidéket és rettenetes bosszút álltak. A szerbek legalább negyvenezer magyart koncoltak fel, leginkább ártatlan embereket, papokat, apácákat és farmereket, bárkit, aki nem tartozott az ő nemzetiségi fajtájukba. A lehető legrettenetesebb módszereket használták, beleértve a karóba húzást, az elevenen való feldarabolást, máglyán való elégetést, bármit, ami a lehető legnagyobb fájdalmat okozta. A legtöbb áldozatnak semmi köze nem volt az 1943-as razziához. A szerbeket egyedül a vak gyűlölet vezette.

– Háborúban megtörténik. – Alighieri mormolta.

– Igen, megtörténik. – Albert bólintott. – De van egy különbség. A magyar kormány, idejében, már 1943 nyarán a kegyetlenkedések összes felelősét bíróság elé állította. Beleértve saját harcban álló hadseregük katonáit és a vádlottak egy része halálos ítéletet kapott. Sajnálatosan legtöbbjük kimenekült Németországba és a háború végéig nem lehetett hozzájuk nyúlni. A háború után a győztes szövetségesek visszatoloncolták az összes felelős magyart Szerbiába, ahol Tito igazságszolgáltatása a legbrutálisabb módon, amiben ismét benne volt a

karóba húzás és a kínzás, megölte őket. Magyarország még mindig hordozza magán a háborús bűnösség bélyegét, mialatt szerb hason-társaik, soha nem lettek bíróság elé állítva, soha nem lettek megbüntetve, sőt, háborús hősként ünnepelek őket.

– Hova akar ezzel kilyukadni? – Königsberg közbevágott.

– Az események akciók és reakciók egyre növekvő sorozata volt. A szerb terroristák kezdtek. Akármelyik országban megtörténhet, ha engedjük, hogy az indulatok elfajuljanak és az ámokfutó demagóg lázítások vegyék át az irányítást. – Albert folytatta. – A dolgok lényege, hogy a győztes dönti el, hogy ki a háborús bűnös és ki a háborús hős. Az araboknak a pilóta, aki városaikra dobja a bombákat, az a háborús bűnös. Igazam van? Ugye egyetért velem idáig? Legyen óvatos, hogy mit javasol.

– Soha nem fog megtörténni ebben az országban. – Alighieri kiáltotta. – És civilizált Nyugat Európában sem. A mi kultúránk és történelmi örökségünk alapján mi különbek vagyunk. Jobbak kell, hogy legyünk azoknál a pogány állatoknál.

– Pontosan. – Albert bólintott. – Mások vagyunk és jobbak és éppen ebben rejlik gyengeségünk. A terroristák tudják, hogy nem fogunk brutális erővel visszaütni. Soha nem fogjuk letartóztatni a szülőket, a feleségeket vagy gyermekeiket, még akkor sem, ha a terroristák bűnössége bebizonyosodott. Emiatt fogják tovább folytatni szörnyű cselekedeteiket, és még többet hozzá, amíg mi fel nem adjuk a harcot és nem lesz belőlünk hithű muzulmán.

– Atombombát rájuk, – Königsberg öklével vágott az asztalra. – Minden terrortámadásért egy nukleáris bombát szent városaikra, mint Mekkára vagy Medínára. Fel fogják adni, mielőtt a mi taktikai atomfegyvereink elfogynak.

– Ha egy milliárd embert megöl nukleáris fegyverekkel. – Albert összehúzta a szemöldökét és rázta a fejét. – A föld lakhatatlan lesz. Vannak jobb módszerek is.

– Például mifélek. – Königsberg kiáltotta.

– Elsősorban, – Albert simogatta az állát és úgy nézett Königsbergre, ahogy a nagyon okos emberek néznek a nagyon butákra. – Azonosítanunk kell a problémát és el kell ismernünk létezését. Ehhez komoly bátorság kell, mert az ellenzék végtelenül vulgáris lesz, hangos és minden lépésünket támadni fogja.

– Hallgatom. – Königsberg idegesen dobolt ujjával az asztalon és elhúzta a száját.

– A probléma nem az első generációs emigránsokkal van. – Albert folytatta. – Azok dolgoznak, megtakarítják keresetüket, és legtöbbször befogják a szájukat. Nem akarnak bajba kerülni és nem akarják, hogy kitoloncolják őket az országból. A második generáció egészen más. Először, csodálatos iskoláinkban megtanulnak angolul, komputer jártasak lesznek, és mégis, radikalizálódnak. Miért? Maga kérdi tőlem. Mert az első generáció etnikai iskolákba küldi őket, csodálatos Iszlám vezette iskolákba és mecsetekbe, ahol halált prédikálnak Amerikára, és külföldön működő terrorista szervezetek toborozzák őket az interneten. Az első generáció nem tanítja meg őket, hogy legyenek jó amerikaiak, és hogy felejtsek el az országot, ahonnan elődeik jöttek.

– A fiatal másodgenerációs muzulmán férfi már eleve komoly személyes azonosulási problémával küszködik a hitetlenek földjén. – Albert folytatta okfejtését, mivel idáig senki sem tett ellenvetést. – A fiatal muzulmán férfi főnöke könnyen egy hitetlen is lehet, még lehet, hogy egy zsidó, vagy még rosszabb, egy nő. Ez teljesen ellentétben áll a férfi felsőbbbségi komplexussal, amit az Iszlám iskoláiban tanítanak, esetleg még odahaza is. Ahol édesapja egy abszolút uralkodó és felesége teljes engedelmességgel tartozik neki, anélkül, hogy bármi módon megkérdőjelezné férjét. A fiatal másodgenerációs muzulmán férfi összezavarodik, dühös és az összes hitetlen hibáztatja kínos helyzetéért. A Dzsihad beszivárgói kihasználják ezt a generációs konfliktust. Megdicsőítő megoldást ajánlanak, vallásos beteljesedést, egy szent háborút, amibe benne foglalhatják a hitetlenek meggyilkolása, a Dzsihad fegyveres erőihez való

csatlakozás, és hogyan szereljenek össze szögekkel teli időzített bombákat. Anélkül, hogy nyugati kultúránkat mohamedánná változtatnánk, hogyan tudnánk ezt megakadályozni? – Albert feltette a retorikus kérdést és színésziés pátosszal a hangjában hozzátette. – Be kell hatolnunk vallásos intézményeikbe, követnünk kell internetes tevékenységüket, és le kell tartóztatnunk összes mullah papjaikat és kerengő derviseiket, akik Amerika ellenes propagandát terjesztenek. Rá kell vennünk őket, hogy adják fel vallásukat, ami összeegyeztethetetlen a mi nyugati civilizációnk értékrendszerével.

Albert abbahagyta monológját. Nyilvánvalóan rájött, hogy okfejtésének utolsó mondata, nem egészen fedte, amit mondani akart, de ahogy a nehezen megfogható megoldást kereste, ami talán nem is létezett és az egész probléma makacs csomópontja maradt, Königsberg megragadta az alkalmat és győzedelmes vigyorral az arcán közbevágott.

– Saját maga ellen beszél, – Königsberg kiáltotta, – alig tíz perccel ezelőtt még mocskolta, hogy monitorozzuk a muzulmán közösségeket és sztereo tipikus alakokat vonjunk kérdőre, minden kihágás gyanúja nélkül. Most meg le akarja tartóztatni szent embereiket. Maga elfelejtkezik alkotmánycikkelyünkről, ami mindenki számára garantálja a szólásszabadságot és a gyülekezés jogát.

– Visszaértünk a nullára. – Alighieri emelkedett szóra. – Vissza az elmélethez, hogy a történelem ismétli magát, és az élet nagy körökben visszatér kiindulópontjához. Minden, a személyes szabadság és a közbiztonság fontossága közötti szakadékhoz vezet. Maga tudja, hogy Amerikában déli tizenkettőkor nem harangoznak a templomokban? A harangszó ötszáz éves hagyomány, ami a kereszténység 1456-os győzelmét ünnepli az ottomán törökök felett Magyarország déli részén.

– Nem harangoznak? – A mérnök csodálkozva nézett a humanistára. – Miért?

– A mohamedán szokás szerint, – Alighieri felelte gögtől telt győzedelmes hangon. – Naponta háromszor a müezzin felkapaszkodik a minaret legmagasabb balkonjára és tudtára adja a híveknek, hogy ideje imádkozni és Mekka felé fordulni. ‘Allahu Akbar, Asadu Ana,’ üvölti, és a keresztények nagy része sértőnek érzi és törvényre vitték, hogy abbahagyassák. Tudja, hogy hogyan határozott a legfelsőbb bíróság?

Albert nemet intett.

– A legfelsőbb bíróság úgy döntött, hogy egyetlen templom sem, felekezetükre és vallásukra való tekintet nélkül, nem csaphat semmiféle vallásos hangoskodást, és a templomi harangszó és a Mohamedén üvöltözés is beleesett a kategóriába, tehát ma nincs megengedve a harangozás, kivéve különleges alkalmakkor, mint például temetéseken. Ez, kedves barátom, – Alighieri közelebb hajolt a mérnökhöz és visszataszító vigyorral az arcán Königsberg követte példáját. – Ez lényeges lépés volt a folyamatban, ami nemzetünk keresztény jellegét próbálja lerombolni. Ugyanúgy, mint ahogy némely helybeli önkormányzatok betiltják a születési jászol és a kis Jézus nyilvános bemutatását a Karácsonyi Ünnepeken.

– A kormány beleavatkozik alkotmányos jogunkba, hogy országalapító atyáink vallását gyakoroljuk. – Königsberg ökölbe szorította kezét, és ütni kezdte fotelének karfáját, ahol felizgatott állapotával éles ellentétben felettébb kényelmesen üldögélt. – Kisebb kormányra van szükségünk és kevesebb hatalomra. A kormány a nép által kell, hogy legyen és a nép érdekeiért kell, hogy működjön.

– Hogy analizálni tudjuk a problémát, és megtaláljuk a megoldáshoz vezető utat. – Albert rosszalló pillantást vetett Königsbergre. – Abba kell hagynunk a klisék és az értelmetlen közhelyek ismételtetését.

– Valóban. – Königsberg felelte. – Például hogyan, mister lángész mérnök úr?

– Meg kell tudnunk, hogy miért radikalizálódnak a fiatal muzulmánok. – Albert megdörzsölte homlokát, majd visszatérve eredeti okfejtéséhez továbbra is mereven nézte

Königsberget. – A második generáció gyűlöl minket, mert érzik, hogy mi mélységesen utáljuk őket. Mi nem szeretjük őket, mert másképpen néznek ki, mint mi, más vallást követnek és a muzulmán nők eltakarják az arcukat és a hajukat. Mi szeretünk a nők hajában gyönyörködni, és utáljuk a férfiakat, akik annyira örülten rejtegetik őket. A fehér ember utálkozása, amit az arabok iránt érez, a mi saját felsőbbbségi komplexusunkhoz vezethető vissza. Akár hajlandók vagyunk beismerni, akár nem, ez ugyanaz, mint a náci felsőbbrendűségi komplexus, kivéve ez sokkal körmönfontabb, és eddig lényegesen kevésbé véresen erőszakosabb folyamat. A fiatal muzulmán kakas megérzi bennünk ezt az utálatot és gyűlöletre gyűlölettel reagál, amit a végletekig elvisz, mert a vallása erre bátorítja. A mi keresztény vallásunk azt tanítja, hogy szeresd felebarátodat, ha pofon ütnek, tartsd oda a másikat orcád, és dobd vissza kenyérral, aki követ dob rád. Nem azért hisszük ezt, mert annyira jók és kedvesek vagyunk, de azért, mert tudjuk, hogy ez az egyetlen útja a polgárháború és a vérontás elkerülésének. A muzulmán, ellentétben a mi szokásainkkal, nagyon is hozzá van szokva az öldökléshez és a bosszúhoz. Ezeröttszáz év óta öldöklük egymást és kezdetük kezdete óta támadják a keresztény országokat. Nem értékelik az emberi életet, mert a több feleség rendszeren keresztül számtalan gyermekük születik. Ha egy muzulmán meghal a csatában, testvérbátyja vagy a barátja veszi el feleségül özvegyét, és eltartja az özvegyet meg gyermekeit is, éppen úgy, mint a sajátját, a pénzből, amit a keresztények elleni háborúban összeharácsol.

– Még mindig nem látom a megoldást. – Königsberg megvetően berregtette száját és nagyot fűjt. – És nem látom, hogy hogyan közeledne hozzá.

– Bízunk kell rendőrségünkben és antiterrorista erőinkben. A mi FBI bűnügyi ügynökségünk kitűnő munkát végez, még jobbat, mint az Interpol Európában. Bízva rájuk a feladatot, de időközben, ha lát egy muzulmánt, vágjon barátságos arcot.

– Előre megmondtam. – Königsberg ordította. – Állandó ellenőrzés alatt kell tartanunk a muzulmán negyedeket. Be kell épülnünk mecsetjeik hívői közé, és igazoltatnunk kell őket csupán kinézetük szerint. Amennyivel nagyobb a szakálla, annál jobban lehetséges, hogy fundamentalista és potenciális terrorista.

– Lehet, – a mérnök sóhajtott, – de ennél jobb megoldást egyelőre nem látok, és ez jár a legkevesebb vérontással. Rendfenntartó erőink máris csinálják és én személyesen nem aggódom semmiért.

Ezt így kijelentve, és látszólagosan mindannyian megegyezésben maradva, felhörpintették italaikat és a kerek nyugtató csattogására egyenként álomba zuhantak, és kiválóan érezték magukat, hogy ők fehérek, és nem arabok, vagy nem valamiféle utálatos eszkimók.

Tizedik Fejezet

A Luxusvonat, 1995

Negyedik Rész

A vonat nyaktörő sebességgel fúrta be magát a Karolinai sötétségbe és a hatalmas vasleviathán tűzokádó feje nagyokat füttyentett örömeiben, ahogy a sorompó védte útkereszteződéseket megközelítette, ahol behemót teherautók várakoztak és vakító fényszóróik megvilágították a vonat sebesen elsuhanó kabinjainak ablakát.

– Nézze, – Henry a lángoló tűzzel lobogó kandalló felé mutatott. – Elaludtak.

– Sajnálatos. – Alicia fintorgott. – Férfiak, politikáról vitatkoznak, isznak és elalszanak. Ki fog engem szórakoztatni? Kissé unatkozom itt.

– Én teljesen ébren vagyok. – Jenkins bámulta a nő szeméit és keze után nyúlt. – Majd én elszórakoztatom magát.

– Maga? – Alicia nézett vissza és csiklandós kacagásba tört. – Nem lenne egy kicsit túl öreg maga ahhoz.

– Én nem így tekintem a dolgokat. – a férfi felelte. – Én csak a maga végtelen szépségét látom, és annak semmi köze az én koromhoz és az élet terheinek melyeket a hátamon batyuként kell cipelnem.

– Felettébb költői. – a leány felelte és nem húzta el azonnal a kezét. – De még azt sem tudom pontosan, hogyan tituláljam magát, Horst, Henry, vagy Mister Jenkins, esetleg őfelsége. Melyik lenne a legmegfelelőbb?

– Nevezzen Henrinek. – a férfi felelte. – Ha a maga társaságában vagyok, ezt a nevet szeretem leginkább.

– Nem nevezték magát egykoron Sturmbannfuhrer Horst Jürgennek? – Alicia keskeny résnyire húzta a szemét. – És a Peenemunde-i rakétabázison dolgozott Németországban.

Henry elnémult egy hosszú percre. Elméje látszólag elkalandozott a messzi múltba és szemei elfátyolosodtak. – Nem, – mondta lassan, ahogy látszólagosan visszanyerte kompozitúráját. – Miből gondolja, hogy ott voltam és honnan szedte ezt a nevet?

– Névjegykártyáját megmutattam a házinénimnek, és a néni említette, hogy valamikor ismert egy Sturmbannfuhrer Horst Jürgen nevű német rakéta tudóst Peenemunde-nél. Csak gondoltam, és semmi okom, hogy egy ilyen rettenetes dolgot feltételezzek, hogy az maga lett volna, de mivelhogy említette, hogy magát, mint fontos tudóst hozták ide németből a háború végén.

– Miért lenne ez annyira rettenetes? – Henry kérdezte rekedten és konyakos pohara után nyúlt.

– A néni kegyetlenkedő szemét náci gazembernek hívta. – Alicia kihívóan nézett Henrire.

– Mi a néni neve? – Henry összehúzta a szemét.

– Malvina Rheingold. – Alicia felelte.

– Hazudik. – Henry összefonta alsó karját, ráereszkedett a pultra és közelebb hajolt Aliciához. – Soha nem voltam kegyetlenkedő szemét náci gazember. Kutatótudós voltam és nem ütöttem és soha nem öltem se zsidót se embert.

– Nem az én orromat verik be érte. – Alicia vállat vont. – Régmúlt történelem, ma az Európai Unió van hatalmon és mindenki szeret mindenkit. Többet nincsenek jobboldali szélsőségesek, főleg nem Németországban. Úgy néz ki, mint nép, megtanulták leckéjüket.

– Igaza van. – Henry felelte, nyilvánvaló megkönnyebbüléssel a hangjában. – Változtassunk témát. Mi a kapcsolat maga és ez a fiatalember, Albert között? A boyfriendje?

– Na, most igaz vagy pofon játékot akar játszani. – Alicia hátravetette a fejét, és hosszú veres haja, mint széles legyező repült és csurgatott mézzel teli hangjával nevetett hozzá. – Ha megmondom az igazat, magától is elvárom, hogy igazat mond, vagy rettenetes büntetést kap. Szívből utálok, ha a férfiak hazudnak nekem.

– Egy feltétellel. – Henry sunyi oldalpillantást vetett a lány felé. – Mint egy beépített védelmi kitétel, a résztvevőknek jogában áll átugrani egy kérdést, ha a kérdés túlságosan személyes, vagy érzékeny pontra céloz. Maximum három egymás utáni alkalommal.

– Elfogadom. – Alicia nevetett. – Feltéve, ha én kérdezhetek elsőnek.

– Kérdezzen. – a férfi felelte.

– Hány alkalommal volt már nős, és jelenleg is házas vagy elkötelezett kapcsolatban van bárkivel? – Alicia szemei törként fúródtak bele Henry szemeibe.

– Ez több mint egy kérdés. – A férfi felelte elveresedve, és mint kéményen gubbasztó golya bandzsán hunyorított hozzá.

– Egy csoport egymáshoz tartozó kérdés, ha úgy vesszük, – a leány állta a férfi tekintetét. – Joggal vehetjük egynek is.

– Rendben, – Henry simogatta az állát elgondolkozva. – Voltam nős is, legálisan, talán négyszer, de lehet, hogy ötször. Nem tudtam nő nélkül élni, és ez nem gyengeség, ha megbocsát. Határozottan egyike erős oldalaimnak. Ami érdeklődésének a második részét illeti, pillanatnyilag nem vagyok nős. Legutolsó feleségem legalább négy évvel ezelőtt hagyott el.

– Jó sok asszonytartást fizethet, és feltételezem gyerektartást is. – Alicia egyik könyökével az asztalra nehezedett és furcsa szögben tartva a fejét, hüvelykujja és mutatóujja közé csípte az állát.

– Semmi gyerektartás. – Henry vigyorgott. – Legfiatalabb gyerekem is már huszonöt éves és végig ösztöndíjjal tanulta éppen most diplomázott komputer tudományokból a Stanford egyetemen. Nekem semmibe sem került. A feleségek, – Henry kaján örömmel folytatta, – Egy összeggel kifizettem őket, méltányosan és érdem szerint, tehát jelenleg nem írogatok semmiféle csekket semmiféle volt asszonymak. Kitűnő ügyvédjeim voltak, és házassági előszerződéseim a jog vaspáncéljába voltak burkolva. Jól ismerem a játékot. Gazdag vagyok, és rengeteg nő akarja kihasználni jószívű természetemet és jótékonykodási hajlamomat.

– Maga egy visszataszító kékszakáll. – Alicia rázta a fejét.

– Lehet, – Henry hahotázott. – Lehet, hogy nem. Rajtam van most már a sor? Kérdezhetek most már végre én?

– Rendben. – Alicia hátravetette a fejét és kacéran nézte a férfit. – Kérdezzen.

– Ugyanabban a témában. – Henry vigyora ronda hullószereűre állandósult. – Maga volt már férjnél, vagy volt eljegyezve? Permanens kapcsolatban van valakivel, és hogy áll azzal a mérnökkel, Alberttal?

– Ezt kihagyom. – Alicia nevetett csiklandósan kisleányos hangon. – Kérdezzen könnyebbet.

– Ugyan már, – Henry férfias intenzitással méregette a leányt és próbálta megfogni a kezét. – Ne legyen annyira gyanakodó. Előlegezzen nekem némi jóindulatot is.

– Rendben. – Alicia hosszú veres loknijait előre dobta, és az egyiket mutatóujja köré csavarta. – Soha nem voltam férjnél vagy eljegyezve, és Albert jó fiú, de csak, mint barát, egy jó barát, hogy megjegyezzem, ami sokkal jobb, mint egy rossz boyfriend.

– Lenne valami régi boyfriend? – a férfi kérdezte.

– Mit! – Alicia elfojtott sikolyt hallatott.

– Jól hallotta kérdésem.

– Maga bolond.

– Bele vagyok bolondulva magába.

– Könnyű mondani. – Alicia lebegtette szempilláit. – Bizonyítsa be.

Henry fehér vacsorakabátjának belső zsebébe nyúlt és előhúzott egy fekete bársonnyal borított hosszúkás dobozkát. – Itt van. – mondta. – Kérem, fogadja el méltányolásom eme kicsiny zálogát.

A fiatal nő rátette kezét a dobozkára és lassan maga elé húzta. Balkezeivel a doboz alá nyúlt, jó fogást keresett rajta, és jobbjával nyitottra pattintotta. Az állólámpa puha fénye, amit a férfi közelebb húzott, hogy jobban lásson, egy hatalmas fehérarany nyakláncot világított meg, és megcsúszott a csillogó gyémántok sziporkázásán, amik divatos keretbe foglalva, briliáns tündöklésükkel szinte megvakították a leányt.

Alicia hitetlenkedve nézte a végtelenül költséges ékszert, szempillái szerényen félig lezárta, és szépséges szemei ragyogtak, mint a hajnalszugg az első kakaskukorékolás előtt.

– Ezt nem fogadhatom el. – suttogta és az ékszert és a dobozt visszatolta Henry elé. – Ez többet ér, mint az öröklakás, ahol lakom.

– Semmi szükség, hogy sokáig ott lakjon. – Henry megfogta a leány kezét, ami úgy reszketett ujjai bőrtönében, mint valami szárnyaszegett rab madárka. – Bármikor kastélyomba költözhet, North Salem városában, Westchester megyében.

Alicia kitépte kezét a férfiéből és tiltakozva rázta a fejét. – Nem, kérem, még ne, ez túl sok lenne. Képtelen vagyok ilyen hirtelen dönteni és ezen a helyen.

– Rendben, – Henry mosolygott. – Visszaveszem, de itt fogom viselni a szívem felett. Bármikor a magáé lehet, ha akarja. Csak mondja ki a szót és a világ legboldogabb emberévé tesz.

Alicia elengedte a dobozkát és Henry csukottra kattintotta, és besüllyesztette zsebébe, ahogy Albert, aki időközben felébredt és közeledett, és szemeit csészealj nagyságúra kerekítette.

– Mi történik itt? – kérdezte. – Valamit megzavartam volna talán?

– Henry, itt. – Alicia arca a vérvörös muskátlivirág idáig nem ismert sötét árnyalatára pirult. – Azt állítja, hogy már négy vagy talán öt felesége is volt, és nem tudja számon tartani hány gyereket nemzett és mennyi lehet unokáinak a száma.

– És szoptatós dadára van szüksége. – Albert morogta. – Erről lenne szó?

– Ez nem az, amire maga gondol. – Henry panyókára húzta a száját és egyik szemével hunyorított. – Csak magyaráztam, hogy mennyire költséges egy gyereket felnevelni. Tisztára lehetetlen megengedni az egyre növekvő orvosi költségeket, nem is említve a babatápszerek árát, a pelenkákat, akár eldobható legyen vagy mosható, és határozottan nem lehetséges egy rajzoló-szerkesztői fizetésen.

– Főmérnök vagyok. – Albert kihúzta magát. – Minden körülmények között el tudok tartani egy családot és máris megvan a saját lakásom. Tisztességes jövő áll előttem, és soha nem kell, hogy bárkit is becsapjak, vagy lopjak és sikkasszak, és legfőképpen nem kell majd kihasználnom a szegényeket, a tudatlanokat és a szükségben szenvedőket.

– Arra akar utalni, fiatalember, – Henry felcsattant, – hogy én ezt tettem?

– Nem tudom. – Albert vállat vont, töltött magának egy kupica konyakot és dühösen felmérte magának a vén gazembert. – Azonban, magának látszólagosan jóval több pénze van, mint amennyit megérdemel, vagy amennyit becsületes munkával meg tudott volna keresni. Ennél fogva, fel kell tételeznem, és nem sokat kell feltételeznem ezzel, valahol élete története folyamán, maga megtalálhatta a leprechaun arannyal teli köcsögét. Előbb vagy utóbb, a kicsi zöld manó elő fog kerülni és vissza fogja követelni a kincsét, vagy horizontális fakabátba fogja bujtatni magát és kicipelni a temetőbe, akármilyen gazdag is legyen.

– Maga még mindig kommunista. – Henry meredten bámulta Albertet acélkék szemeivel, melyek, mint két érzéketlen lézersugár hatoltak be a fiatalemberébe. – És nem hisz a

szabadvállalkozás társadalmi rendszerében, a kockázat vállalásban, a profit keresésében és a veszteségekben, ahogy az üzlet alakul, és maga mocskolja az Amerikai Alkotmányt. Maga olyan, mint Franklin Delano Roosevel, aki mindenféle szociális segílyt ígért, új rendszert, biztonsági hálót, ingyenes juttatásokat a köznépnek, munkavédelmi és környezetvédelmi törvényeket vitt át, hogy az átlagpolgár harcoljon hazájáért, és hogy megnyerjék a háborút neki. Majd jött Richard Nixon és Ronald Reagan és mindent visszavettek. Egyszer megszüntették a katonai sorozást, mert többé nem volt szükségük a közpolgárok sorozásán alapuló katonaságra. Létrehoztak egy hivatásos hadsereget, aki majd végrehajtja minden akarátukat. Ha az uralkodó osztálynak lojális katonaság áll rendelkezésére, kényükre-kedvükre ki tudnak tolni a többiekkel, az alsó 98 százalékkal. A munkások lényegesen több mint negyven órát dolgoznak egy héten, és nem fizetnek nekik túlórárt. A munkaadók többet nem fizetnek betegbiztosítást, és éppen ez az, drága rózsaszínű bülbümadaram, éppen ez az út, ahogy a gazdag egyre gazdagabb lesz. Ha magának ezzel problémája van, menjen vissza oda, ahonnan jött. Én maradok, mert én éppen úgy szeretem, ahogy van.

– Maga téved. – Albert felelte és szemében izzott a rettenhetetlen igazság. – Én hiszek Amerika történelmében, a hozzáértés győzelmében, a munkaerőben és a találékonyságban, és valamint hiszek az emberek jogaiban, akik megtermelték és létrehozták ezt a mérhetetlen gazdagságot. Én hiszek az állandósult forradalomban is, ami lassan és folyamatosan halad előre és változtatja magát, ahogy a körülmények és a szükség diktálja. Ennek a logikának szerves része. – Albert folytatta és lélegzetet sem vett, nehogy Henry közbe tudjon vágni. – A gazdasági szabadság nélkül a politikai szabadság értelmetlen. A szabadság nem fele-fele ügy, és megvetem a vagyonszegyentelen és érdemtelen felhalmozódását. A gazdasági felvirágzás és az erkölcsi korrupció között egy megvetendően beteg rokonkapcsolat létezik...

– Ez az alsóbbrendű vesztesek és lusták filozófiája, akik nem keresnek eleget, hogy vaját kenjenek kenyerekre. – Jenkins a mondat közepén vágott Albert szavába, és egyre növekvő buzgalommal és hangerővel a két férfi egy darabig egyszerre beszélt.

– Fejezzék be, maguk tüzkö és kéneső prédikátorok. – Alicia dühödten rázta mutatoujját a két férfi felé. – Nem látják, hogy az ilyenfajta beszéd értelmetlen retorika. Úgy korteskednek, mintha a megyei kutyapeccér hivataláért választatnák magukat, és tudják, hogy mit találok a legsajátosabbnak, hogy maguk soha meg nem említik Isten nevét, vagy nem hozzák fel a vallást, mintha valamiféle istentelen ateisták lennének.

– Vallás és az egyház hatalma. – Henry vigyorgott, mint valami undorító ördög. – Ne akarja, hogy erről kezdjek beszélni. Ez egy teljesen más téma, ami annak a társadalomnak a problémáit próbálja felfedni, ami vehemensen kergeti a profitot, és vallásos odaadását kötelező vasárnapi Biblia órákon próbálja fenntartani.

– Nem kötelező. – Albert mondta. – Mi mondatja ezt magával?

– Amit értek alatta, – Henry megköszöörülte a torkát és próbált értelmesnek és higgadtnak hangzani, – és ez természetnél fogva is csak szimbolikus jellegű, egy öndeklarált nyilvánvaló ateista soha nem nyerne meg semmiféle választást. A milliónyi hamis hívó, akik birkanyájáknak tolonganának a szavazóurnához, beletaposnák a sárga földbe és porrá örölnék, bele a semmibe.

– Maga ateista? – Alicia kérdezte.

– Erre a kérdésre megtagadom a választ. – Henry meredten nézte a fiatal nőt. – Ez túlságosan személyes ügy.

– Igaz vagy pofon. – Alicia nevetett. – Feleljen, vagy készüljön fel büntetésére.

– Ez nem játék. – Henry felháborodva fixírozta Aliciát. – Ebben az országban nagyon komoly problémák vannak ezen a téren.

– Rendben, – Alicia felelte. – engedje, hogy újra fogalmazzam a kérdést. – Megfontolná a lehetőséget, hogy igaz lehet a filozófiában vagy a tudományban, amit már a teológiában eleve hamisnak jelentettek ki?

– Nem értem. – Horst felelte, nyilvánvalóan húzni akarván az időt, amíg meg nem találja a választ, amit öregkori kéjenc vágyának tárgya előnybe részesítene.

– Abszolút és egyetlen igazságnak tartaná a Bibliában írottakat, és egyetértene a kijelentéssel, hogy a Szentírás Istennek a szava, és a Biblián kívül nincs igaz szó?

– Számos kiváló gondolkozó is volt a világon, a bibliai patriarchákon és ókori prófétákon kívül is, akik Isten küldöttének nevezték magukat, mint amilyen Mohamed is volt, vagy az írások, akik lekörmölték a Názáreti szavait és tetteit. – Henry felelte, mialatt folyamatosan simogatta az állát és az egyre vastagodó bőrt ráncolta homlokán.

– Akkor maga ateista. – Alicia felcsattant és kemény mutatóujja szinte benyomta Henry orrának hegyét.

– Nem vagyok ateista. – Henry hátrahőkölt. – de bigott sem. Szabadgondolkodó vagyok, és nem fogok bevenni előre becsomagolt véleményeket, amit bármelyik egyház vagyon gyarapodásának érdekében propagálnak.

– Maga nem lehet mind a kettő. – Alicia nem volt hajlandó felfüggeszteni megvetésre méltó udvarlójának gyötrését, teljesen tisztában lévén felette gyakorolt női hatalma erejének. – Igen vagy nem? – tette hozzá. – Feleljen erre az egyszerű kérdésre.

– Hagyj békét neki. – Albert lassan ingatta fejét ide-oda. – Henry egy eretnek, az állam hatalmában hisz és az akadémikus tudósok felsőbbrendűségében, a vallásos intézmények felett, amik beleragadtak a kétezer éves hagyományok iszapjába.

– Mind a ketten eretnekek vagytok. – Alicia felpöccintette a fiatalember állát. – A Pápának mind a kettőtököt ki kelleneátkoznia az egyházból, vagy a máglyán kellene mind a kettőtököt elégetni, hogy az örökös kárhozattól megmeneküljön a lelketek.

– Még csak nem is vagy katolikus. – Albert dűnnyögte.

– Nem kell katolikusnak lennem, hogy pogányokat és boszorkányokat égessenek. – Alicia hátravetett a fejét és szúrós szemekkel méregette a fiatalembert. – A protestánsok is égették a máglyákat.

– Maga a modern felvilágosult államot az ördög munkájának nevezi? – Henry Jenkins idegesen dobolt ujjával a bárpulton. – Maga a nemzeti büszkeséget, ami fellép a papság ellenszenves dölyfössége ellen, a poklok inspirációjának nevezi? Hadd mondjam meg magának, fiatal angyalom, az emberiség történelme semmi más, mint a világi hatalom, mint a királyok vagy államfők, vagy kinevezett birodalmi kancellárok hatalma, és a valláson alapuló hierarchia intézményeinek hatalma közötti harc. Századokon keresztül dúltak a vallásháborúk a keresztény frakciók között, mielőtt elfogadtuk, hogy az egyház hatalma nem univerzális és az államhatalmat és az egyházhatalmat széjjel kell választani. Most, ahogy végre mi megoldottuk ellentéteinket, ez a fanatikus mohamedán hithívőknek lehető leggonoszabb rendszere jut el küszöbünkig, az Iszlám. Gyűlölettől fröcskölő szájú ayatollah mullah papjaikkal, akik a saját államhatalmuk erejét akarják államunkra és teljes populációnkra rákényszeríteni, bármi kivétel engedélyezése nélkül és a lefejezés és az eleven való megnyúzás büntetésének terhe mellett. Rettenetesen sajnálom, de ezt mi nem engedhetjük meg. Nem engedhetjük meg, hogy nyugati civilizációnkat ezeröttszáz évvel visszatorítsák, vissza a sötét középkorba, és vissza a kihegyezett rudakra való karóba ültetésre.

– Gondolja, hogy egy Nemzeti Szocialista Állam, mint amilyen a Harmadik Birodalom volt, egy ilyen megindokolható hatalom lehetett? – Albert emelte fel a szavát. – Legnyíltabban kijelentett céljuk a zsidó vallás eltávolítása volt és majdnem sikerült nekik.

– Szélsőséges aberráció, – Henry vitatkozott, – az ateizmusnak minden vallás ellen kellett volna irányulnia.

– Ahogyan a kommunista államokban. – Alicia kiáltotta. – A kommunisták ateisták voltak és éppen, hogy csak megtúrték a vallásokat, és minden bizonnyal megfosztották őket gazdasági hatalmaiktól és elvették vagyonaikat.

– A szekuláris államhatalmaknak, – Albert sietve jött a leány segítségére, – engednie kellene, hogy a vallási intézmények megtartsák hatalmukat a lelkek felett, és uralkodjanak a túlvilágon, és engedniük kellene, hogy a papság működjön a központi gazdasági erők hatáskörén kívül, egészen addig, amíg nem kezdenek lázítani az állam legfontosabb kötelessége ellen, hogy megvédje állampolgárait és garantálja fizikai és anyagi biztonságukat.

– Ennél fogva, – Henry Jenkins fejezte be a gondolatot a fiatal mérnök helyett. – Mi, tehát a mi államunk és az Európai kormányzatok nem szabad, hogy megengedjék, hogy az Iszlám tevékenykedjen határainkon belül. Ergo, zárják be az összes mecsetet, dobjuk vissza az összes fundamentalista mohamedánt a sivatagba, ahonnan jöttek. Iszlám nem egyeztethető össze a mi szabadgondolkodású felvilágosult, liberális kultúránkkal.

– Hagyják abba, – Alicia sikoltott. – Nem ugyanarról az elméletről beszélünk véget nem érő gonosz karikákban.

– Ámen. – Henry felelte szarkasztikus hangon. – Le a mohamedán fundamentalistákkal, és erre iszunk.

Tizenegyedik Fejezet

Domenica Ratcliff

Később, ahogy az este éjszakába öregedett, és Henry javaslatára, átmentek a vacsorázó kocsiba, hogy fehér abrosszal terített asztalnál estebédhez üljenek. A két álmos mormotát, Kingston Königsberget és Aldobrando Alighierit saját sorsukra hagyták, és a megmaradt három, Henry, Albert és Alicia átlibegtek az első osztályú vacsorázó kupéba, három kocsival arrébb a hosszú vonat mentében.

Mind a hárman lazac steaket rendeltek, fehér borban pácolva, vágott petrezselyemmel megszórva, fokhagymával, feketeborssal, és sóval és egy palack importált pezsgőt hozzá, hogy alkalmasan leöblítsék.

– Felséges, – Alicia szagolgatta fitos kis orrával a mennyei illatú ételt és, ahogy Henry lenyiszálta első falatját a halból, közvetlen hangon szólott hozzá, mintha elfogadható lenne, egy ilyen kényes témát egy ennyire drága vacsora közben felhozzon.

– Henry, drágám. – mondta. – Meséljen nekünk a feleségeiről. Csinosak voltak és gazdagok, és szíve minden szeretetével imádta őket?

– Egyik sem volt olyan csinos, mint maga. – Henry végtelen csodálattal a szemében nézte Aliciát, majd Albert felé fordulva hozzátette. – Ha megengedi, hogy őszinte legyek.

Mielőtt Albert reagálni tudott volna, udvarias, de bosszankodó féltékenységgel a hangjában, egy fiatal és felettébb vonzó külsejű nő, hozzávetőlegesen harminc év körüli, rövid és lenge díszvacsora ruhában, lemeztelenített kulcsontokkal és mély dekoltázzsal, és egy költséges kamerával válláról lelógva, állt meg asztaluknál és vidáman üdvözölte őket.

– Henry, drágám, micsoda kellemes meglepetés itt találni magát.

– Domenica, – Henry talpra ugrott és sietve megcsókolta Domenica kezét, amit a csinos kis nő enerváltan tartott mélyen meghajtott arca elé. – Nem gondoltam volna, hogy ugyanezen a vonaton utazik. Micsoda öröm, kérem, engedje meg, hogy bemutassam fiatal barátaimat, és ha meghívhatnám, hogy csatlakozzon hozzánk vacsorára.

– Részemről az öröm. – Domenica csicsergett kellemetesen dallamos hangján, és Alicia és Albert felé fordulva hozzátette. – Domenica Ratcliff a nevem. Szakmailag szindikátusba dolgozó fotózsurnaliszta vagyok és Henry, egyike a legjobban ismert emberbarátoknak New Yorkból, szeretett szülővárosomból. Nem lenne ellenükre, és olyannyira kedves jegyespárnak látszanak, ha szaván fognám Henrit és leülnék asztalukhoz egy kis csevegésre és egy falat harapnivalóra?

– Kérem, természetesen, foglaljon helyet. – Albert is felugrott és széket húzott Domenica feneke alá, mialatt Alicia fensőbbes biccentéssel jelezte belegyezését.

– A hal felségesen ízletes, – Henry mondta és ámuló csodálattal szemlélte Domenica különlegesen szép, ovális és jellegzetesen Mediterrán arcát. – rendelhetek magának egy adaggal?

Már ettem. – Domenica felelte. – de egy kortyot szippantok a pezsgőből, és vágok egy falatot a maga halából.

– Duplázza meg a buborékosat. – Henry pattintott a fiatal pincérnek, aki a közelben várakozóan álldogált és gondosan figyelte a kibontakozó újraegyesülés delikát részleteit.

– Jelenleg miben tevékenykedik, drága pártfogoltam? – Henry kérdezte, gusztálva, és nyilvánvalóan képtelenen, hogy szemét levegye Domenicáról, és gyengéden megérintve a fiatal nő ápolt kezét, a krémekkel és a vérveresre festett körmökkel hosszú és vékony ujjai végén.

– Ah, rettenetesen elfoglalt vagyok a sok utazással és az örökös kiállításokkal. – Domenica lebegtette hosszú fekete szempilláit. – Most jöttem vissza Kínából és a Közel Keletről, és már be is osztottak, hogy repüljek Kelet Afrikába. Teljesen lehetetlen még egy hétvégére is megszökni, de nem tudtam kihagyni ezt a Walpurgisnacht pikniket. Ez az utolsó szabadság, amit a Karácsonyi Ünnepek előtt megengedhetek.

– Örülök hallani. – Henry megveregette Domenica kezét és Alicia felé fordult. – Látja, mégsem vagyok olyan rossz barát. Nélkülem Domenica soha nem lett volna világhírű fotográfus. Még most is esküvőkön és privát összejöveteleken kattintgatná a képeket vagy egy Starbucks kávéházban szolgálni ki a vendégeket.

Domenica kissé oldalra billentette a fejét és leereszkedően mosolygott. – És a tehetségem, szorgalmam, adottságom és hat éves korom óta tartó minőségi tanítatásom és szüleim pénze nem járult hozzá. – mondta és egyszer Aliciára és egy másodperccel később Albertra nézve folytatta. – Kissé zavarban vagyok, ha megbocsátanak. Ki kicsoda és miért? Olyan kedves embereknek látszanak. Mondanának némi információt magukról?

– Alicia Sorensen a nevem. – Alicia szólalt meg elsőnek. – Énekesnő vagyok, nem éppen világhíresség, és csak mellékállásban, de azt mondják, hogy dalaim élvezhetők, és csupán szórakozásból csinálom. Már úgy értem, hogy csak egy hobbi, mert a Yale egyetemen hallgató vagyok, és néhány éven belül diplomás pszichiáter leszek.

– Elismerésreméltó, – Domenica mosolygott. – És maga? – fordult Albert felé, – ha szabad kérdeznem? Mi a kettőjük közötti kapcsolat? Nem látszanak testvéreknek.

– Vogel Albert. – a fiatalember biccentett a szexi fotózurnaliszta felé. – Mérnök vagyok és ugyanabban az utcában lakunk Aliciával. Én sem nem énekelek, sem nem fotózok, kizárólag politikáról vitatkozom, és rossz vicceket mesélek, ha csak nem valami jó filmet nézek a képcsatornán. Úgyszintén lelkes olvasó is vagyok, és a könyvtárban átlapozom a legtöbb újságot és folyóiratot is, de hogy az igazat megvalljam, és talán ilyent nem lenne szabad mondanom, nem emlékszem, hogy valaha is láttam, volna a nevét nyomtatásban.

– Maguk ketten elkötelezett kapcsolatban lennének? – Domenica kérdezte és hagyta sértést elmenni füle mellett, de kissé zavarban lévőknek és kíváncsinak is hangzott egyidejűleg.

– Nincsenek. – Henry vágott közbe sietve mialatt Alicia mondani kezdte. – El vagyunk jegyezve, hogy eljegyezzük egymást, – és sietve hozzátette. – Jó barátok vagyunk és látszólagosan sok a közös oldalunk.

– Értem, – Domenica csicseregte. – Bármennyire is megtévesztő legyen, ez nem túlságosan szokatlan válasz az előadóművészek és az újságírók körében, ahol a kapcsolatok, úgy általában, felettébb flexibilisek.

– Mi a helyzet magánál? – Albert méregette Domenicát. – Maga is ilyenfajta flexibilis kapcsolatban van?

– Éppen ellenkezőleg. – a zurnaliszta kissé visszarettent, nyilvánvalóan meglepődve a gyomorszáj alatti ütéstől, és kissé felemelte a hangját. – Vaszilij Golovinnal, a St. Petersburg-i Operaház vezető tenorjával járok jegyben, Oroszországból, aki jelenleg vendégszereplői turnén van a New York Met operánál, ahol Turridu szerepét énekli el a Parasztbecsületből. A próbák után, most tavasszal a Milánó operában fog bemutatkozni, de ősszel visszajön egész szezonnra a Met operaházhoz. A New Yorki szezón végén össze fogunk házasodni. – Domenica kissé könnyebb, de még mindig felsőbbbséges hangon foglalta össze hosszas mondanivalóját, ami hanghordozást látszólagosan minden erőfeszítés nélkül játszi könnyedséggel nyert vissza.

– Egy orosz! – Kiáltotta Henry Jenkins. – Ez az, amit akarok mondani. Az összes fehér nemzet kellene, hogy egyesüljön és a világ urai lehetnénk. Hitler rettenetes tévedést csinált, amikor megtámadta Oroszországot. Churchill tébolyult ördög volt, hogy nem volt hajlandó Németországgal egyezkedni. Az angoloknak ma is meglenne a gyarmatbirodalmuk és

Európában nem kellene bezárni ötvenmillió mohamedánt gettókba, és a remény minden lehetősége nélkül, hogy becsületesen keressék megélhetésüket.

– Értem, – Albert ráncolta a homlokát. – Eine Reich, Eine Volk und Eine Fuhrer. Ezt már mintha hallottam volna. Hitler üvöltötte ezt a szlogent és a németek megőrültek érte. Semmi jó nem jött ki ebből az idiótaságból. Tudnánk mi emberek, kérdem én önöket, birodalmakat létrehozni azonos fajú és vallású népekből? Talán valami kicsi országban ez lehetséges, de nagy és erős országoknak mindenkit magába foglalónak és toleránsnak kell lennie. A közös gazdasági rendszer és a közösen elfogadott erkölcsi rendszer feltétele az időálló alkotmány, ami az állam minden polgárát megvédi, faji eredetükre és vallásukra való tekintet nélkül. Ez éles ellentétben áll a tisztatényszerű azonos fajok állatkertjével, amit egyetlen kötelék tart csak össze, hogy egyformák. El kell fogadnunk a valóság tényeit. A Dél Afrikai apartheid rendszer nem tartott sokáig, bár azok az Afrikáner renegátok tényleg komolyan megpróbálták.

– Ezek mind szélsősége abbérációk voltak, és mindennek meg kell fontolnunk a jó és rossz oldalát is. – Henry gesztikulált, mintha két hatalmas görögdinnyét egyensúlyozna kezeiben. – Most csak egyetlen jóakaratot kérek, fejezzük be a fehér faj elnyomását. Fel kell függesztenünk az affirmative munkatörvényeket, vissza kell, hogy vágjuk az élelmiszerjegyek ingyenes kiosztását, és nem szabad, hogy többé anyagilag jutalmazzuk rengeteg gyerekükért a színeseket.

– Hagyják abba. – Domenica öklét Henry orra alá dugta. – Beszélhetnénk valami másról? Senki nem beszél New Yorkban a fajelméletről és a fehérek felsőbbbségéről. New Yorki vagyok és az Upper East Side kerületben születtem. Az én városom a nagy olvasztótégely központja, és én éppen ezt kedvelem ott. Maguk nem ebben az országban születtek, és nem értik az Amerikai történelmet. Öt hosszú éven át harcoltunk a véres polgárháborúban, hogy a rabszolgaságból felszabadítsuk a feketéket.

– Igen, – Henry vigyorgott és arcát elhúzta Domenica finom kis ökle elől. – És száz éves háborút viseltek az indiánok ellen. Ne legyen már olyan beképzelten felsőbbbséges. A nyugati prériket és hegyeket nem a kedves és barátságos emberek hódították meg.

– Én nem ebben az országban születtem. – Alicia felelte. – de mégis Domenicával értek egyet. Beszéljünk csak az egészségügyi biztosítás témájáról egy kicsit. Nekem nincs orvosi biztosításom. Tehát milyen véleményem kellene, hogy legyen erről. Ez is a kissebbségek hibája? A fontos társadalmi problémákról szeretnék vitatkozni, ami mindenkit érint. Ezt létesíteném előnyben. Ez sokkal értelmesebb lenne, mint az ostoba rasszista megjegyzések, vagy sületlen dicsérgetések, amit női szépségünkről és vonzóerőnkről örökké ránk ömlesztnek.

– Ez vicces, Alicia. – Domenica mosolygott. – Olyan jó barátságban vagy Henrivel és mégis a szociális kérdések érdekelnek. Mindamellet, hogyan nincs egészségügyi biztosításod? Henry pénzeszsák, bizonyára fizetne érte, ha megkérné.

– Ez nem lényeges. – Albert felelte udvarias, mindenkivel egyetértek mosolya állandósultan arcára vasalva. – A haszonért gyakorolt egészségügy örökletesen hibás koncepció. Elsősorban, az árak fixálása a versenytársak között szabadvállalkozási rendszerünk alapvető sajátossága ellen van, és ez legfőképpen igaz az orvosi szakmában és a gyógyszerellátásban. A szolgáltatók fokozatosan csavarják felfele tiszteletdíjaikat és az életmentő pirulák árait, az egészségügyi biztosítótársaságok drasztikusan növeli havidíjaikat, és a lakosság jelentős része rövidesen nem tudja megengedni a minőségi betegellátást. Az egészségesek, itt a fiatalokról beszélek, felmondják a biztosítást. Úgy döntenek, hogy nincs szükségük biztosításra ameddig egészségesek. Ha megbetegednek, akkor már késő. A biztosítók nem kötnek velük biztosítást eleve létező betegségekre. A hírheft, eleve létező betegség kitétel nem csak azok ellenében lesz alkalmazva, akik szándékosan elkerülték a havidíjak fizetését, de azok esetében is, és ez a lehető legrosszabb rész, azokra és, akik állást cserélnek, vagy egyik munkahelyről a másikra

mennek. Példaként tételezzük fel, – Albert felemelte a mutatóujját, mint egy oktató professzor figyelmes diákjai előtt. – Egy munkás sokáig dolgozik ugyanannál a cégnél, mondjuk tíz évig. Akkor ajánlatot kap egy jobb állásra és munkahelyet változtat. Eredeti munkahelyén elveszti orvosi biztosítását, és új munkahelyén képtelen biztosítást szerezni beteg családtagja részére, mivel kiskorú fia éppen akkor kapott tüdőgyulladást, mialatt beadta felmondását és a feleségének krónikus asztmája van. Nem kellett volna állást cserélnie, mondják a haszonért gyakorolt egészségügy protektorai, de mi van akkor, kérdem én, ha a munkást elküldték, mert cége a tengerentúlra költözött. Ez egy önmagát romboló lefele süllyedő spirális, politikai célokra kihasználva, amit teljes egészében támogat az egészségügyi ipar, mert segíti üzletük haszonrátáját, hogy felfújt havidíjakat szednek be és megtagadják a segítséget, amikor az szükséges.

– Kezdem magát kedvelni. – Domenica magasba emelte kameráját és mosolyogva fixírozta Albertet. – Lefényképezhetném magát és eltehetném beszédét a hangrögzítőmön?

Albert vállat vont, és barátságos mosolyt pöccentett a csinos fotózsurnaliszta felé, ahogy az fényképeket kattintgatott róla, és folytatta monológját. – És itt van az árak fixálása és a versenytársak közötti összebeszélés. Mi mind annyian meggyőződéssel hisszük, hogy egy szabadvállalkozási kapitalista rendszerben a kínálat és kereslet elfogadható szinteken tartja az árakat. Hibás az elgondolás, a versenytársak suba alatt megegyeznek, hogy szolgáltatásaik és megtermelt javaik árát egyszerre emelik. Vezérigazgatók mestersége hiánykríziseket kreálnak és kiszipolyozzák a lakosságot, akiknek a hiányban lévő portékára elengedhetetlen szükségük van. Például, legyen az kávé, hagyma vagy acél, vagy benzin, a cikkek egyik napról a másikra eltűnnek a polcokról, el lesznek rejtve a raktárakban, ameddig az árak duplájára vagy háromszorosára nem mennek fel és a fogyasztó örvendve kifizeti a hiánycikkért az extra árat. Nagybani kereskedők, és az üzlethálózatok menedzserei ugyanazt a szemináriumot látogatják, ahol együtt határozzák el, hogy mennyit lesz a kordbársony nadrág ára ezen a télen, vagy milyen magas lesz a fűtőolaj vagy a propángáz díjszabása. Gigantikus nagyságú ingatlan konglomerátumok felvásárolják a felkapott tengerparti üdülőhelyeken a család működtette kis hoteleket, mint ahogyan az Clearwater, Floridában történt nemrégiben. Ötcsillagos megahoteleket vagy timeshare lakáspalotákat építenek helyükbe, és korlátozzák az utca másik oldalán lévő szabad tengerpartra való kijutást. A parkolás ára néhány fillérről tíz dollárra megy fel óránként, és a tengerpartot kedvelők egy közeli állami parkba tódulnak, a Honeymoon szigetre, hogy megtudják, hogy ott is tízszeresére mentek fel az árak. Egyik napról a másikra egy csésze kávé ára egy dollár ötvenről három dollárra emelkedik, és ha nem tudja megengedni, akkor nagyon sajnáljuk, de próbáljon máshol szerencsét.

– Számos ember, feltalálók és befektetők, ha ragaszkodik a pontos nomenklatúrához. – Henry közbevágott. – Jelentős összegeket fognak keresni a beruházásokon, amilyent említett. A folyamatot haladásnak nevezik, a düledező viskóktól a luxuspalotákig, és az egész társadalom lesz gazdagabbá általa, és mindenki hasznot lát belőle és szépülni fog az ország.

– Haladó, – Albert kiáltotta. – Maga haladásnak nevezi, igazán? Magából nagy hirtelen progresszív liberális politikus lett. Főként liberális az adófizetők pénzével, hogy haladást hozzon létre, maga meg elkerüli az adófizetést, bármilyen módon, ha lehet.

– A boldogság és a siker kergetése bármilyen úton. – Henry vigyorgott. – Maga soha nem fogja felfogni ezt a koncepciót, mert maga még mindig egy Istenátka szemét Bolsevik.

– Nem vagyok Bolsevik. – Albert felfújta a mellét és felemelte az öklét. – Szabadgondolkodó szerző vagyok és rengeteg jó könyvet olvasok és komoly irodalmi könyveket írok. Értelmiségi intellektuális vagyok, ami koncepciót maga, uram, soha nem fog megérteni.

– Egy liberális szociális demokrata író. – Domenica felugrott és az asztalon félig keresztülhajolt, miközben szépséges kebleit étvágygerjesztően exponálta. – Rettenetesen szeretem magát. – Kiáltotta és forrón sistergő csókot ragasztott a fiatal mérnök érzékeny remegő ajkaira.

– Mi lesz a tenorénekessel? Mi is a neve? Vaszilij Golovnin. – Alicia kérdezte nyugodt hangon. – Az énekesbe is szerelmes?

– Oh, – Domenica felelte, miután jókora szívásfoltot hagyott Albert nyakán, és visszacsúszott székére. – Vaszilij próbái, fellépései, és az én örökös külföldi útjaim között, alig látjuk egymást. Vaszilij soha nem fogja megtudni ügyeimet, de nem is érdekli.

Szegény Albert, nyilvánvalóan fogalma sem lehetett, hogy mi megy itt végbe. Kényelmetlenül fészkelődött ülésén, és restelkedő pillantásokat vetett Alicia felé, amikor beütött a következő katasztrófa. Valami, talán valaki nyomogatni kezdte a lábfejét. Először azt hitte, hogy tévedett, de a bűnös valamiféle könnyed lábacska lehetett, aki csavargatta kicsi lábujjait, és emelkedő ívben meghajlott talpa csiklandósan araszolni kezdett a fiatalember lábszárán felfelé.

– Bocsánat, – dadogta. – Ki kell mennem a klotyóra.

– Sajnálatos. – Domenica gusztálta a fiatalembert, mintha semmi köze nem lenne zavarának okához. – Menjen, ha muszáj, majd visszafele jövet elkapom.

Amikor Albert visszajött, talán két perc múlva, a vacsoratársaság oszolni kezdett.

– Privát luxuskocsinkban folytatjuk. – Henry Jenkins mondta, könyökénél fogva noszogatva Domenicát, és mialatt másik karját Alicia dereka köré fonta, biccentett a pincérnek, aki a jéggel teli pezsgősvödörrel és a második palack importált francia pezsgővel a kezében, készenlétben látszott várakozni. – Hozza a tányér kaviárt privát kocsinkba, és majd csengetünk, ha valamire még szükségünk lenne.

Ezzel Henry Domenica felé fordult, aki nyilvánvalóan nem ellenezte a noszogatást és hajlandónak látszott együttműködni, és mintha esti fuvolát játszaná egy nagyzenekarban, suttogóra fogott kedves hangján nyújtotta be kérését.

– Kérem, tartson velünk luxus kocsinkba, egy életvidám vitára bármi tárgyban is, amiben kedvét leli és ismerkedjen meg barátainkkal, Aldobrando Alighieri és Kingston Königsberg urakkal.

Tizenkettedik Fejezet

A Misszió Titka

A Luxusvonat rejtett kényelmében, Henry Jenkins, mint véreb a nemes vadhoz ragadt Aliciához, és ahogy Aldobrando és Alighieri elmerültek földrengető témájú véget nem érő vitáik tengerében, Domenica félrehúzta Albertet és elfojtott kontraalt hangon suttogetta neki.

– Lehetne egy privát szavam, magához?

Albert bólintott, és ahogy az italt pultnál leültek, és elhatározták, hogy még egy kupicát isznak az éjszaka kedvéért, a már eddig elfogyasztott pezsgő tetejében, Albert kockáztatta meg az első kérdést.

– Miért hajt rám olyan erősen?

– Erősen? – a fiatal nő kérdezte csodálkozó tekintettel.

– Ne bánja nyelvtani hibámat, – Albert találgatta Domenica delejes tekintetében a miértet, a hova és merre örök kérdéseit. – Milyen szögből nyomakszik felém? Alig ismerkedtünk meg, és maga olyan elbűvölő, és vonzó külsejű? Mit akarna tőlem?

– Tud titkot tartani? – Domenica kacagott.

Albert bólintott.

– Szerелеmbe estem magával. – a leány felpöccentette a fiú állát.

– Ugyan már. – Albert vérverésre pirult. – Ez lehetetlen.

– De igen, – Domenica hátravetette fejét és hosszú haja széles legyezőként repült és mélységes árnyakat vetített titokzatos arcára. – Nem vagyok szerelembe, ha úgy vesszük, de szerelembe vagyok a maga személyiségevel. Maga egy olyannyira intelligens férfi és hiszem és tudom, hogy számíthatok magára.

– Számíthat rám? – Albert motyogta.

– Igen, – Domenica lebegtette szempilláit, a hosszú fekete pillákkal és a bőséges szemfestékekkel körülötte. – Látom, hogy maga szerelmes Aliciába, és a vén görény piszkos pénzével terelgeti el a leányt magától. Hadd áruljak el magának néhány tényt Mister Jenkinsről. Jenkins a listánk legtetején áll.

– Milyen listán? – Albert összehúzta a szemét.

– A háborús bűnösök listáján, akik soha nem lettek még felelősségre vonva emberiség ellen elkövetett szörnyű tetteikért.

– Ki maga? – Albert döbbenetén hőkölt hátra, és érezhette, hogy a vér zúdul alá agyából és gyülemlik fel lábujjaiban.

– Ez legmagasabban bizalmas információ. – Domenica mutatóját keresztbe tapasztotta Albert ajkaira, – de ha megígéri, hogy a száját bevarratja, megmondom magának.

A kíváncsiság győzedelmeskedve a józanész felett, Albert képzeletbeli cipzárt húzott szájára és bólintott. – Legyen ez titok hát. Elkent hallgatás lesz nálam az ügy neve. Legfeljebb koholt regényeimben fogom felhasználni rejtett témaként.

– Semmi baj, – Domenica nevetett, – csak ne használja az igazi nevemet.

– Tehát, ki maga? – a fiatalember ismételte.

– Náci vadász. – a leány mustrálta a fiút. – Most már tudja, és meg kell, hogy öljem, ha bárkinek elárulja.

– Kinek dolgozik? A németeknek, az Izraelieknek, vagy az FBI-nak, vagy a Simon Wiesenthal szervezetnek.

– Szabadúszó vagyok. – Domenica szinte észrevehetetlenül megrázta a fejét. – Ennyit elégséges, ha egyelőre tud.

– Tisztelettudóan nem értek egyet törekvésével. – Albert házat formált kezeiből és orrát és állát gondterhelten nyugtatta ujjai hegyén. – A háború ötven évvel ezelőtt véget ért, és még a legfiatalabbak is már hetvenes éveiket taposhatják. Pozitív azonosítás szinte lehetetlen, és ha említhetnek egy esetet, a vádak katasztrofális eredményekhez vezethetnek.

– Egy eset, mint... – Domenica kerekre nyitotta szemeit.

– Mike Muromec, – Albert pontifikáló hangnemben folytatta. – hosszas boszorkányüldözés után 1986-ban le lett tartóztatva az Egyesült Államokban. Azt állították róla, hogy ő volt Rettenetes Iván, aki 28.600 gyilkosságot követett el Auschwitzban és 1988-ban egy Izraeli bíróság halára ítélte. Az Izraeli Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette az ítéletet és Muromec visszatért az Egyesült Államokba, ahol egy Szövetségi Fellebbezési Bíróság a felmentő evidencia eltussolása okáért szüneteltette kiadatási végzését és az Igazságügyi Minisztérium 1992-ben visszaadta Amerikai állampolgárságát. 1992-ben Muromecet ismét vádba fogták, ezúttal, hogy a hírhedt táborőr, Muromec Iván volt, és Mike Muromec állampolgárságát ismétlenül elvették. Másodszor is deportálták Amerikából, ezúttal egy mentőkocsi vitte ki a németbe tartó repülőhöz és 1994-ben egy német bíróság öt év börtönbüntetésre ítélte. Muromec fellebbezett, és egy felsőbb bíróság nullává tette az ítéletet, napokkal azelőtt, hogy Muromec meghalt, mielőtt döntés törvényerőre emelkedhetett. A német törvények szerint Muromec ártatlan emberként halt meg, és az összes erősen dobra vert erőfeszítés nulla eredményt hozott.

– Ez nem jelenti azt, hogy másokat futni hagyjunk és, hogy elkerüljük büntetésüket szörnyűséges bűneikért. Nem szabad feladnunk küzdelmünket. – Domenica elbiggyesztette száját és gondterhelten ingatta fejét ide-oda. – Ez a Walpurgisnacht ünneplés tökéletes alkalom, hogy kivessük hálónkat és megfogjunk néhány nagy halat.

– Nem akarok részt venni benne. – Albert felelte.

– Szükségem van magára és meg fogom jutalmazni, ha segít. – Domenica meresztette szemeit Albertra, és megmérhetetlen titokzatossága földi paradicsomot ígért és poklot, és mind a kettőt egyszerre.

– Mivel akar megjutalmazni?

– Szexszel, – a fiatal nő szemei mélységesebbekké váltak. – Szexet fog kapni tőlem, és még soha nem láttam fiatalembert, akinek magánál kétségbeesettebben kellett volna a jó szex.

– Nem szeretem az ilyenfajta szexet. – Albert elhúzódott a lánytól.

– Aliciától nem kap semmit, ugye?

– Azt a szexet szeretem, amiben szerelem is van. – Albert lesöpörte magáról a leány karját. – Maga még csak a koncepciót sem ismeri.

– De ismerem. – Alicia nevetett. – csak azzal szexezek, akivel szerelembe estem. Talán definíció szerint, túlságosan sokat esek ki és be a szerelembe, de most és rögtön, szerelmes vagyok magába, és egyedül csak ez kellene, hogy számítson.

– Köszönöm, de nem. – Albert rázta a fejét.

– Rendben. – Domenica visszahúzódott. – Szex nincs. Csak vicceltem. De még mindig szükségem lesz a segítségére.

– Talán. – a fiatalember motyogta.

– Nagyszerű. – Domenica kicsiny köröket írt le ujjával és a harmadik kör végén megtapintotta Albert orra hegyét. – Nagyszerű együttes lesz belőlünk.

– Hogyan? – Albert felelte, próbálván leküzdeni az egyre növekvő zúgást a fejében, ami összekombinált valamiféle ágyékából akarata ellenére erősödő szexuális vággyal és határozottan hátrányba hozta, hogy racionális értelme megmaradjon.

– Tettjük majd, hogy partnercserélés irányában érdeklődő szerelmespár vagyunk. – Domenica lopva Alicia felé lesett, hogy biztos legyen benne, hogy az énekesnő nem hallgatódzik. – Közeledni fogunk magányos férfiakhoz, akik általában az idősebb korosztályból

lesznek, és maga alkalmi beszélgetést kezdeményez velük. Meg fognak bízni magában, a maga disztíngváltan érdekes akcentusával, és hogy Magyarországon született, és én majd ígérem a lehetséges kalandot, pusztá jelenlétemmel a háttérben, mialatt beindítom a digitális hangrögzítőmet és fotográfiákat kattintgatok rejtett kamerámmal. Később azonosítjuk a megfigyelt alanyt a képekkel, remélhetőleg a felvett jó minőségű arcképeken keresztül, amit egy könyvben gyűjtöttem össze a még mindig rejtőzködő korábbi náciokról.

– Ez gusztustalan. – Alaposan betintázva és félig alva, Albert szavai borgőzősen összemosódtak, ahogy a fejét rázva válaszolni próbált.

– Melyik rész, – Domenica méregette a fiút, – a partnercserélgetés?

– Nem. – Albert morogta. – Hogy betrúkközzünk embereket, hogy bemártsák magukat.

– Emiatt sose aggódjon. – Domenica simogatta a fiatal férfi arcát. – Ha szörnyűségeket követtek el, megérdemlik. Ha nem, semmi bántódásuk nem lesz.

– Mi lesz közben Aliciával? – Albert pislogott álmosan. – Megmondhatom neki, hogy mit csinálunk, hogy ne legyen féltékeny.

– Sose törődjön vele. – Domenica összehúzta a szemét. – Alicia el lesz foglalva a nagy hallal, amit utoljára hagyunk meg. Mindamellet, nem találom Aliciát féltékeny fajtájúnak.

* * * *

Később, ahogy az éjszaka a kora hajnal istentelen órájába fejlődött, Aldobrando Alighieri és Kingston Königsberg felemelkedtek foteljükből és a hálókocsi felé tántorogtak.

– Eltesszük magunkat holnapra. – Mondták és egymásra néztek. – Maguk is jönnek, vagy nem?

– Nem. – Henry rázta a fejét és enigmatikus mosoly kúszott elő szája sarkából. – Mi itt alszunk.

– Ahogy óhajtják. – a két disztíngvált úriember vállat vont, és a nyitott résen beeresztve a jeges szél vad lökését és a kerekek örült kattogását az acélsíneken, eltűntek az ajtó mögött, ami a szomszédos hálókocsiba vezetett.

– Pardon, – Henry mondta és gyengéden kitessékelve Aliciát az egyik fotelből, nyitottra húzta és ágyat csinált belőle. Majd a másik fotellel is ugyanezt tette, és végül szabályosan lelökve Albertet és Domenicát a sezlonról, ami kihajtható dupla ágynak bizonyult, abból is fekvőhelyet csinált.

– Oh, – a három másik nyögött elismerően.

– Ez nem az első rodeóm, – Henry szerénykedve fogadta a dicséretet, majd kinyitott egy beépített szekrényt, és kivett több takarót, lepedőket, párnákat és három pokrócot.

– Nem alszom estélyi ruhámban. – Domenica méregette a férfit gyanakodva.

– Semmi probléma. – Henry vigyorgott. – Vannak hálóingeim is, új fogkeféim és van egy kis fürdőszoba a bárpult mögött. Bármí, amire szükségük lehet. Ahogy már említettem fentebb, ez nem az első rodeóm, és már csináltam hasonlót előzőleg.

– Ez evidens. – Domenica elvett két hálóinget a férfitől és az egyiket Aliciának nyújtotta. – Bámulatos, – mondta. – Egyszerűen elképesztő.

– Én nem alszom vele. – Albert bámulta meredten a kihúzott sezlon.

– A két hölgy alszik a sezlonon. – Henry lekicsinylő pillantást vetett a mérnökre. – Ezt, azt hittem, hogy magától értetődő volt.

Tizenharmadik Fejezet

Malvina Rheingold, Salem, Oregon.

Dávid családja festőien szép farmházban lakott nem messze a Willamette folyótól. Nagyapja száz hold legjobb termőföld birtokosa volt, ahol az Első Világháború alatt babtermesztésből rengeteg pénzt csinált. Kilenc gyermeke volt, és Jerzy, Dávid apja volt az első és egyetlen, aki valaha is átlépte bármi egyetem küszöbét.

Alkalmatlan a mezőgazdasági, vagy bármilyen más nehéz munkára, Jerzy szorgalmasan tanult. Először adjunktus professzor lett egy helybeli egyetem politikai gazdaság tanszékénél és később feldolgozta magát a Dékáni hivatalba, aminek vezetését átvette, ahogy a Sorozóbizottság háborús szolgálatra hívta be a fakultás legtöbb férfitagját.

Fia, Dávid, hogy rektifikálja édesapja hiányosságát, önkéntesnek jelentkezett és 1944-ben kihajózott Európa felé, és a történet többi részét már ismerjük. Hazahozott engem szülei házába, ahol édesanyja, Jerzy felesége, egy végtelenül jólelkű angol úrinő, Rianna, azonnal a szárnyai alá vett.

– Az emeleten lenne egy tartalék hálószobánk, – volt az első szava. – Az a magáé lehet. Templomunknál számos hangszer van, és egy gitárt nyugodtan hazahozhat, ha gyakorolni akarna. Csatlakozhat a Reformált Baptista gyülekezetünk énekkarához, és idővel talán még szólót is énekelhet. – Rianna folytatta és kedvesen hozzátette. – Dávid olyan végtelenül szerencsés férfi, és olyannyira megáldottak vagyunk. Isten megjutalmazza azokat, akik hisznek egyetlen fiában.

Repültek a boldog évek. Három év alatt befejeztem a középiskolát és a következő négy év folyamán, a zenét választva fő tanulmányi vonalammak, művészeti alapidiplomát szereztem.

Végzésemet követve tanítani kezdtem a Willamette egyetemen. Osztályomban kevesen voltak, legtöbbször hat, legfeljebb nyolc végtelenül tehetséges diák, lelkesedéssel teli egyének, akiket szívem minden jóságával szerettem, és ők is viszont szerettek.

Úsztam a boldogságban és végtelenül elégedett voltam sorsommal. Dávid, ah, Dávid, az én drága férjem, ne felejtkezzünk el róla sem. Röviddel egyetemi diplomázásom után összeházasodtunk és Dávid az Orientál Filozófia és Vallásos Tanulmányok professzora lett. Hosszú szakállt növesztett, és lófarokfrizurát csinált a hajából. Neves és mély tiszteletben álló házaspár lettünk a liberális akadémikusok körében, és elegendő pénzt kerestünk, hogy vegyünk egy modern családi házat a városban, és hétvégi rejtekhelynek egy öreg tanyát ötven hold földdel az Észak Kalifornia vadonban.

Rejtekhelyünkön kezdtem komponálni és leírni sajátos zenefajtámat. Dalaimban szívemből éreztem az elveszettek és kihasználtak sorsát, és magamévá tettem küzdelmüket. Hangommal és tehetséggel milliókat kereshettem volna Hollywoodban, de gyűlöltem a pénzt és a gazdagokat. A pénz korruptálta az értelmet és minden gonosz forrása volt ezen a földön.

Dávid szerencsére túlkoros volt, hogy sorozzák a Koreai háborúra és a sorozóbizottság békét hagyott neki. Soha többé háború nekünk, hálálkodtam imáiban Istennek, de őszintén sajnáltam a többi fiataalt, akiket idegen földön megöltek vagy megnyomorítottak. Az újonnan megalakult Egyesült Nemzetek Szövetsége megszavazta, hogy Dél Koreát meg kell védeni a kommunista agresszió ellen, de rajtunk kívül egyetlen más nemzet sem adott rá katonát vagy pénzt. Kivéve minket, a világ egyre gazdagodott a mi vérünkön és húsunkon. Megvettem az összes hamisakat és álnok hipokritákat, és gyűlöletemet verseimben és dalaimban fejeztem ki.

Számos kiváló híresség látogatott meg minket Kaliforniai tanyánkon. A legnevezetesebbek közül Charlie Chaplin is eljött 1952-ben feleségével, Oona O’Neil asszonnyal, amikor mindenki

más kiközösítette őket. Úgy éreztem, hogy Charlie a diktatúra minden változata ellen harcolt és a média méltánytalanul bánt vele. Mélyen szimpatizáltam nézetével, hogy a kapitalista rendszer háborúkon és tömegpusztító fegyvereken keresztül bátorítja a tömeggyilkosságokat, és véleményem szerint egyik legutolsó filmje, a Monsieur Verdoux a lehető legértelmesebb, és legbriliánsabb szatirikus film volt, amit valaha is forgattak. Tevékenységeim, legtöbbnyire énekeim, felkeltették Joseph McCarthy szenátor figyelmét és bár a szenátor 1957-ben korán meghalt heveny alkoholizmusban és a hepatitisztől, amit valamelyik homoszexuális partnerétől szedett fel, rákerültünk a felforgató kommunista elemek listájára, amit Edgar J Hoover állított össze, aki lényegesen jelentősebb és jóval hosszabban tartó alakja volt az amerikai jobboldali politikának.

Soha nem volt semmiféle kommunista kapcsolatunk. Egyedül csak a jogfosztott és a kudarcra ítélt emberek ügyét támogattuk és soha nem utasítottunk vissza bármi dialógust bárkivel, akik liberális nézeteiket akarták kifejezni és fel akartuk venni a harcot az elnyomás bármi formája ellen az Egyesült Államokban.

A hatvanas évek második felében jóval rosszabbra fordultak a dolgok. A Vietnami háború eszkalációja erősödött és katonai sorozás elleni diáktüntetések általánossá váltak az egész ország területén, egyetemünkön is. A Kambodzsai inváziót és a Laoszi betörést követően, és hogy tiltakozzunk a Kent State egyetemen történt mészárlás ellen, úgy döntöttünk, hogy egy tömegben kivonulunk. Mi, Dávid és én, és hozzá még vagy száz közvetlen követőnk, kiköltöztünk rejtekhely tanyánkra és szabadság kommunát szerveztünk. Az első éve folyamán hozzávetőlegesen egy tucat bungalót építettünk, egyet mindegyik családi egységnek. A családot általában egy idősebb férfi, a guru vezette, és legalább hat fiatal nő, ha nem több tartozott uralma alá. Minél több, annál jobb volt a mottónk és bárki újat befogadtunk, akik San Franciscóból és Los Angelesből sodródtak északra, főképpen kitagadott hippik és otthonról megszökött gazdag fiatalok. Dávid és én régi tanyánkon laktunk továbbra is, ami afféle félhivatalos közösségi központtá növekedett, ahova bárki betérhetett, hogy alapvető ellátmányokat kapjon, beleértve sót, cukrot, lisztet, valamint cernát és varrásra való tüt. Összeöltögettük magunknak a szükséges ruházatot, de a nudizmus széles körben elterjedt lett, és temérdek gyermekünk született, akik mint a vadvirágok a mezőn nőttek fel, boldogan és fegyelmezetlenül.

Némi pénzt kerestünk a rádió programból, amin Dávid a Zen Buddhizmus tanításait terjesztette és elmagyarázta a nirvána jelentőségeit és előnyeit és hasznát, hogy a végen elérjük az abszolút megsemmisülés és azonosulás boldogságát. Játszottam a gitáromon és a milliókat kitevő hallgatóságnak énekeltem saját szerzeményeimet, és mindenki ismerte nevemet Vancouver és San Diego között, és minden éjszakai bagolyszemély hallgatta zenémet az Aranykaputól a Sziklás hegységig.

Híres énekesek és legdrágább barátaink, mint Earl Robinson és Pete Seeger belevették énekeimet legsikeresebb hosszán játszó hanglemezeikbe, és az egész országban ismerté tették a nevemet. Earl, híres baloldali politikai nézeteiről, tagja volt a kommunista pártnak és számos alkalommal próbált engem is beszervezni. Soha nem felejtettem el a négy orosz, akik erőszakot tettek rajtam, és visszautasítottam az ajánlatot, és barátságunk fizette meg az árát. Egyre jobban befele fordultam és a múltamat kezdtem kutatni, aminek látszólagosan nem volt megmérhető fenéke. Kezdttem hinni, hogy az emberi lélek még mindig és mindig is az volt, Isten élharcosa a világ összes gonoszsága ellen. Számomra a szellem, a lélek és az anyag jelentette a szentháromságot. Isten az első lelket, Ádámot az egyszerű fényből teremtette, és a világ teremtése előtt formálta ki testetlen lényét. Isten látta, hogy teremtménye mennyire telve van szenvedéllyel és mennyire vágyódik az anyagi világ, és annak megpróbáltatásai iránt és olthatatlanul szomjúhozik a tudásért. Isten egyáltalán nem háborodott fel, hanem inkább

gyönyört talált Ádám törekvéseiben és megteremtette ezt a széles fizikailag megfogható világot, hogy örömet szerezzen ennek az első emberléleknek, választott csodagyermekének. Isten tudta, hogy ez az első ember, Ádám szakítani fog a tiltott gyümölcsből és mivel az első kísértésbe vivő csábos női lény, Éva, mivel olyannyira szép és ellenállhatatlan volt a formája, az ösztökélte a tette, Isten korlátozta a büntetés nagyságát. Ahelyett, hogy abban a kicsiny Paradicsomban tartotta volna őket bezárva, az egész világot adta nekik, amit később a tudomány az egész világegyetemre kiterjesztett, ahol szaporodhattak és gyarapodhattak.

Szabadság kommunánk ugrásszerűen növekedett és kérdezés nélkül mindenkit befogadtunk és nem vizsgáltuk mivoltukat és hogy honnan jöttek. Hamarosan fogalmunk sem volt, hogy kik laknak a bungalókban és mivel foglalkoztak.

A lakók marihuánát kezdtek termelni és nem szóltunk semmit. A hatóságok soha nem jöttek ki és a törvény nem tudott rólunk. Néhány falu és kisváros volt lenn messze a völgyben. Nyilvánvalóan láthatták, hogy a kéményeinkből emelkedő füstöt, és némely újonnan érkezők útbaigazítást kérhettek, amikor feljöttek a nagyvárosok mocskából, és a városlakók és a falusiak nem szóltak semmit. Később, ahogy jobban szofisztikált és mélységesebben csalódott emberek csatlakoztak sorainkhoz, LSD drogot kezdtek szintetizálni, és már formáját a gyönyör vegyszereknek, és methamphetemine porokat kezdtek főzni, amit mi, az 1940-es évekből Horst Jürgennel Stuka tablettaként vagy Hermann Göring pirulaként ismertünk.

Nem törődünk vele, amíg produktumaikat nem árulták az utcán és nem korrumpálták fiataljainkat, jövőnk reménységeit.

Ezek között a legkimagaslóbban érdekes népek és veszélytelen dilis fazonok között egy középkorú házaspár, Carla és Lewis tűnt ki a legjobban. Barátságos és közvetlen emberek, első látásra életük végéig szóló barátságot kötöttek mindenkivel, akivel találkoztak. Egy évvel az után, hogy betették birtokunkra a lábukat, kibővítették bungalójukat és kényelmes otthon építettek belőle. Valamiféle kontárkodó vállalkozókkal csináltatták, bármi építési engedély nélkül. Senki nem tudta, egyedül csak ők és senki nem törődött vele, hogy miket rejtegettek az erdő feljük eső sarkában. Kommunánkban nem volt szokásos kérdéseket feltenni, és soha nem is kérdeztünk.

Egyszer áthívtak hozzájuk és Dávid és én örömmel fogadtuk el az ajánlatot.

– Csodákat műveltek ezzel a hellyel. – néztünk körül, ahogy beléptünk. – Olyan kényelmesnek és elegánsnak néz ki, mint egy Beverly Hills luxushotel.

– Valóban, átrendeztünk egy-két dolgot, és a valóban szépek vagyunk. – Néztek egymásra és Carla megveregette Lewis térdét. – Lewis nagyon ügyes, és ha egyszer valamibe belevág, az sikerül.

– Carla a legtökéletesebb feleség és a legjobb konyhaművész, aki valaha is létezett. – Lewis vigyorgott, és még soha nem láttam annyira örömteljes mosolyt, és olyan tökéletes fogakat, vagy műfogsort, és napbarnított sima arcórt, kivéve a szarkalábakat a szeme sarkai körül, és a fényes ragyogást, ami aranykeretes szemüvege mögötti kobaltkék szeméből felénk sugárzott.

– Jó állása lehetett és remek nyugdíj csomagot kaphatott. – Dávid mondta, minden nyilvánvaló érdeklődési szándék nélkül hangjában.

– Igen kapott, – Carla zajosan hahotázott. – Lewis a kémiai tudományok professzora volt az UCLA egyetemen mielőtt átranzferálták a Vasrácsos hotelbe, Chuckawalla városba, egy öt éves dutyi erejéig.

– Igazságtalanul vádoltak egy olyan vegyszer főzésével, amit soha nem lett volna szabad illegálisnak nyilvánítani. – Lewis elbiggyesztette a száját és rázta a fejét. – Két év után jó magaviseletért kieresztettek. Semmi lehetőség nem volt azon a szemétdombon, hogy valami érdemlegeset kotyvasszak.

– És ma megváltozott ember vagy. – Carla szerelmetesen csavargatta férje fülcimpáit. – Tiszta, mint a rigófűtty és becsületes, mint egy üregi borz.

– Ez aztán tényleg az vagyok. – Lewis hahotázott, majd felénk fordult. – Tölthetek egy kis aperitifet?

Felállt, közelebb lépett a likőrös kabinethoz, és muzsikálni kezdett az ajtócsengettyű.

– Ez csakis a feltételesen szabadlábra eresztő börtöntisztünk lehet. – Carla hahotázott tovább. – Tubalkain Teodor és homokos barátja, Zurkó Zebulon.

– Homokos? – nyíltak tágra a szemeim. *A mi vagyunk a homokosok és itt is maradunk* mozgalom akkorra már teljes svunggal virágzott az ország legtöbb nagyvárosában, de ami kommunánkban még nem voltak melegek. Rengeteg fiatal és szépséges nő, életük legszebb éveiben voltak tagjaink között és senkinek sem kellett homokossá válni. Meztelen fiatal nők ugráltak mindenfele, és biztosították, hogy egyetlen fiú sem tévelyedett el gyümölcstésztnak.

– Mi csak feltételezzük, – Carla egyre erősebben hahotázott. – Mi itt senkit sem kérdezőnk és senkinek sem kell semmit sem bevallania. Ez a szabály érvényes ebben a házban is. Csak olyan messzemenően sajtáságos, ahogy szerelmetesen bámulják egymást. Lewis egyszer egy héten meghívja őket, hogy a törvény előnyösebb oldalára kerüljön. Ennyi az egész.

Lewis kinyitotta az ajtót és a börtöntiszt és barátja bejöttek. Tubalkain börtöntiszt úr magas férfi volt széles vállakkal, és marokra fogható kis hátsóval. Feje tetején, koromfeketére festett rövid hajjal félholdszerűen körülvelt fényesre olajozott kopaszság csillogott. Látszólag szokatlanul hatalmas kezei ujjain négy vagy öt sárga és fekete kövekkel kirakott aranygyűrűt viselt. Úgy hatott rám, mint egy személy, aki mindent a szabályzat szerint csinál, és minimális dikcióval beszél, ha elhatározza, hogy használja végtelenül mély basszus hangját.

Ezzel szemben Zurkó legalább egy fejjel alacsonyabb volt barátjánál, és dús veres sörény keretezte kerek arcát, és kissé a kövérkés oldalon nyomhatott a mérlegen, és végtelenül magas és vékony hangon és sokat beszélt.

Mindannyian leültünk a nagy asztal körül az ebédlőben. Carla több csomag burgonyaszirmot hozott és mélytányérokban magokat, mialatt Lewis mindenki elé kitett egy borospoharat.

– Chardonnay vagy szürkebarát? – Lewis kérdezte. – Van mind a kettő, és feltételezem, hogy mindannyian már betöltöttük a legális alkoholfogyasztási korhatárt.

Tubalkainnak és Zurkónak nem volt semmiféle észrevehető humorérzéke. Egyetlen szót sem nyögtek ki, de más sem, csak bámultuk egymást és nem éppen barátságos némaság vett körbe minket.

Öt perc múltával, Zurkó törte meg a kínos csendet. – A pincét szeretném látni – jelentette ki.

– Nem most. – Tubalkain reagált elsőnek és kezét Zurkó karjára tette.

– Most azonnal akarom megnézni a pincét. – Zurkó ismételte és karját kiszabadítva benyúlt kabátja belső zsebébe.

– Nem most. – Tubalkain ismételte emelt hangon.

Zurkó megmarkolt valamit a kabátzsebében és tenyerébe elrejtve kihúzta.

– Tedd vissza azt a jelvényt. – Tubalkain morogta összeszorított fogai között. – Ez egy baráti látogatás. Nem akarok semmi bajt.

– Miféle jelvényt? – Carla és Lewis kérdezték egyszerre, sápadtan és remegtek a szempilláik.

– Semmi. – Tubalkain rázta a fejét. – Sose figyeljete rá. Csak afféle szólásmondás. A barátom képzelete szabadjára szökött. Ennyi az egész.

– Drog Ellenőrzési Adminisztráció ügynök vagyok. – Zurkó kiáltotta szokatlanul vékony hangján és balkezeiben megvillantva a jelvényt hóna alatti pisztolytáskájából kirántotta fegyverét és egyenként ránk fogva széles körben forgatta ide-oda.

– Van házkutatási parancsa? – Carla kérdezte hidegvérűen.

– Nincs is pincénk. – Lewis mondta, mialatt Dávid és én kábult élvezettel arcunkon szemléltük a kialakuló eseményeket, és arcbőrünk színe sietve cserélte a sápadtság többféle árnyalatait.

– Ugyan már, Zebulon. – Tubalkain mormolta. – Ne légy olyan paranoiás. Nem mindenki drogkereskedő, mert kommunában lakik. Dugd el azt a dolgot. Nem kell mutatnod, hogy milyen vagány legény vagy. Mindenképpen szeretlek.

– Rendben, – Zurkó felelte. – Csinálhatjuk ezt finoman vagy keményen. Mutassák meg a laboratóriumot, vagy jövök vissza egy SWAT rohamcsapattal.

– Nincs pincénk, – Lewis ismételte, – és többet nem kotyvasztok. Életem eme fázisa már régen mögöttem van. Tubalkain, segíts ki itt egy kicsit. Te tudod a legjobban, hogy teljesen rehabilitált ember vagyok.

– Talán a sufnit akarja megnézni. – Carla rövid kuncogást hallatott. – Lewis, mutassuk meg Zebulon úrnak, a mi mélytiszteletű DEA ügynökünknek a sufnit.

– Ahogy akarod. – Lewis vállat vont. – nem annyira érdekes, mint a te dunsztoltüveges békák és boszorkányseprű lomtárad, de a célnak megfelel.

– Befejezni a tréfálkozást. – Zurkó Zebulon DEA ügynök harsogta. – Maga vegyész, elzárt kommunában lakik, és temérdek pénze van. Hol van, az LSD lerakatja? Az összes utcai handlé San Diego és Sacramento között, azt állítja, hogy maga látja el őket első osztályú drogsavval.

– Megmutatom a sufnit, vagy bármi mást is ezen a portán. – Lewis csikorgatta a fogát és gyilkos pillantást vetett feleségére. – Csakhogy bizonyítsam, hogy nem rejtegetünk semmit és semmi dolgunk a drogokkal.

Kiürítettük poharainkat és a hátsó ajtón keresztül kimentünk és egy percnyi séta után egy keskeny ösvényen a magas gyomok között, egy jókora, de felettébb rozoga faépület tűnt elénk.

– Nyissa ki az ajtót. – Zebulon bámulta meredten Lewist és előhúzta pisztolyát.

Lewis előrehajolt, és ahogy matatott a rozsdás lakattal, Carla felkapott egy fal ellen támasztott ást és teljes erővel tarkón vágta a DEA ügynököt.

A férfi összecsuklott, mint egy rongyos télikabát, de mielőtt kiterült a földön valahogy leadott két lövést pisztolyából és éles fájdalmat éreztem mind a két térdemben.

– Jaj, – sikítottam és összeestem, egyenesen le a földre a kövérkés idióta mellé.

– A fekete fenyőbe. – Tubalkain ordított. – Miért ütötte le?

– Ő kezdte, – Carla sikított. – A barátod mind a négyünket agyonlőtt volna, ha nem semlegesítem. Egy skizofrén paranoiás örült bolond és rendőrjelvénye is hamisítvány. Valaki le kellett, hogy állítsa.

– Maga ütött elsőnek. – Tubalakin ordított, mint egy üvöltőmajom a dzsungelban. – Ezt nem tudom meg nem történné tenni, és be kell jelentenem.

– Megsebesültem, – sírtam és kezemet szorítottam véres térdeimre, amiből összeroncsolt csontok tömege lógott ki. – Hívják a mentőket.

– Senki nem hív senkit. – Lewis harsogta. – Ez itt egy független szabadság kommuna és minden problémánkat magunk oldjuk meg.

– Nem egy szövetségi nyomozó meggyilkolását. – Tubalkain rázta a fejét. – Ez komoly ügy és be kell jelentenem az FBI-nak.

– Senki nem gyilkolt meg senkit. – Lewis békítően nyúlt feltételesen szabadlábra eresztő büntetésztje karjához és mélyen a szemébe nézett. – Kiviszed a barátodat jóval a kommuna határain túl és utána hívod a rendőrséget. Mond meg nekik, hogy lezuhant egy szakadékba és beütötte a fejét valami sziklába. Mi biztosítjuk a legjobb orvosi ellátást Malvinának, és egálban leszünk. Zéró hatóság, nagyon kérek. Semmi kedvem visszamenni a sirtre.

* * * *

Így lettem tolószékes nyomorék ötven éves koromban. A golyók szétroncsolták a folyadékkal teli forgópárnát a combcsont és a sípcsont között mindkét térdemben és kilenc hónapi műtétek, gipszkötések, amit helybeli felcserek csináltak kommunánkon belül, képtelen voltam rettenetes fájdalmak nélkül a lábamra állni.

Tubalkain börtöntiszt kivitte birtokunkról elhalálozott barátját és szeretőjét, ahogy javasoltuk, és nyugalomra helyezte egy mély szakadék fenekén, és onnan telefonált az FBI-nak. Tubalkain meghitt barátságban maradt Lewissal és Carlával, és továbbra is kapta tőlük a felvágatlan LSD lapokat. Mire Lewis feltételes szabadlábra eresztésének mandátuma lejárt, Tubalkain vagyonos ember lett, otthagyta állását, és San Francisco híres Halászdokk negyedében luxusházat vásárolt.

Dávid és én, rettenetes mozgássérülésem ellenére, továbbra is boldog házasságban élünk, egészen drága férjem 1990-ben bekövetkezett fájdalmas haláláig.

Dávid halála után birtokunkat az azon lakóknak ajándékoztam, akkorra már legalább ötezren voltak és beadtam kérvényemet pénzügyi szociális segélyezésért. Ehhez a keleti partvidékre kellett költöznöm, ahol senki sem ismert és elhitték élettörténetemet. Connecticut éppen olyan jó állam volt, mint bármelyik más állam északkeleten. Vagyonom romjain megvettem az öröklakást, ahol most, ennek a könyvnek a kezdetén, lakom.

Most már tudják, hogy ki voltam és vagyok, és köszönöm szíves figyelmüket.

Tizennegyedik Fejezet

Kissimmee

A nagy Tohopekaliga tó partján, nem messze a Nyugati Fövény Csali és Horog kisbolttól, ahol az út fordul és belevész a véget nem érő mocsarakba, nyújtózik el a hatalmas méretű Örömteli Hibiszkusz nemzetközi üdülőhely. A központi épület egy kétszáz szoba nagyságú ötcsillagos szálloda és szórakoztató kombinát, kosárlabda pálya nagyságú sport bárral, és egy éjszakai klub, kétszáz négyzetméteres központi italpulttal, és egy színpadi dobogó a legmodernebb audió-videó felszereléssel, középen egy fényesre sikált táncparketta, és az oldalakon számtalan szeparé és fülke, a kényelem és elrejtettség élvezetének okából.

Az épületen kívül egy emberi kéz alkotta lagúna, szigetekkel és mesterséges vízeséssel, és számos fürdőmedence, a lehető legkellemesebb víz hőmérsékletekkel, és három dagonyázó forró vízzel, hogy a vendégek áztassák maguk és barnára pácolják ruházat nélküli izmos testüket, ebéd előtt, ebéd után és este a széles tó felületéről beáramló trópusi szellőben lengedező pálmalevelek susogó árnyéka alatt.

* * * *

Később, ahogy a limuzin sofőrje megállt egy pillanatra az őrháznál, az őr, egy középkorú vaskos férfi, valaha nyilvánvalóan rendőr lehetett, egy pillanatra benézett a félig lehajtott ablakon, és elkapta az üdülőhely végtelenül népszerű tulajdonosának tekintetét.

– Jó reggelt, uram. – mondta az őr alázattal teli lelkes hangon és sietve felhúzta a sorompót.

– Megérkeztünk, – Henry Jenkins félig visszafordult a limuzin többi utasa felé. – Legyenek üdvözölve a paradicsomba, az én saját rejtkehelyemen a szubtrópusokon.

Kisvártatva, miután ugyanaz a limuzin ismét megállt egy félkör alakú kocsi behajtó tetején, a központi épület főbejáratánál, két egyenruhás londiner fiú ugrott a járműhez. Az utasok oldalán kinyitották a kocsiajtókat és szélesre tárva nyitva tartották a főbejárat forgóajtójának szárnyait, ahogy vendégeink, Albert, Alicia, Aldobrando és Kingston egyenként bementek a tüköruveg és fényesre csiszolt márvány felületek díszítette recepciós csarnokba.

Ahogy az utolsó vendég is bement a londinerek kiemelték a bőröndöket a limuzin csomagtartójából, rádobálták egy targoncára, amit közel a felvonók sorához gurítottak, ahol türelmes várakozásra készültek fel, amíg az illusztris vendégek egyenként beregisztráltak.

– Külön szoba minden egyes kiváló vendégemnek. – Henry utasította az igyekvő arcot vágó, és lehető legcsinosabb kulcskiadó lányt. – Valahol a magasabb emeleteken, és a lehető legszebb kilátással.

Micsoda bőkezű nagylelkűség, ennek a történetnek elbeszélője jegyzi meg csodálkozva, egyéni szoba mindenkinek, mi lehet a hátsó szándék? Talán Mr. Jenkins tiszteletét szeretné tenni Aliciánál, vagy Dominikánál, a jelenlegi férfikíséret bármelyik más tagja nélkül.

Azonban, ne kerüljünk magunk elé. Türelem rózsát terem. Engedjünk, hogy történetünk kibontakozzon magától.

Henry megnézte az óráját. – Talán délután két óra felé, két óra időre mostantól. – mondta, ahogy pattintott a háta mögött álló harmadik londiner felé. – Találkozhatnánk a nagy étkezési teremben. – Majd a fiatalember felé fordult és fennhangon utasította. – Vigye fel vendégeimet szobáikba. Az én dolgaimat meg hozzá át a házamhoz.

– Két óra nem elég. – Aldobrando és Königsberg egyszerre tiltakoztak. – Hosszas délutáni alvásra van szükségünk, mert azon az istenátka vonaton rettenetesen rosszul aludtunk.

– Aludjanak, amennyit akarnak. – Henry lesújtó pillantást vetett rájuk. – Többé semmi szükségem magukra. Albert és én, meg a két fiatal hölgy jól megleszünk a maguk örökös politikai vitái nélkül. – Itt a csoport többi tagjai felé fordult és kérdően nézett rájuk. – Egyetértenek? Ugye igazam van.

– Természetesen. – bólintott a másik három sietve. – Azért vagyunk itt, hogy jól mulassunk. Aludni otthon is lehet.

Alicia, Domenica, és Albert szomszédos szobát kaptak. Alicia kinyitotta a szobájához vezető ajtót és exkuzálta magát.

– Sajnálom, barátaim. – mondta restelkedő mosollyal, akármilyen hamis is volt az. – Le kell zuhanyoznom és át kell öltöznöm. Utána meg kell keresnem a zenekart. Úgy gondolom, hogy a limuzin visszament értük a vasútállomásra. Össze kell szerelnünk a hangszereket és el kell, hogy rendezzük a díszleteket a színpadon, ahol ma este fellépünk.

– Semmi probléma, – Domenica lebegtette szempilláit. – Csináld, amit tenned kell, de nincs ellenedre, kölcsönözni szeretném Albertet, egy gyors fotótúrára a környéken.

– Rendben, – Alicia bólintott, – csak hozd vissza egy darabban, sértetlenül.

Kévéssel később, Domenica és Albert lementek a felvonón a második emeletre, és Alicia a széles körbefutó terasz felé vezette a fiatalembert, a balkon felé, ami lenézett a medencékre, és a nyugágyak tömegére a napbarnított mezítelen testekkel a frottír törülközőkön és a homokos strandfövényre a tó partján.

– Üljünk le egy percre. –Domenica a könyöklőfal mellett álló egyik asztalhoz lejtett. – Szeretnék mutatni magának valamit.

Ahogy leültek, Domenica előhúzott sporttáskájából egy elefántcsont kis messzelátót, amilyent az operában vagy egy nagy színházban használnának és odanyújtotta Albertnak.

– Nézze azt a férfit. – mondta és egy kör alakú bárpultra mutatott, ahol a vastag nádfödél alatt tucatnyi vendég üldögélt és két csapos lány, óriási szilikon betétes mellekkel lenge blúzocskájuk alatt, sürgölődött körülöttük, italokat szolgálva fel, és magokkal, sós mandulával teli és más rágnivalókkal teli tányérvakát rakva eléjük.

– Igen. – Albert visszaadta a messzelátót Domenicának. – Egy öreg manusz, mi van vele?

– A neve, Karvaly Jóska. – Domenica suttogetta. – Csendőr százados volt Magyarországon és számos bevetésen volt 1944 és 1945 között. A magyar kormány már régen ki akart adtatni több száz zsidó meggyilkolásának vádjával 1945 januárjában. Budapest ostromának utolsó napjaiban a Vörös Hadsereg beszorította a Várba a Duna felett és Karvaly részt vett a 1945. február nyolcadiki kitörésben. Negyvenezer német és magyar védő próbálta meg a lehetetlent és az oroszok majdnem mindegyik lemeszározták. Karvaly valahogy átjutott és egy amerikai hadifogolytáborba került, Ausztriában. Himler Márton, az OSS, az amerikai kémszervezet magyar osztályának főnöke azonosította és már majdnem visszatoloncolták Magyarországra, amikor eltűnt. Valaki leadta neki a drótot és teljesen nyoma veszett. Harminc évvel később Mossad ügynökök felismerték Argentínában, később Paraguayban, de Karvaly ismételen kicsúszott a hálóból. Vannak nálam idő korrektált fotók, hogy hogyan nézhet ki ma, 45 évvel később. Beszélj vele, – Domenica folytatta tegeződve. – Magyarok vagytok, és könnyen megnyerheted a bizalmát. Mond neki, hogy antikommunista vagy, utálsz a zsidókat, és borzasztóan dühös vagy, amit az oroszok tettek hazátokkal. Nyomj bele minden maszlagot, amit lehet. Ha ez a fickó tényleg Karvaly Jóska, követni fogjuk és letartóztatjuk, ahogy alkalom kínálkozik és ha kooperál az Amerikai Külügyminisztérium.

Albert automatikusan bólintott. Nem tetszett neki, amire a fiatal zszurnaliszta kérte, azonban a nő észbontó szenzualizmusa gúzsba kötötte akarátát. Lehet, hogy beszél az öreg magyarral, de nagyon remélte, hogy nem lesz az a szörnyeteg, akinek be lett állítva.

– A medencéből foglak figyelni. – Domenica félbeszakította Albert kételkedő gondolatait, mintha egyezségük, hogy becsapják honfitársát, már fait accompli lenne. – Mond neki, hogy a nővéred vagyok és szeretnék vele megismerkedni. Mondj neki valamiféle szexuális célzásokat, hogy csiklandozza fel érdeklődését.

– Nincs fürdőruhád. – Albert nézett a lányra, utolsó erőfeszítésként, hogy elodázza az akciót. – Akarsz vásárolni egyet a butikban?

– Semmi szükség. – Domenica kuncogott. – Nem olvasod a kiírásokat? Fürdőruha tiltva van az összes medencében. Egyetlen valamire van csak szükséged, egy törülközőre a feneked alá, ha kijössz a vízből.

– Rendben. – Albert sóhajtott. – Majd meglátjuk, hogy mire tudok menni vele.

* * * *

Albert ledobta magát a Karvaly melletti bárszékre, sunyi oldalpillantást vetett rá, és intett a csapos lánynak.

– Egy korsó csapolt világot. – mondta erőltetett, mély férfias hangon, ami a végén felfele kunkorodott és éles harci vakkantás lett belőle, mint amelyet a Déli renegátok kiáltottak a polgárháborúban, Tennessee államból és attól délre fekvő helyekről.

Karvaly egy másodpercig állta a fiatalember farkasszemét, nem szólt semmit, csak a fejét rázta és megvető mosolyt nyomott el szája sarkában.

– Gyakran jár ide? – Albert próbálta ismét, ezúttal szóbelileg.

– Maga homokos? – Karvaly Albert felé fordult és jeges szemekkel felmérte magának.

– Én? – Albert visszarettent, nyilvánvalóan halálosan megbántva. – Egyáltalában nem, – felelte nem túlságosan meggyőző hangon, és ezzel még mélyebbre ásva magát a megszégyenítés árkába, mert látszólagosan egy idősebb férfit akart felcsípni egy hedonista üdülőhelyen.

– Akkor jó. – Karvaly bal tenyerébe támasztotta állát, és félig Albert felé forgatta a fejét. – Mert nagyon nem szeretem a buzikat, és eltöröm a kezét, ha kiderül, hogy maga az.

– Haha, nagyon vicces. – Albert nevetett. – Ez aztán jó. Maga honnan való? Ha nincs ellenére, hogy kérdezem, mert akcentusa van. Majdnem olyan nehezen töri az angolt, mint én.

– A nemzetközi úrállomásról. – Karvaly felelte elgondolkozva. – És maga? A hold árnyékos oldaláról?

– Magyarországról, – Albert felelte, remélve, hogy az őszinte egyenesség kiugrasztja a nyulat a bokorból, – és egyáltalán nem szégyellem.

– Mikor jött ki? – Karvaly kérdezte és Albert rögtön tudta, hogy megtalálta a kulcsot az ajtóhoz, ami a megmérhetetlen ellentétek és kimondhatatlan igazságok pincéjébe vezet. Éles ellentétben missziójával és Domenica vádaskodó célkitűzéseivel, ez az ember honfitársa volt. Talán mégis egy szörnyeteg, de mégis véleményét magában kellett tartania és nem engedhette meg, hogy beleessen az ellentétek csapdájába és előítéletekkel legyen leterhelve. Nem kellene pálcát törnie, próbálta magát meggyőzni, ha nem ismeri a tényeket. Ne számítson, hogy mennyire kézenfekvő legyen véleménye a politikai korrektség nézőpontjából. Tisztos mennyiségű önfegyelmet kell gyakorolnom, gondolta, és el kell nyomnom a lelkem mélyén forrongó érzelmeket.

Albert Domenica felé tekintett, aki a medence vizében nyakig elmerülten nézett vissza rá kérdően és hangtalanul mozgatta ajkait. – Ő az?

– Ki a nő? – Karvaly kérdezte, a fiatalember szemeit követve.

– A nővérem. – Albert bólintott.

– Nem a barátnője? – Karvaly hosszasan szemlélte Domenicát. – Azt hittem, hogy van nője, hogy nem homokos, meg miegymás. De ne törődjön vele. Engem nem zavar. Hívja ide, hogy csatlakozzon hozzánk és megbocsátom magának, hogy homokos.

– Nem vagyok homokos. – Albert vigyorgott, nyilvánvalóan többé nem érdekelte, hogy tévesen ítélik meg, mivel érezhette, hogy úton van, hogy barátságot kössön Karvalyval, barátságot, aminek nincs szexuális oldala. – Van barátnőm és ma este énekelni fog. Jelenleg a zenekarral van elfoglalva és én kimenőt kaptam.

– Örvendek, ha így van. – Karvaly felelete. – Én is magyarból vagyok. Micsoda furcsa véletlen. Nem gondolja? A nővére is beszél magyarul?

A fekete fenyőbe, ez egy csapda. Albert gondolta. Miért nem gondoltunk erre a nehézségre? Hogyan másszak ki most belőle?

– A nővérem Henry Jenkinssel jár. – Albert felelte egy percnyi frenetikus tépelődés után. – Nem hiszem, hogy szeretne vele beszélni. Mr. Jenkins rettenetesen féltékeny és megvan rá az oka. A nővérem borzasztóan vonzó külsejű és a férfiak meg vannak bolondulva utána. Menjünk máshova, ahol zavartalanul beszélgethetünk és senki sem figyel minket.

– A házigazda, – Karvaly mondta, hidegvérűen szemlélve a háromméteres alligátort, ami tágra nyitott szájával lustán napozott a homokfövenyen, mintegy harminc méterre tőlük és éhesnek nézett ki és gonosznak. – Ismerem Mr. Jenkins urat, a rakéta tudóst. Fogalma sincs, hogy mi volt a háború és a tele van pénzzel. Az élet nem igazságos. Én vitézen harcoltam a hazámért és életem végére semmim sincs.

– Meséljen róla. – Albert intett a csapos lánynak, hogy töltsse fel söröskorsóját. – Én 1960-ban születtem és a kommunisták soha nem mondták meg nekünk az igazságot. Szeretném első kézből hallani. Egy szemtanútól, ha nincs ellenére. Maga Budapesten volt az ostrom alatt?

– Igen, ott voltam, – Karvaly felelte, és szemei révetegen elmerültek a múltba és elgondolkozva rágta alsó ajkát, – harcedzett honvédszázadommal, kemény falusi legényekkel. Hadseregünk magunkra hagyott minket. Egész zászlóaljunkat halálra ítélték, mivel túlnyomó erőben lévő ellenség ellen harcra kényszerítettek. A bekerítés után többet nem volt kiút. Nem adhattuk meg magunkat. A kommunisták nem ejtettek hadifoglyokat. Az oroszok egyszer a románokat hajtották ránk. Tízezer számra és géppuskákkal lekaszáltuk őket. Jól álcázott állásainkból a hat méter magas vasúti töltés tetejéről, ami egész Budapestet körbefogta keletről, arról lőttük a románokat. Utcáról utcára hátráltunk, s minden sarkon halottak hegyeit hagyunk magunk után. Azt állítják, hogy zsidókat lőttünk a Dunába a Lánchíd Budai hídfőjénél. Lehet, néhányat, akiket elfogtunk, hogy az ellenséggel rádióztak, kiadták állásainkat és tettükhöz méltóan megbüntettük őket. Lehet, hogy néhány ártatlan is ki lett végezve, de a hídfő alatti víz inkább arról nevezetes, és ezért nem küldtek le búvárokat a mélybe a halottak után kutatni. Egy robbanóanyaggal teli hajót süllyesztettek el ott, ahogy lőszerutánpótlást próbáltak katonáinknak bejuttatni a várba. A hajó még mindig ott van, tele éles lőszerrel és robbanóanyaggal. Nagyon veszélyes, és a sötét víz mély és teli halálos örvényekkel és a forgók gyilkos tölcseivel.

– Súlyosan megsebesültem és a Várkórházban voltam, mélyen a sziklába belevájva szobákba, amikor a többi védő a kitörés mellett döntött. Mire az oroszok felfedezték a kórházat, a harcok már napokkal korábban véget értek. Én még mindig ott voltam és láttam, hogy mit tettek az oroszok. Elrejtőztem a szellőzőcsatornában és végignéztem az egészet. Az oroszok megölték a sebesülteket és a betegeteket. Ezt még megértettem volna, mert háború volt és be voltak örülve. Azonban amit az ápolónőkkel tettek az a legkegyetlenebb embertelenségen is túlment. Mint egy vicsorgó ordas falka zúdultak le a katakombák szobáiba és az operáló termekbe, és bajonettjeikkel kihalásították a nőrszök hasát, akik még mindig St. Margit rend kék fehér ruháit viselték karjukon a vöröskereszttel. A vérző testeket megbecstelenítették, vagy

először megbecstelenítették a nőket és utána ölték meg a szerencsétleneket. Bokáig gázoltak a padlóra kiömlött vérben. Fiatal novíciákat láttam a földön térdelve imádkozni, ahogy a részeg oroszok hajuknál fogva megragadták őket és gépfegyverük puskatusát belenyomták széjjelfeszített lábuk között a szüzességükbe.

– A negyvenezer védőből egyike voltam a hétszáznak, akik túléltek a kitörést. Nyitott haslövéssel, és egy másik sebbel az oldalamon, lemásztam egy csatornaaknába és három nappal később bukkantam ki az erdőben tíz kilométerre, nyugatra Budapesttől. Életben maradtam, szégyen legyen rajtam. Két hónappal később egy csapat szétszórt magyar katonával együtt átjutottunk Ausztriába és Innsbrucknál megadtuk magunkat az Amerikaiaknak, ahol az oroszok nem érhetek minket el.

– Szentséges ég! – Albert nyögött.

– Tehát, – Karvaly Albert felé fordult, és áthatóan kék szemei összehúzódtak prominens orra tövénél, – Ez a maga nővére. Ki ez az illető? Semmi esetre sem Mr. Jenkins barátnője. Ennyit én is tudok.

– Horstnak, vagy ahogyan maga nevezi, Mr. Jenkinsnek. – Albert pislogott védekezően. – Számos barátnője van. A nővérem, Domenica, és ezt be kell ismernem, nem a legelső a lista tetején.

– Idefigyeljen. – Karvaly Jóska közelebb hajolt Alberthez. – Én kiöntöttem magának lelkem legbensőbb titkait, mert maga az én fiatal honfitársam. Ne okozzon nekem csalódást, és ne hazudjon. Vallja be az igazságot. Ki ez a maga nővére?

– Miért nem kérdezi meg saját maga? – Albert lassan ide és oda ingatta a fejét. – Ugorjon be mellé a vízbe és kezdeményezzen vele egy barátságos csevegést.

– Rendben. – Jóska bólintott és lecsúszott a bárszékről. – Pontosan ezt fogjuk csinálni. Maga is velem jön és be fog mutatni neki.

Tizenötödik Fejezet

Vita a medencében.

A két férfi, a klub protokollját követve levetették ruháikat és a rozsdamentes korlátot fogva beóvatoskodtak a vízbe. Domenica látta őket közeledni és a medence sarkába húzódva várakozóan szemlélte őket.

– Hello, Mr. Karvaly, – mondta, ahogy közeledtek. – Végre élőben is találkozunk.

– Igazából örvidenek a megismerkedésnek. – Karvaly válaszolta, és összevágta a bokáját, bár a mozdulat nem volt könnyű és a víz alatt amúgy sem látta senki. – Ha tudnám, hogy kegyed kicsoda és miért kattintgat fotókat rólam.

– 1945 óta keressük magát. – Domenica hideg mosollyal reagált. – De maga egy nagyon síkos, nehezen megfogható személtáda egy bűntevő. Hogyan csinálta, hogy olyan sokszor minden nyom nélkül eltűnt.

– Ugyan már, drága barátaim. – Albert felemelte a hangját. – Domenica, mondja meg ennek a kedves úriembernek, hogy maga egy fotózszurnaliszta, és meg szeretné interjúvolni magát, egy közeljövőben megjelenő írásra az interneten. Mondja, hogy nincs szándékában senkit sem bántani. Csak egy kis pénzt akar becsületes módon keresni. Ennyi az egész.

– Szóval nem a maga nővére. – Karvaly összehúzta a szemét.

– Minden biztonnyal nem. – Domenica kuncogott. – Csak vicceltünk magával. Albert szőke, én meg sötétbarna vagyok. Érti? Genetikai differencia. És ahogy észrevehette, én nem beszélek magyarul.

– Barátnője akkor? – Karvaly méregette Domenicát.

– A zsűri még mindig tanácskozik ebben a kérdésben. – Domenica egyre jobban kacarászott. – De nagyon reménykedünk egy pozitív döntésben.

– Hívjon Jóskának. – Karvaly kezét nyújtott a fiatal nőnek. – És nem vagyok háborús bűnös, ahogy tévesen elhitette valaki magával. Katona voltam, aki a kötelességét teljesítette.

– Mi lenne a zsidókkal? – Domenica elfojtott kiáltást hallatott. – És a rengeteg polgári lakossal, gyerekekkel és öregekkel, akiket segített megölni?

– Mielőtt válaszolok erre a végtelenül provokatív kérdésre. – Jóska jeges szemmel felmérte a fiatal nőt, mintha az egy boszorkányistenség lenne, és igazságtalan hatalma lenne felette. – Feltehetek magának egy filozófiai kérdést?

– Rendben. – Domenica bólintott. – A civilizált udvariasság okából, és megfontolva, hogy milyen helyen is vagyunk.

– Ismeri maga az Ószövetséget? A Bibliát vagy a Talmudot? Nekem egyre megy, hogy hogyan nevezi.

– Egy kicsit. – Domenica felelte.

– A zsidó nép története. – Jóska gúlat csinált a kezéből és fennhéjázó hangon prédikálni kezdett. – Mondják többen is. – Tette hozzá és felemelte mutatóujját. – De egy pillanatig tételezzük fel, hogy egy magasabb hatalom, az Isten szava. Ez az Isten a saját képmására megteremtette az első embert, Ádámot. Miért, kell, hogy kérdezzem, mert Isten kíváncsi volt saját magára. Később egy bizonyos Ábrahámnak fiai révén, a Teremtő szembekerült az elkerülhetetlennel, saját képmásának független és intelligens eszével, logikusságával és harciasságával, ahogy azt az ördög maga ferdítette el és torzította. Az ördög, aki nemrégiben még az Ó angyala volt. Tehát, és itt van gondolatmenetem lényege, Istennek szüksége lett a büntetések és jutalmazások módszerének alkalmazására, hogy ezt a fékezhetetlenül független kreatúrát kordában tudja tartani.

– Maga összekeveri az irodalmit és a képlettest. – Domenica vágott közbe megrettent hangon, de mégis a jogos felháborodás ott reszketett kifehéredett felső ajkán és fenyegető aláfestést kölcsönzött szavainak. – Hogy igazolni tudja soha nem csökkenő gonoszságát.

– Domenica. – Albert békítőleg emelte fel jobb tenyerét. – Engedje, hogy ez az ember befejezze okfejtését. Ahogyan a régi Vadnyugaton mondták. Adj neki elég kötelet és fel fogja akasztani magát.

– Helyes, – Jóska sóhajtott és hihetetlen mennyiségű levegőt szívott le tüdejére, amit bármi kedvező megfontolással vagy jóindulattal sem érdemelt meg, és újraindította monológját.

– Először, Isten kiűzte Ádámot és Évát a Paradicsomból, mert hallgattak az ördög szavára és ettek a tudás tiltott gyümölcséből. Ez büntetés volt valóban, de közel sem végzetes, mert Isten az egész világot adta nekik érte cserébe. Másodszor Isten száműzte Káint testvére meggyilkolásáért, és mégis engedte, hogy a bűnös éljen és viruljon és gyermekei, mint a homokszemek a sivatagban minden méreten felül szaporodjanak. Majd ott van Noé és az özönvíz. Isten ismételten megbüntette választott népét, mert akadémikuskodók, tiszteletlenek, kapzsis és önimádók lettek. De mégis, megmentette az emberiséget, mert bárkát építetett Noéval. Teremténye ismételten túlélte a bajt, és még jobban virágzott és gyarapodott, mint valaha.

– Micsoda maszlag. – Domenica rázta a fejét. – Mi köze lenne ennek az egésznek a nácihoz?

– Egy perc és megmondom. – Jóska elgondolkozva simogatta az állát, és ahogy a nap a szemébe sütött, hunyorított.

– Remélem. – Albert felelte szarkasztikus hangon. – Mert tényleg kíváncsi vagyok.

– Hallottak maguk, két olvasott jó emberek, Thomas Mannról és József és Testvérei könyvéről? – Jóska nézett az egyikre, majd a másikra. – A Teremtés könyvében található bibliai történet alapján, a könyv egy szélesen kibővített retorika, amit egy német antifasiszta irt, akiről maguknak feltehetően a lehető legkedvezőbb véleménye van.

– Hallottunk az íróról. – a két fiatal felelte egyszerre. – De semmit nem olvastunk tőle. Munkái már húsz évvel ezelőtt kimentek a divatból. Ma egyetlen kiadó sem nyomtatná ki könyveit.

– Ebben a könyvében. – Semmit sem zavartatva magát Jóska nyugodtan folytatta. – József, az elsőszámú kedvenc feleség, Ráhel fia, apjának, Jákobnak a legkedvesebb gyermeke. Jákob Józsefet idősebb féltestvéreivel szemben kivételezett előnyben részesíti, akik a kevésbé szeretett, de nagyon termékeny feleségnek Leah-nak a gyermekei. Álmainak örökös mesélésével és díszes köpenyével József kiprovokálja féltestvérei dühét. Azok vastag kötelekkel összekötözik és egy mély gödörbe dobják, tehát íme, itt a jelképes büntetés a fennhéjázó arroganciáért és tiszteletlenségért. Mégis, a büntetés nem végleges. Szinte egy jutalom. Izmaelita kereskedők, vagy modern nevükön arabok megmentik Józsefet és a féltestvérek eladják Józsefet rabszolgának nekik. Mégis és ismételten, jön a büntetés utáni jutalom. A kereskedők főnöke megszereti Józsefet, és szinte saját fiaként bánik vele. Ennek ellenére eladja egy egyiptomi főembernek, jókora összegért, ezzel biztosítva, hogy az új tulajdonos nem használja Józsefet nehéz mezei munkákra. Több alkalommal is újra eladva, József minden alkalommal felülre emelkedik, és hamarosan első gondnok és felügyelő lesz, a fáraó utáni leghatalmasabb ember, Petepre házában. József hihetetlen magasságokba magasodik, mert tehetséges és végtelenül jóképű és ellenállhatatlanul megnyerő, de, és sajnos ismételten, saját arrogáns, bár ártatlan tetteinek csapdájába esik. Petepre elsőszámú felesége flörtöl vele. Józsefnek ki kell szolgálnia a nőt, és minden nap együtt vannak és beszélnek, és a nő ágyában akarja a fiatal, okos és vonzó külsejű ifjút.

– Petepre megbünteti Józsefet és a kőbányákba küldi nehéz munkára, hát napi hajóút távolságra felfele a Níluson. József ismételten elkerüli a büntetés nehéz részét és barátságba

kerül a munkatábor országrész urával, Mai-Sachme kormányzóval. Végül, a büntetőrabságban eltöltött könnyű élet hosszú évei után az új fáraó, Amenhotep titokzatos álmai megfejtésére használja Józsefet és a bőség évei alatt megtermelt és tárolt összes gabona főintézőjévé és szétosztójává nevezi ki, a hét esztendei szükség éveinek időtartamára. A történet végén József ismét találkozik féltestvéreivel és teljes vértestvéreivel, Benjaminszal, Ráhel második fiával. Az Izraelitákat megmenti az éhínségtől és azok letelepednek Egyiptomban ahol ismételtlen üldözni kezdik őket, mert elképzelhetetlenül sikeresek és rettenetesen meggazdagszanak. A zsidóknak ismét menekülniük kell az egyiptomiak dühe elöl, és Mózes átvezeti őket az Ígéret Földjére, Kánaánba.

– Csak nem akarja nekünk az egész Bibliát elmesélni, – Albert tetetett ásítást nyomott el. – Mit akar ebből kihozni? Van ebbe valami poén, öreg?

– Van. – Jóska ráncolta a homlokát. – Az 1930-as és 40-es évek zsidóüldözése csak egy újabb epizódja volt ennek az isteni büntetések és jutalmazások ciklusának, a pusztulás folyamatának és a feltámadásnak, még nagyobb erővel és gazdagsággal, amire a legjobb bizonyíték a modern Izraeli állam, a világ egyik legerősebb hadseregével.

– És egy antifasiszta írta ezt? – Domenica elbiggyesztette száját és megvetően horkantott Jóska felé.

– Lehet. – Albert vigyorgott. – De egy rasszista antiszemita olvasta el és saját kitekeredett agyával értelmezte.

– Még olyan sokat szeretnék mondani, – Jóska karjait az égnek emelte, mint egy áldást osztó prédikátor. – Ritkán találni ennyire nyílt eszű és odaadó hallgatóságot, mint önök. A zsandár szó, a fegyveres rendfenntartó hatalom, amit az atrocitásokért akarnak hibáztatni, szegényes francia fordítás. Az eredeti magyar szó, a csendőr a csendnek és a rendnek őret jelenti. Vidéken ők jelentették a törvényt, és nem a nagyvárosokban. Tolvajokat fogtak el, csavargókat és cigányokat, akik a földeken szorgalmasan dolgozó becsületes emberekre veszélyt jelentettek.

– Igen, – Domenica felszisszent. – Az én eszem olyan nyílt, hogy kiesik belőle az agyam, ha még egy szót hallok ebből az értelmetlen maszlagból.

– Rövidesen ebédidő. – Albert a bárpult feletti órára tekintett, nyilvánvalóan dugót szeretett volna tenni Jóska megállíthatatlan szóbeli hasmenésére. – Készülődjünk, Henry szereti, ha pontosak vagyunk.

– Nem akarom ezt elveszíteni. – Domenica fixírozta Jóskát. – Most, hogy tudja, hogy körözzük, mint egy háborús bűnös nácit, ismételtlen el fog tűnni.

– Én maradok, pontosan itt. – Jóska összefonta karját, szőrös, undorító, de még mindig izmos mellén. – Akkor sem tudnék elmenni, ha akarnék. Mindenütt jelen vagyok, beleértve rejtett lelketeket is, és ott lakozom legbensőbb pszichétekben. Részem vagyok személyiségeteknek. Nem tudtok tőlem megszabadulni. Ez alapvető antropológiai törvény. Ugyanaz, mint a régi, fajtátok túlélésért való néptörzsi harc. Betolakodó idegeneknek a támogatása, akik nem hajlandók asszimilálódni, olyan mintha elültetnéd a fát, amiről majd egyszer felakasztanak, és alatta állsz a kötél egyik végével a nyakad körül, amíg a másik vége az Iszlám fájának ágára van kötve, ami egyre gyorsabban nő.

* * * *

Történetünk eme pontjánál meg kell állnunk, és a múzsák erősítsék meg szavaimat az elbeszélés dolgában, felül kell vizsgálnunk a direkciót, amerre tekervényes történetünk vezet. Ezen idáig van két szépséges fiatal nő, egy fiatalember, négy öregember, bár csak kettő belőlük

fontos a mese szövéséhez, és egy idős hölgy, akiről szinte elfelejtkeztünk, de azért tolószékében csendesen ott várakozik a háttérben.

A probléma, és kezdhethetjük éppen ezzel, nem szűnik meg, mert nem beszélünk róla vagy tagadjuk létezését. Fajgyűlöletet, és az antiszemitizmus bizonyos szerves része ennek a kategóriának, nem lehet törvényekkel kitiltani az emberek fejéből. A másik szempontból pedig, az egyenlően veszélyes és a másik oldalon széles körben elterjedt eszme, hogy Isten választott népe, Ábrahám megszentelt magja felsőbbrendű a többiekhez képest, és hasonlóképpen nem lehet kitörölni az atrocitások elszenvetői vagy az azokból hasznot látóak között. Fertelmes stigma nyomja bizonyos nemzetek hátát, a németekét és a magyarokét, és talán még a lengyelekét is, de inkább az egész kereszténységét, beleértve a Szentszékét is Rómában, hogy alapjában véve mindannyian antiszemiták. Mindannyian felelősek voltak a Holocaust rémtetteiért, mert engedték, hogy megtörténjen.

Azonban, kellene, hogy ettől, vagy tudnánk ebben az univerzális vallási hitszakadástól való örökös rettegetésben élni, és fent tudunk e maradni, mint egy nemzet vagy akár egy vallás is? Öngyilkosságot kellene elkövetnünk, mert bűnösnek érezzük magunkat. Nagypapánk bűne impotenssé kellene tegyen minket? Kellene, amennyiben racionális eszünk van, és ha nem vagyunk Mohamed követői, hogy megegyezünk, hogy az Iszlám kihívást jelent a mi életformánk ellen. Igen, és mégis itt jön a lelkiismeretesek jajkiáltása. Aggodalmunk az Iszlámi menekültek masszív bezúdulása miatt egyenértékű lenne a zsidók üldözésével? Senki nem hinné el ezt, ha független gondolkozású lenne. Mégis, jelentős erők, a média és az internet szociális hálózatán keresztül, valamilyen okból, amit mi nem tárgyalhatunk meg, és nem érthetünk meg, manipulálják a közvéleményt, és hinnünk kell bizonyos politikai irányzatokban, amik világosan érdekeink ellen vannak. Demokrácia, micsoda csodálatos koncepció, vagy nem az? A kisember tehetetlennek érzi magát, és egyetlen mód áll csak rendelkezésére, hogy elkeseredését kifejezésre juttassa, hogy legjobb lelkiismerete és jól felfogott érdeke szerint szavaz. Tehát, ha többségben vannak, egy hatalmas erejű személyt választanak meg, még akkor is, ha az illető egy elszabadult ágyú a viharban himbálódzó hajón, és az fogja őket képviselni, ahogy megalakítja kormányát.

Azonban, erős politikai pártok és titkos társaságok manipulálják a választásokat, ezt be kell ismernem a kedves olvasónak, de örökké nem lesznek sikeresek. Egy nap egy megállíthatatlan új vezető neve fog megjelenni a szavazócédulákon és ez az új hangadó nyerni fog. Hitler Adolf 1933-ban demokratikus úton nyerte meg a választásokat, és mi mind ismerjük a következményeket. Meg kellene engednünk egy másik ilyen katasztrófát? Gondolom, hogy nem, és nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy mit óhajtunk.

Ennél fogva, a kedves olvasó meg kell, hogy bocsásson nekem, hogy némely fő karaktereim megvetésre méltó nácik, vagy háborús bűnösök és szabadon kifejezik véleményüket. A teljesség kedvéért kinyilvánítom ártatlanságomat, ha volt valaha is olyan fogalom, hogy ártatlanság, vagy erényes önzetlenség, mert mindenki a saját jól felfogott érdekét kellene, hogy képviselje, avagy nem? Legyen az erkölcsi vagy pénzügyi. Ha írásom megváltoztatja bárkinek is a gondolkozását vagy véleményét a helyes irányban, ami határozottan egy felettebb távoli lehetőség, akkor bűnös vagyok és a morális integritás kegyes bíróságának kegyelme elé vetem magam.

Ezt elmondván, vagy inkább legépelvén komputereim billentyűzetén, ugorjunk át néhány órát ebből a hedonista jellegű lazítgatásból és pihenésből, és hagyjuk ki a fent említett ebédet, és folytassuk történetünket este nyolc óra körül, a nyári időszámítás szerint, amikor az ünnepek és bemutatók teljes fényességükben megkezdődnek.

Tizenhatodik Fejezet

Walpurgisnacht Ünnepség

Ahogy a haldokló alkonyat csóvát vetett a függeszkedő spanyol moha borította fás ligetekben őrt álló toronymagas ciprusfák tetejére, és az utolsó ítélet lángpallósai világították meg a sötétedő eget, egy csoportnyi repülő szerkentyű, vagy talán természetfeletti lények, földöntúli hangon sikoltozva és jajgatva rémséges refrénjeiket közeledett az alligátor és kígyó fertőzött miazmáktól gőzölgő mocsár dél és keletre eső irányából. Fekete gyászkendők lebegtek a csattogó szélben és vasorrú bábák guggoló combjai ültek keményen pókháló beszötte seprűnyeleken, és a vezető szemfényvesztő, talán egy principális halott feltámasztó tocsogott ki a vízből egy durva sertével borított ártánydisznón, a szörny félméteres agyari előre görbülve fehér tajtékkal csurgó és sósavat öklendező ormánya tövéből.

Sötét hasadékokból ijesztő kísértetek és ronda koboldok tántorogtak elő, némelyek mankóikra támaszkodva, mások láb nélkül mászva a földön vagy rozsdás deszkagörgőkön nyomva magukat előre, emberi lények torz rémképei hiányzó végtagokkal és katonák vérrel áztatott rongyos egyenruhákban, majd egy kisebb csoport tépett zászlót lengetve fejük felett, *Sztálingrád Életben Maradottai* felirattal. Sápadtbőrű hullák és életre kelt tetemek bukkantak elő a földből, ami iszonytatos robajjal és morgással hasadozott széjjel, és penésztől ragadós latyakot és penetráns bűzuszályt húztak maguk után. Hasított paták rúgták a talajt és szakállas szatírcok nőttek ki ordító vadzamarak és szőrös musztángok testéből. Lilára festett mérges gázok felhői örvénylettek előre és rémséges ordítás, nyerítés és ugatás zaja és szörnyűséges jajgatás kakofóniája töltötte meg az oxigén hiánnyal küszködő nehéz levegőt.

Tucatnyi jeges tekintetű boszorkány, hosszú copfjaik vadul ostorozva hátukat, álltak párba a rokkant vitézekkel, a szatírokkal és pokolbéli gnómokkal, és széles körökben körbe és körbe keringve, lassú, méltóságteljes bécsi keringőt kezdtek táncolni. Egy súlyos bársonyfüggöny húzódott széjjel a színpadon, ami egy mesterséges sziklafal ellen nyugodott, és mögötte egy ásító barlang felett magasra emelkedő vulkán füstölgött, és ott állt Alicia és mögötte Fekete Erdőből való fából faragott háromlábú székeken ültek a zenekar tagjai. Alicia kristálytisza és kifinomultan lágy szopránhangján a magasztos Kék Duna keringőt kezdte énekelni.

– Ügyes specialista trükkök, – Domenica suttogetta, és kimagaslóan fensőbbes és kritikus atmoszférát teremtve maga körül szavaival, kezét belefonta Albert karjába, mialatt szemeit megvetően forgatta és szinte cigánykerekeket hányatott velük.

– Tipikus nihilista. – Jóska mondta, és a szentimentalizmus könnyei fátyolozták be szemét. – Magának már semmi sem szent, ugye?

– Ez a fertelmesség csimborasszója, – Domenica felelte, hangja vékony és az elfojtott düh csiszolta még élesebbre.

– Egyszer egy évben emlékezünk. – Jóska vágott vissza, arcát durva egyenesség és nyers kegyetlenség árnyalta sötétre, – és maga idejön, hogy zavarogjon. Beismerem, hogy stigmát kell viselnünk, amin nehéz túltenni magunkat, és amit nehéz elfelejteni, de nem egészen úgy történt, ahogy a maguk fajtája próbálja elhítenni az egész világgal.

– Egyetlen telefonhívás, – Domenica keskeny vértelen vonalba harapta ajkát. – És letartóztatatom magát, kitoloncoltatom és Magyarországon bíróság elé állatják, maga aljas tömeggyilkos.

– Maga csak károg, mint egy holló, – Jóska rázta a fejét, – és sötét fantáziákat kohol. Nem félek, hogy Magyarországon a bíróság elé álljak. Akarom, hogy a televízió országszerte közvetítsék tárgyalásomat, és el akarom mondani, hogyan is történt valójában. Az oroszok

nyolcszáz ezer magyart hurcoltak el a háború után, és kényszermunkát végeztek velük Oroszországban. Kétszáz ezer soha nem jött haza. Meghaltak. Sztálinnak ki kellett töltenie a hadifogoly kvótát, és tábornokai örömmel engedelmeskedtek.

– Maga át akarja írni a történelmet. – Domenica csikorgatta a fogát és szemei szentséges töröket hajigáltak. – A Holocaust tagadása önmagában is bűn. Magától el fogják venni amerikai állampolgárságát és hontalan szökevény lesz magából.

– Ne nevetessen már, maga csinos kis fruska. – Jóska megvetően méregette Domenicát. – Nem vehetnek el tőlem valamit, amim nincs, és amiért egy fabatkát sem adok. Argentín állampolgár vagyok és azok soha nem fognak engem kiadni. Legrosszabb esetben feltesznek egy repülőre és visszavisznek Buenos Airesbe, ahol rengeteg régi és igaz hazafi barátom van.

– Hagyják abba ezt a buta vitát. – Albert oldalba lökte Domenicát és Jóskát. – Az emberek már figyelnek minket. Nézzük a műsort inkább. Nézzék csak, ki elevedett meg. Tisztára hihetetlen.

Egy tömzsi alak jelent meg a színpadon. Fényesre nyalt fekete haj, keskenyre stuccolt bajusz orrlukái alatt, mintha kormos takony folyna ki orrából, a kísérteties jelenés megállt a pódium elejének közepén és némán szemrevételezte a tömeget, merev, hideg és rebbenés nélküli tekintetével.

– Lehetetlen. – Albert morogta, megdöbbsent, akadozó hangon. – Ez egy színész kell, hogy legyen, vagy egy komikus. A puszta látvány beteggé teszi a gyomromat. Senkinek sem kellene viccet csinálnia a rémszörnyek legrémesebbjével.

– Ez az igazi. – Egy öregember elrongyolódott SS egyenruhában megfogta Albert karját. – Csak várjon, és hallgassa, ahogy beszél.

– Több mint ötven éve halott. – Albert ellökte az öreg katona szennyes kezét. – Ez egy fizetett megszemélyesítő.

– Éppen ellenkezőleg. – a vénséges degenerált rázta a fejét. – Sztálin élve elfogta és madárkalickában tartotta a Kreml pincéjében. Amikor Sztálin 1953-ban meghalt, Hitler még mindig élt, és ahogy néhány hónappal később ő is elpatkolt, orosz orvosok befagyasztották testét egy cryogenic szuper mélyhűtőbe. Ész neonácik a kommunizmus bukása után megtalálták Hitler testét, kiolvasztották és felélesztették. Az óta is járja a világot és buzdító beszédeket mond. Ha maga valóban közülünk való lenne, már hallott volna róla.

– Elérkezett a mi időnk. – a cryogenic hulla teli torokból ordítani kezdett. – Mozgalmunk minden nappal erősebb. Szeretett honfitársaim, a legendás Főnix feltámadt poraiból, és a német sas ismét szárnyal a magas egekben. Köszönjük, hogy eljöttek erre a nagygyűlésre és köszönjük, hogy velünk együtt ünnepelnek.

– Ezt nem bírom tovább, – Domenica suttozta. – Mindjárt okádok.

– Meg fogják lincselni. – Jóska hatalmas markába fogta a fiatal nő könyökét, és elhúzta a tömegetől, ami dagadt és előrenyomult, hogy jobban lásson, és hogy jobban hallja az élő Führer szavait. – Menjünk valami csendesebb helyre, és ott majd kicserélhetjük gondolatainkat erről az állítólagosan visszataszító bábszínházról.

Domenica, Albert és Jóska óvatosan kiosontak a lökdösődő és tolongó emberi testek között, a náci szalutálásra felemelt karok alatt és elértek a parkolóhoz vezető oldalajtóhoz, és végül egy keskeny gyaloghídhöz, ami a sötét lagúna felett vezetette őket tovább. A híd másik oldalán csend fogadta őket. Hatalmas kastélyok szegélyezték a széles kocsitutat és milliányi fényes csillag ragyogott felettük a fekete égbolton, ahogy a földgolyó lassan forgott mennyei tengelyén, helyezkedve és visszatérve minden ötven évben ugyanabba a pozícióba.

Az ötödik vagy a hatodik ház oldalán, az első oldalutca kezdetével szemben, megláttak egy nyitott tető alatti építményt, hatalmas meleg vizes medencével, ami kovácsoltvas alacsony

kerítéssel volt körbevéve, egy részleges nyitott ajtóval középen, ami hívogatóan csábította őket befele.

– Közösségi hely lehet, – Domenica suttogetta. – Menjünk be egy kis pihenőre és lazítsunk, mialatt beszélgetünk.

– Vagy lehet, hogy a tulajdonosok nem bánják, esetleg nincsenek is otthon. – Albert mondta. – Legrosszabb esetben felkérnek, hogy távozzunk.

– Ez Henry Jenkins otthona. – Jóska az épületre pillantott. – Feltételezem, hogy jóval éjjel után fog csak hazajönni, miután a Walpurgisnacht mulatozás véget ér.

– Helyes. – Domenica a kilincsre tette a kezét és egészen nyitottra nyomta. – Menjünk be és várjunk rá és Aliciára. Fogadom, hogy a kis énekesnő is csatlakozik hozzá egy éjszakai kupicára.

– És akkor mi lesz? – Albert kérdezte.

– Akkor mind a kettőt, Henrit és őt, – Domenica Jóskára mutatott. – letartóztatom.

– Milyen okból? – Jóska vigyorgott. – Maga vagy álmodik, vagy betegesen hallucinál.

– Tömeggyilkosságban való bűnrészességért. – Domenica dühödten nézte az öreg férfit. – Kétszázezer zsidó meggyilkolásáért Budapest ostroma alatt, és Henrit, avagy az igazi nevén Horst Jürgent egy körözött háborús bűnös rejtegetéséért.

– Egyáltalán nem így volt. – Jóska rázta a fejét. – A maga számadatai teljesen hibásak és rosszindulatú propagandán alapulnak, ami ahelyett, hogy csökkenne, egyre jobban növekszik az idő múlásával.

– Akkor mondja el, hogyan volt. – Domenica válaszolta mélységesen sértődött, bár kissé bizonytalan hangon.

– Örömmel. – Jóska felelte, miközben belecsobbant a medencébe és intett a másik kettőnek is, hogy kövessék. – Számos könyvet olvastam ebben a tárgyban, több szemtanúval is találkoztam, és végtelenül jól informált vagyok, bár soha senki nem akar meghallgatni.

– Na, itt a soha vissza nem térő alkalom. – Domenica elhelyezkedett Jóskával átellenben a vizaalatti padon és nyakig alámerült. – Beszéljen és hallgatom.

– A Ludovika Katonai Akadémián végeztem 1944 tavaszán. – Jóska kezdte és szemei valahol a messzibe révedtek el, mélyen a távoli múltba, amikor még fiatal jóképű katona volt feszes egyenruhájában, és cifra bojt díszítette a derékszjáról lecsüngő éles kardot oldalán. – Hazám a Keleti Kárpátok külső lejtőire küldött, ahol mérnökeink és utászaink már 1940 óta dolgoztak védelmi állásaink kiépítésén. Tudtuk, hogy az oroszok jönni fognak, csak idő kérdése volt, hogy mikor és hazánkat ismét meg kell majd védenünk az ázsiai hordák ellen. Ki tudja már hányadik alkalommal történelmünk folyamán, a hódítók ismét földünket akarták, munkánk és vérünk gyümölcsét.

– A maga hazája csatlakozott Hitler Szovjetunió elleni háborújához. – Domenica Jóska szavaiba vágott és szemeiben égett a gyűlölet. – Megérdemelték, amit kaptak.

– Sajnálatosan, ez egy történelmi tévedés volt. – Jóska állta a zszurnaliszta ádáz tekintetét. – De nem tett semmi különbséget. Lengyelország semmi esetre sem csatlakozott a németekhez, és mégis ugyanazt a bánásmódot kapták, mint mi. Sztálin milliányi lengyelt megölt és országuk felét hozzácsatolta a szovjet birodalomhoz. Mi elhatároztuk, hogy felvesszük a harcot, és megígértük hazánknak, hogy nem eresztjük át az oroszokat. Reméltük, hogy Sztálin kikerüli Magyarországot és Berlinre fog összpontosítani, és azt fogja elérni, amilyen gyorsan csak tudja. Három védővonalat építettünk ki bunkerekből és vasbetonnal megerősített tüzelési állásokból, az öreg Kárpátok egyre emelkedő lejtőin, egészen az égbe magasodó legcsodálatosabb hegycsúcsokig, hazánk természetes védelmi határán. Ügyesen elhelyezett lövegeink koncentrált tüzet tudtak összpontosítani bármelyik hágóra, vagy megközelítő útra, és vártuk a kommunistákat. Július elejére meg is érkeztek, milliós számra. Hosszú tankoszlopok és

harckocsik kígyóztak fel és egyre magasabbra a hegyekbe, a keskeny utakon az ezer méteres sziklafalak és szakadékok között.

– Amikor eljött a pillanat tüzet nyitottunk és adtunk nekik. Tucatnyi halálos cső okádott gyilkos tüzet a felfele mászó vörös tetvekre, és mint zúzott kövek és ócska szemét, T34 tankszörnyetegek tucat számra repültek a levegőbe. Malinovszkij és Grecko hadvezérek és más tábornokok egyre küldték frissen sorozott ukrán katonáikat a biztos halálba. Hat héten keresztül, mielőtt megértették, hogy itt nem jönnek át. Akkor délre fordultak és a románok átálltak. Átengedték az oroszokat és déli irányból, ahol nem voltak kiépített védelmi állásaink hátra támadtak minket. Mi előre megmondtuk azoknak az istenátka németeknek, hogy zárják le a Déli Kárpátok hágóit, de nem hallgattak ránk. Két hegyivadász dandárral és pár száz elit ejtőernyőssel le tudták volna szigetelni déli határainkat. Később, amikor az oroszok már körberítették Budapestet, Hitler az egész német hadsereg egy harmadát küldte Magyarországra harcolni, hogy áttörjék az ostromgyűrűt. Az átkozott idióta utolsó használható katonáit és páncélosait vonta ki Berlin alól és Magyarországra küldte felmorzsolódni. Országunkat a földig lerombolták és százezer számra haltak meg az emberek, mert az a baromállat nem fogadta meg saját katonai szakértőinek tanácsát.

– Miért nem adták meg magukat és miért nem álltak át az orosz oldalra? – Domenica kérdezte.

– Sokan megpróbálták közülünk. Hadifogolyként Szibériába lettek küldve vagy minden védelem nélkül a géppuskák elé hajtották őket. Csapdába estünk. Erős német divíziók megakadályozták, hogy Budapest körül koncentráljuk csapatainkat, és mint egységes harci erő álljunk át. Egyéni vagy kis számokban, a megadás tiszta öngyilkosság volt. Az oroszok többet nem ejtettek hadifoglyokat. Rengeteg német és magyar katonát feltartott kezükkel géppuskáztak le.

– Hazája akkor sem kellett volna, hogy csatlakozzon Hittel Szovjetunió elleni támadásához. – Domenica ismételte.

– Ez egy szélsőbaloldali liberális klisé. – Jóska csóválta lassan a fejét. – Az igazság sokkal komplikáltabb annál, mint amit a maguk hatalommegragadó politikai erői hajlandóak lennének megérteni vagy beismerni.

– Mit mond a hatszázezer zsidóról, akiket a maga országa deportált és kiirtott. – Domenica kiáltotta.

– Megint hazug az állítás. – Jóska felelte. – Hitler 1944 márciusában elfoglalta Magyarországot. Az első zsidókat Magyarországról 1944 májusában vitték el és Hitler pribéke, Eichmann szervezte az egész akciót.

– Magyar csendőrök írták össze a zsidókat, és a magyar csendőrök terelték be őket a marhavagonokba és elkísérték őket a határig. – Domenica sikította.

– Magyarország német megszállás alatt volt és nem független országgént cselekedett a maga akaratából. – Jóska ismételte nyugodtan. – Szövetséges repülő, néha egyszerre 800 gép is bombázta Budapestet és ezernyi polgári lakosságot öltek meg. Náci propaganda a zsidó kollaboránsokat hibáztatta a foszfor bombákért és a cafatokra szaggatott kisgyerekekért. Maga tudja azt, hogy amerikai repülő robbanóanyaggal teli játékokat dobott le és a gyerekek ujjait és végtagjait, akik felvették őket, leszakította a robbanás.

– Aljas hazugság. – Domenica csikorgatta a fogát. – Az én hazám soha nem tett volna ilyen szörnyűséget. Még háborús időkben sem.

– Tudja azt? – Jóska kérdezte győzedelmes vigyorral az arcán. – Hogy Budapest hét hétig tartó ostroma alatt 45 ezer magyar polgári lakosság halt meg és harmincötezer magyar katona. A 45 ezer polgári áldozatból mindössze hétezer volt zsidó, bár teljes húsz százalékát tették ki az összlakosságnak.

– Magyar nyilasok razziázták a gettókat, a helyszínen kivégeztek embereket és rengeteg zsidót lőttek bele a jeges Dunába. Ezt is letagadja? – Domenica kiáltotta.

– Nem a kormány. – Jóska összehúzta a szemét. – Belvárosi csavargók bandái a saját szakállukra cselekedtek. A Budapesti rendőrség próbálta védelmezni a zsidókat, de totális káosz uralkodott és a szemetek szemete bújta elő a kanálisokból és hazafiaknak jelentették ki magukat. A zsidók teljes száma, akiket 1944. október közepe és 1945. január közepe között belelőttek a Dunába, amikor az oroszok elérték a folyót, nem volt több mint ezerkétszáz.

– Még egy is sok lett volna. – Domenica arcul ütötte Jóskát.

– Igazán? – az öreg katona arcához nyúlt, látszólagosan nyugalmat erőltetve magára. – Mi van azzal a kétszáz ezer polgári lakossal, akit a háború után kényszermunkára vittek el Szibériába? Mi van azzal a kétszázötvenezer németajkú kisebbséggel, akiket kitoloncoltak Magyarországról 1946-ban? Az összes győzedelmes szövetséges jóváhagyta ezeket az atrocitásokat. A háborús jóvátétel része volt az emberi kényszermunkaerő, ahogy 1945 nyarán Sztálin követelte a Potsdami konferencián.

– Mit akar ezzel bizonyítani? – Domenica kérdezte élesen.

– Próbálok megértetni magával, hogy ez a boszorkányüldözés ötven évvel a háború után, ami nagyon kétséges evidencián alapul, felettébb nemkívánatos eredményekre vezet és csak a fajgyűlölet lángjait szítja, és az antiszemitizmust növeli.

– Mi soha nem felejtünk, és soha nem bocsájtunk meg. – Domenica felelte és leplezetlen düh forrongott hangjában. – Bárki, aki kezét emel Ábrahám szent magjára meg lesz büntetve. Jövőbeli nemzedékeknek hetedíziglen kell fizetniük apáik bűneiért.

– Rendben, – Albert szólalt meg és ridegen méregette a fiatal nőt. – Maradjon meg lelkedben ez a düh, ha úgy óhajtod. De széjjel fogja rágni bensőd és kiszáradt, élettelen hüvelyt csinál belőled. A ti egész történelmetek semmi más, mint gyűlölet és bosszú.

– Kinek az oldalán állsz? – Domenica sikította.

– A józanész és az értelem oldalán. – a fiatalember felelte. – A múlt nem okozhat maguknak többet ártalmat. Nem áshattok ki minden hullát a földből és nem gyilkolhatjátok meg újra és újra őket.

– Csendet. – Jóska morogta. – Valaki jön.

Tizenhetedik Fejezet

A Tenorénekes

Vaszilij Golovnin, vezető tenorénekes, eredetileg Szent Pétervárról, Oroszországból, péntek reggel óta próbálta elérni barátnőjét, Domenica Ratcliff zurnaliszta kisasszonyt. Domenica valószínűleg kikapcsolhatta mobil telefonját, és hálózatos telefonja soha nem is volt. Vaszilijnak váratlanul szabad lett a hétvégeje, betegség végett, mert Santuzza szerepét játszó fiatal szopránénekesnő, Olívia Galliano torka berekedt.

Mivel az összes próbát lefűjták, a hétvége tökéletes alkalom lett volna, hogy kiengedjenek némi felgyülemlett gőzt, és kisimítsanak alkalmi súrlódásokat, amik az utóbbi időkben sajnálatosan rontották kapcsolatukat, csak ha el tudta volna érni menyasszonyát.

Vaszilij beengedte magát a fiatal nő lakásába, egy kis garzon stúdióba Manhattan Upper East Side kerületében, egy modern lakóház 42.ik emeletén, és idegesen válogatott Domenica szanaszét szórt levelezése és iratai között, amik művészi rendetlenségben szinte teljesen beborították a kis lakást.

Semmi, haszontalan levelezés tonnaszámra, még mindig leragasztott borítékok tömege, némelyik az adóhivataltól, és egész sorozatok mindenféle adósságbehajtó ügynökségektől, feltehetően egy kifizetetlen sürgősségi szolgálat kórházvizitálás számlája végett, amit Domenica valami kisebb asztmaroham eredményeként több mint egy évvel ezelőtt szerzett be magának.

Vaszilij elkeseredetten sóhajtott, ami duplahordó nagyságú mellkas mérete miatt megrázta az ablakokat, és a híres tenor ledobta magát az egyik fotelbe, ami tisztelettudóan nagyot reccsent óriási súlya alatt.

Hirtelen meglátott valami sajtóságot. Fehér boríték, feltépve és színes tartalma félig kiömölve, és a hatalmas méretű csukaszürke betűk kiáltva meredtek rá belőle. **Jöjjön Walpurgisnacht Ünnepségünkre és Legyen az, Ami Mindig is Szeretett Volna Lenni.**

Felvette a szórólapot és belelapozott. *Április 30-án, szombat este, – olvashatta, – Kissimnee táborunkban fogjuk ünnepelni legyőzhetetlen lelkünk örökkévaló megfiatalodásának legnagyobb örömnapját. Számos híresség és vezető politikus is jelen lesz az egész világról.*

Vaszilij körbehordozta tekintetét a szobában. Domenica munkakamerái hiányoztak, mind a három. Szokás szerint íróasztalának tetején heverték, de most nem voltak ott. – Valahol kiszálláson van, – gondolta és nyitottra rántotta a lány szekrényét és Domenica kisböröndje is hiányzott, az egyetlen poggyász, ami valaha is a kis nő tulajdonában volt.

Eszébe jutott az utazási iroda, amit Domenica folyton használt. – Talán azok tudják, hogy hova ment, – dűnnyögte és feltárcsázta a számot.

Szerencsére Ildikó, a lompos és elhízott középkorú szószátyár szolgálatban volt, mint minden szombat délelőtt és a magánhangzók és szótagok bőséges szóáradatával üdvözölte Vaszilijt, amivel nem ért el semmit, csak felingerelte a híres tenort.

– Hol van? – Vaszilij harsogta.

– Ez bizalmi információ. – Ildikó csicseregte. – Domenica közölte, hogy nem mondhatom meg senkinek, ami magát is magában foglalja, drága Templomos Lovagom. Semmi oka féltékenykedni, Domenica nem férfivel hétvégezik, legalább is nem eggyel, de lehet, hogy inkább többel. Történelmi jelentőségű megbízatásra ment ki, hogy idézzem szavait.

– Szerzek magának jegyet a Parasztbecsület közelgő főpróbájára a Metropolitan operaházban. – A tenorista próbálta dühét kordában tartani. – Ha megmondja, hogy hol van.

– A Zsidó Védelmi Szövetség rendelt neki első osztályú gyorsvonatjegyet New Yorkból Orlandóba. Két nappal ezelőtt elküldtem neki gyorspostával, és többet semmit nem tudok. Tiszta találgatás lenne a részemről, meg a magáétól is.

– Köszönöm, – Vaszilij megköszöri a torkát. – Igazán ügyesen csinálja. Végtelenül hálás vagyok fáradozásáért.

– Kapom a főpróba jegyeket? – Ildikó kérdezte sietve.

– Aha, igen. – Vaszilij felelt és megnyomta a szétkapcsoló gombot.

Egy perccel később visszahívta Ildikót. – Szinte elfelejtettem, – mondta bocsánatkérő hangon. – Szerezzen nekem repülőjegyet, a La Guardia reptérről Orlandóba. Mikor megy a következő gép? Pénz nem számít.

– Három óra múlva. – Ildikó felelt és gépelni kezdett, mialatt nagyokat szívott legendásan hatalmas orrából. – Első osztály, más jegy nincs. Vágja magát taxiba és még lehet, hogy kiér. Most meg, diktálja csak azt a hitelkártya számot. És küldje azt a jegyet.

* * * *

Nem volt nehéz megtalálni az Örömteli Hibiszkusz nemzetközi üdülőhelyet. Az Orlandó Nemzetközi repülőtéren akármelyik taxisofőr, leginkább Rastafarian feketék a Karib tenger szigeteiről, tudták, hogy merre van, mert sokan mentek oda és jól ment az odatartó fuvarbusiness, mivel valami jelentős esemény folyhatott le két és félméteres kőfalai mögött.

A regisztrációs portánál senki nem tudott semmiféle Domenica Ratcliff személyről és amennyire ők tudták foto zsurnalisztáknak tilos volt a belépés. A kis nő nyilvánvalóan nem a saját neve alatt regisztrált be, ami csak jobban dühítette Vaszilijt.

– Adjon egy szobát és belépőt hétvégére. – a világhírű tenor füstölgött. – Meg kell találnom a menyasszonyomat.

– Nem éppen a legalkalmasabb hely a menyasszonyát keresgélni. – Vigyorgott a pimasz portaírnok, Santiago Vasquez, ahogy az ingére tűzött névjegy értesítette a vakációzó világot. – Falainkon belül a szerelmi kapcsolatok meglehetősen lazák és a fogadalmak nem tartatnak be.

– Nem tudom a humorát értékelni. – Vaszilij mennydörögte, és American Express hitelkártyáját kivágta a pultra. – Végezze a munkáját és tartsa meg a vicceit magának.

– Igen, uram. – röhögött a fiatalember, – és kívánok sok szerencsét a kereséshez.

Mire Vaszilij előbukkant szobájából, a nap már lebukott a toronymagas ciprusfák mögött és az ünnepség teljes erővel dübörgött. Vaszilij térdig érő sárga dinamógatyát viselt, és rövid ujjú zöld pólóinget hozzá, és kétméteres magasságával átlátott a legtöbb ünneplő feje felett.

– Ott van, – énekelte, mint Tannhäuser a Wartburgi dalnokversenyen, ahogy meglátta menyasszonyát a medencéből két ismeretlen férfi társaságában kifele lépkedni. Anyaszült pucéran, a fiatal nő ugyan sietve eltakarta testét egy frottír törülközővel, de ennek ellenére, Domenica és a két férfi mezítelensége kitörölhetetlenül és állandóra bevésődött Vaszilij legmélyebb pszichéjébe.

– Soha meg nem bocsátok neki, és bosszút kell állnom, – harsogta erőteljes hangján és az ünneplők méltán gondolhatták, hogy a nagydarab énekes a bemutató egyik zenei főszereplője.

Követte a triót, várta az alkalmat, hogy lecsaphasson, és látta, ahogy elhagyják a klub területét és belépnek egy nyitott tető alatti építménybe, egy hatalmas kastélyház mellett.

Vaszilij, mint repeszgránát törte át a kovácsoltvas kaput és teli torokból harsogta.

– Domenica, mit csinálsz. Ezért felbontom az eljegyzésünket.

– Ez nem az, aminek kinéz. – Domenica sikította, és a vízből kiemelkedve a törülköző után nyúlt.

– Akkor mi az? – a tenor harsogott tovább.

– Vallomást csikarok ki egy náci háborús bűnösből, és ez a kedves fiatalember segít. – Domenica felelte nyugodtan. – Teljesen nyilvánvaló, nem látod? Szégyelld magad, hogy feltételezed, hogy erkölcstelen lotyóként viselkedem, és szex gyönyörökért jövök ide ebbe a hedonista klubba.

– Tudom, hogy a Zsidó Védelmi Szövetség küldött ide. – Vaszilij abbahagyta a kiabálást, de hangjában még mindig reszketett a düh.

– És? – Domenica tágra nyitotta a szemét.

– Egy aljas szemétre való terrorista banda, – az orosz ismét kiabált. – Nem akarom, hogy asszociálj velük.

– Na, nézzünk oda, hogy ki tollasodik itt ki. – Domenica toporzékol. – Azt hiszed, hogy nem tudok a kóruslányokról és a helyettes beugrókról, akikkel örökké egy tálból cseresznyézel? Minden edénybe és fazékba belelógatod a nudlidat, amit hajlandók odatartani neked.

Vaszilij arca veresen kezdett izzani, mint vulkánban a magma a nagyszabású kitörés előtt. – *Bada Santuzza, schiao non sono, di questa van tua gelosia!* – énekelte csodálatos tenorjának teljes erejével. – Most azonnal velem jössz, és hétfőn reggel a városházán összeházasodunk, és ezzel véget vetünk felelőtlen kalandozásaidnak.

Vaszilij mindig énekelt, ha az érzelmek legyőzték racionális gondolkozását. Ugyanakkor világhírű tenorjának hallása nyugtató hatással volt rá. Lecsillapodott, lehajtotta fejét és tenyereit kifordítva előre tartotta mind a két kezét. Ujjait kissé széjjelterpesztette és esdeklő hangon folytatta.

– Bocsáss meg, szerelmem. – könyörgött. – Olyan rettenetesen imádlak, hogy elvesztettem az eszemet.

– Igen, elvesztetted, – Domenica enervált csuklóját a férfi óriási mancsába tette és nagylelkű, megbocsátó hangon válaszolt. – De a kérdés még mindig megmaradt, hogy mélységes bűnbánatod hová juttat minket. Befejezhetem-e itt a munkámat, és frigyünket el tudjuk-e halasztani legalább még egy héttel?

– Bármit, – Vaszilij térdére rogyott és könnyáztatta csókokkal borította Domenica kezeit. – Csak ne szűnj meg szeretni.

Ebben az érzelmekkel túlfűtött drámai pillanatban, Henry Jenkins és Alicia Sorensen léptek be a kertkapun.

– Micsoda kellemes meglepetés. – Henry mosolygott és, hogy segítsen Vaszilijnak térdéről felállni kinyújtotta kezét. – A világ legelső tenoristája énekel szerény házamban. Kérem, ne hagyja abba. Fejezze be a jelenetet. Imádom az olasz vagy az orosz operákat. Bolondja vagyok a nemzetközi klasszikus zenének.

– Borogyinói csata, harmadik felvonás, második jelenet. – Jóska vigyorgott. – A Kozák lovasság támadása előtt.

– Kuss, – Domenica gyilkos pillantást vetett Jóskára. – És ne lélegezz velem egy levegőt.

– Bocsánat a tudatlanságomért, – Henry rázta a fejét, – és magyarázzák meg a poént. Ki kicsoda, és mi végből van ez a nagy felhajtás?

– Ez háborús bűnös. – Domenica Jóskára mutatott. – És tagadja.

– Ugyan már. – Henry a fiatal nő felé fordult. – Itt mindannyian jó barátok vagyunk. Kerüljünk beljebb és ébresszük fel Jimmyt. Jimmy majd kever nekünk valami fenséges éjszakai kupicát.

– Ki ez a Jimmy? – Domenica kérdezte.

– A fekete inasom. – Henry kidüllesztette mellkasát. – Láthatják, nem vagyok náci, még csak fajgyűlölő rasszista sem. Soha nem voltam a KKK tagja. Tudós voltam, aki végezte a munkáját. Embert küldtünk a holdra, meg miegymást. Senki sem volt rabszolgotartó az én családomban.

Kevéssel később, miután Jimmy, az idős fekete úriember konyakot töltött, abszintet, whiskyt vagy Appalache hegyvidéki kisüstit kristály kupicákba, valamennyi résztvevő kezdett rájönni, hogy a Nagy Háború már több mint ötven évvel ezelőtt véget ért. Atrocitások, ahogy a vesztesek visszataszító módon állították, mind a két oldal részéről megtörténtek, a háború alatt és főleg utána, és a győzelemtől megmámorosodott földgolyó egyre forgott tovább fatengelyén, és az óriási nagyra nőtt veres aratási hold beragyogott a hatalmas panoráma ablakon, mialatt a vendégek, mind fehérbőrű népek, kapatos szemekkel nézegették az egyetlen színest, akit legmélyebb álmából ébresztettek fel, hogy kiszolgálja őket.

Vessünk ide néhány szót Jimmy-ről is. Az amerikai polgárháborút követően, Jimmy családja, nemrégiben felszabadított feketék eredetileg Afrikából, békésen édegltek Cummings község vidékén, Forsyth megyében, Georgia állam területén. Egészen 1912-ig, miután néhány fehér nőt valamiféle négerrek állítólagosan megerőszakoltak, éjszakai vadlovasok kezdtek zavargatni a helybeli fekete népeiséget. Több hónapig tartó ilyen zavargások után, Georgia kormányzója kitiltotta az összes feketét Forsyth megye területéről. Jogos tulajdonukban levő földjeikről elzavarták őket, és mind a mai napig nem kaptak semmi kárpótlást érte.

A birtoktulajdonok jegyzői bejegyzéseit meghamisították, és az eseményeket követő számos további generációkon át, Jimmy családja egy Atlanta nyomornegyedben élt és nem maradt semmi földjük, amit megművelhettek volna. Szerencsére Jimmy már fiatalon munkát talált, mint házi cselédfiú egy liberális gondolkozású farm javakkal kereskedő családjánál és elvette feleségül a szakácsnő leányát. Számos gyermekük született, felnőttek és szétszéledtek, és Jimmy öreg korára elfogadta mostani munkáját, ennél a jenki külföldi tanult embernél, Henry Jenkinsnél, akiről feltételezte, hogy jobban fog bánni vele, mint bármelyik amerikai a sötét délvidékről.

Jimmy-nek igaza lett. Henry jóindulatú mesternek bizonyult és Jimmy-nek otthont és biztos megélhetést nyújtott öreg korára. Nem bánta, ha néha az éjszaka kellős közepén kellett felkelnie, és kellemetesen titokzatos mosollyal az arcán, amit Afrikai őseinek meleg napsütése tett még barátságosabbra, töltött mindenkinek és nem törődött a badarságokkal, amit gazdájának vendégei beszéltek össze és vissza.

Tizennyolcadik Fejezet

A Terv

Alicia Chardonnay poharát Henry kristály kupicája ellen koccintotta, az alján a centiméternyi abszint itallal és merészen bejelentette.

– Olcsó beszéd semmit sem bizonyít. – mondta sajtáságos hangsúllyal. – Bárki ráfoghat szörnyű dolgokat bárkire és bárki letagadhat mindent ötven évvel később, ha a szemtanúk már mind meghaltak. Van egy sokkal jobb ötletem és az jó mulatság lesz.

– Miféle mulatság? – Domenica szemöldöke összehúzódott csinos kis orra felett. – Senki nem ússza meg a következményeket, amíg én őrzöm a vártát, de azért hallgatlak.

– Következő hétvégén májusi pikniket tartunk zsákutcánkban. – Alicia lassan körbe-hordozta élesen vizsgálódó szemét, mindenkinél egy pillanatra megállva, és gondosan felmérve őket. – Menjünk fel oda mindannyian és mutassuk be Jóska Malvinának, a házinénimnek. Körülbelül egyidősek és sok közös témájuk kell, hogy legyen. Figyeljük meg, hogyan jönnek ki egymással, és az eredmény alapján ítélezhetünk.

– Érdekes, – Henry bólintott és nagyot kortyolt abszint italából. – Korábban maga nem utalt arra, hogy Malvina zsidó?

– Pontosan. – Alicia Henrire nézett és tekintete, mint lézersugár a keményre edzett hideg acéllemezeire vágódott a férfire. – És ez a lényeg. Ha Jóska képes lesz megcsókolni Malvinát, vagy esetleg többet is akar, és az jobb lenne, akkor Jóska nem náci és soha nem is volt az.

– Mi van akkor, ha Malvina nem akarja megcsókolni? – Domenica kérdezte.

– Az nem lenne túlságosan szerencsés Jóska szempontjából. – Alicia mosolygott gúnyosan. – Vagy igen?

– Rendben, – Jóska körbeforgatta italát poharában. – Még soha nem találkoztam egy szoknyával, aki nem tetszett nekem, és nincs olyan öregasszony, aki ne akarna megcsókolni.

– Még egy toloszékben ülő sem? – Albert forgatta a szemeit.

– Nem fognak csókolódzni. – Domenica megvakarta a füle tövét és kivillantotta fehér metszőfogait. – Ez a legostobább idea, amit valaha is hallottam.

– Én nem megyek. – Vaszilij Golovnin rázta a fejét és hatalmas mancsával megfogta Domenica jobb kezét. – És te sem. Nem fogjuk drága időnket vesztegetni papírtányérokkal és műanyag poharakkal csomó alsóbbrendű munkanélküli munkásosztály társaságában, akármilyen nemes is lenne a cél.

Hosszú percekig, mint sötét ernyője az elfojtott csendnek némaság ereszkedett alá a csoportra. Alicia kapkodott a levegőért. Albert csak bámulta, mintha ő lenne az orákulum az őskori Delphi kegyhelyről, mialatt Jóska elgondolkozva simogatta az állát és szemeit kígyószerű hasítékokra keskenyítette. Domenica mutatóujját orra hegyére helyezte, lassan feljebb csúsztatta és megvakarta a fényes bőrt két szeme között. – Ah, – mondta, ahogy selypes fütyöt hallatva lassan kifújta a levegőt összecsuicsörített ajkai között. – Erre a szempontra még nem gondoltam.

– Semmi probléma. – Henry megköszörülte a torkát és hangját mélyre fogta, ahogy beszélt. – Megfogadom a Hyatt Regency hotelt Greenwich Connecticutból, hogy szolgáltatás az enni és inni valót. Első osztályú vacsora lesz szokatlan környezetben. – Itt az operaénekes felé fordult, és hozzá beszélve folytatta. – Meg fogjuk hívni a Metropolitan Opera főigazgatóját, és feleségét, és ha az nem elég magát Donald Trump urat is személyesen.

– Ez nem lenne szükséges. – Vaszilij morogta.

– Jól van, akkor. – Henry vigyorgott és szarkasztikus hangon folytatta. – Mivel mindannyian egyetértünk, következő hétvégén ismét találkozunk, – tette hozzá és Alicia felé

fordult. – Gedeon utca 46, Darien városban, Connecticut államban, egy vidám dzsembori jellegű majálisra.

– Sajnálom, – Vaszilij Golovnin makacsul rázta nagy busa fejét, – de nem tudok elmenni. Előzetes kötelezettségeim vannak és a menyasszonyomnak, Domenicának is más dolga van. Nem vehetünk részt semmiféle bűnbak vadászatban. Világklasszis tenor vagyok, és nem fogom a nevemet hírbe hozni mindenféle tör és álarc aljas politikával az üres szenzáció és szennyes pénz kedvéért. Védelmeznem kell a hírnevemet. Domenica, indulás. Itt többet semmi keresnivalónk.

– Rendben van, drágám. – Domenica kihúzta kezét Vaszilij izzadt tenyeréből. – Pontosan ezt fogjuk csinálni, de ha megengednéd egy percre. Lenne egy szavam Aliciához. Valami női dolog. Ugye megérted? Légy úriember, mint ami mindig is vagy.

– Ha ragaszkodsz hozzá. – A nagy tenor motyogta és lehajtotta fejét. – A te óhajod az én parancsom.

Domenica Alicia felé fordult és búbájosan mosolygott rá. – Válthatnék veled egy két privát szót?

Alicia bólintott és rábeszélő oldalpillantást vetett Henry felé. Az öreg német megbiccentette a fejét és beleegyezően hunyorított, de a testtartásában, ahogy közel üres abszintos poharát billegette kezében, mégis volt valami gyanakvó.

* * * *

Domenica vezetésével a két fiatal nő kísértelt az ajtón és legalább harminc méterre Henry házatól elmentek a sötétbe.

– Alicia, – Domenica kezdte. – Karvaly Jóskát és Henry Jenkinst le kell fogatni. Henry eredeti neve Horst Jürgen és Henry egy háborús bűnös, és remélem, hogy megérted, amit tennem kell. Te norvég vagy, és Henry a náci oldalán halálos ellensége volt hazádnak.

Alicia bólintott. – Segítek, hogy lefogasd Karvalyt, feltéve, ha Henrinek békét hagysz. Henry becsületes amerikai rakétatudós, és segítette hazánkat, hogy embert küldjenek a holdra. Amennyire én tudom, semmi rosszat nem tett a háborúban. Henrit hagyd meg nekem.

– Miért? – Domenica meredten nézte Aliciát és a szemében megvillanó holdfény az utolsó ítélet arkangyalának mérgét tükrözte.

– A te olthatatlan bosszúvágyaddal a sötét oldalon fogod végezni, ahol semmi sem terem csak gyűlölet és mérég. – Alicia felelte. – Én szeretetet akarok, virágokat és boldogságot életemben és végeztem a nemzetek közötti torzsalkodással és az etnikai tisztogatásokkal. Ez már megmérgezte a szüleim életét és nem akarom, hogy ez az ősrégi értelmetlenség tönkretegy az enyémet is.

– Magyarázd meg. – Domenica követelte.

– Férjhez akarok menni Henrihez. – Alicia farkasszemet nézett a másik nővel. – És ezt semmi nem fogja megakadályozni. Még a te istenátká Mossad szervezeted sem.

– Ah, – Domenica éles hangon felnevetett. – Henry gazdag és a pénzét akarod. Ha zsidók valamit megértenek, ezt az elméletet minden bizonyal.

– Nem erről van szó. – Alicia tiltakozott.

– Akkor miről? – Domenica fogai megcsikordultak. – Henry öreg és ronda és te fiatal és szép. Ne akard azt mondani, hogy fülétől a farkáig szerelembe estél vele.

– Nem estem. – Alicia hangja reszketett. – Nem vagyok szerelemben vele fizikailag, de Henry olyan nagyon szeret engem, hogy soha nem lesz egy másik férfi az életemben, aki ilyen csodálattal imádna, és akinek szerelme és odaadása nem ismerne semmi határt, mint őneki.

– Ez nagyon leegyszerűsített és tipikusan nőies okoskodás. – Domenica megérintette Alicia karját. – Te vonzó külsejű nő vagy, Alicia. Okos, intelligens, és tele vagy ambícióval, és nemes szenvedély forr belsődben. Használd és meg fogod találni a legjobban hozzád illő férfit. Ne add el magad áron alul, mert a pénz és a vagyon elvakítja ítélőképességedet. Sokkal jobb partit is kaphatsz, mint Henry. Mi lenne Alberttal? Ketten csodálatos jövőt tudnátok magatoknak építeni. Egy jövőt, ami becsületes integritáson alapul és nem egy szörnyű múlton.

– Nem ítélem el Henrit előre. – Alicia hangja reszketett és könnyek szöktek a szemébe. – Nem tehetem, amit javasolsz. Nincs a hátam mögött gazdag család. Majdnem minimális órabérért dolgozom, és saját zsebemből kell fizetnem iskoláztatásom költségeit, vagy magas kamatra kell felvennem diákkölcsönöket. A vagyonos férfiakkal való ismerkedéshez és jól férjhez menéshez pénz kell. Nem költhetem teljes jövedelmem cifra ruhákra és sminkre, csak egy esélyért, hogy esetleg akad egy férfi, aki nem hazudik, miután feltétel nélkül odaadtam magam neki. Nem járhatok előkelő helyekre ahol partiképes fiatalemberek gyülekeznek. Nincs állásom, ahol finánciális géniuszokkal találkozhatom vagy jóképű fiatalemberekkel jelentős családi vagyonnal. Körülményeim a földhöz ragasztnak. Meg tudod-e ezt te érteni? Henry az egyetlen esélyem, hogy kiemelkedjem a sárból.

– Albert jó ember. – Domenica lépéseit Aliciához igazította és karját átfonta derekán. – Ad meg neki az előlegezett hitel előnyét. Albert egyenes, és takarékos embernek látszik és nincsenek rossz szenvedélyei. Egész hátralévő életemben támaszkodhatsz rá. Nincs titkos múltja. Nincsenek lelkét gyötrő sötét démonjai.

– Pontosan. – Alicia kicsúszott Domenica öleléséből. – Hosszú listája van, amiket nem csinál. Olyan, mint egy leszbozsi. Már úgy éretem, hogy a szó rossz értelmében, nem mintha előítéleteim lennének a mások fajta életforma ellen. De soha nem próbált lefeküdni velem, egyetlen egyszer sem. El tudod-e ezt te képzelni?

– Talán túlságosan respektál. – Domenica mosolygott. – Nem látok semmi kivetnivalót hozzáállásában.

– A cselédlányává fog tenni. – Alicia felemelte a hangját. – Egész életemet fogom azzal tölteni, hogy kiszolgálom. Elkészítem a vacsoráját és várni fogom, hogy hazajön, és a munkájáról fog mesélni nekem. Köszönöm, de nem. Megvannak a saját célkitűzéseim. Pszichiáter akarok lenni és gyógyítani szeretném az elmebetegeket. Nem akarom ebadta kölkeinek a pelenkáját cserélni.

– Rendben, – Domenica lassan ingatta a fejét ide-oda és lemondóan mosolygott. – Legyen úgy, ahogy te kívánod, de bizony mondom neked. Albert jó ember és meg kellene, hogy fog magadnak.

– Miért nem fogod meg te? – Alicia felcsattant.

– Én? – Domenica nevetett. – Nekem már van vőlegényem, és én egy felszabadult lelkű művész vagyok. Szabad szellemek nem tudnak kijönni, mereven regimented mérnökökkel.

– Kérhetek tőled egy szívességet? – Alicia megragadta a másik nő karját és kérlelően nézett a szemébe.

– Természetesen. – Domenica bólintott, jobbik énje legyőzve mérgét és forrongó igazságérzetét. – Bármit, a józan értelem határain belül, és fenntartva a jogot, hogy visszautasítsalak.

– Békét tudnál hagyni a kedvemért Henrinek? – Alicia hangja reszketett, – Henri nem háborús bűnös. Ebben az egyben megegyezhetünk.

– Akkor miért szervezi ezeket a visszataszító Walpurgisnacht összejöveteleket? – Domenica kiáltotta és jobbját kiszabadítva öklével belevágott tenyerébe. – Elővarázsolja ezeket a fertelmes náciakat és megőrzi emléküket, mintha ez itt valamiféle purgatórium lenne és a lelküket meg lehetne tisztítani a bűntől.

– Henry egy pojáca, és bizonyára jó pénzt keres ezen az ünneplésen is. Henry üzletember. Alkotmányba foglalt joga van, hogy kergesse a boldogságát és sikerre menjen, bármelyik utat is akarja követni. Ez egy privát ügy, és az egész akció csak beszéd és színház és semmi konkrétum.

– Rendben. – Domenica simogatta Alicia arcát. – Ha olyan rettenetesen ragaszkodsz hozzá. Azonban, később ne mond, hogy nem figyelmeztettelek. Bűnös leszel te is, mert társulsz vele. Henry barátsága nem egyezik a te kifinomult és kulturált természetteddel. Szerencsére elég fiatal vagy, hogy kijavíts egy ilyen szégyenfoltot, és joggal remélhetjük, hogy Henry nem fog örökké élni.

– Köszönöm, – Alicia suttopta.

– Egy feltétellel, – Domenica felemelte mutatóját. – Karvaly az enyém. Gazemberek, mint ő nem szabad, hogy megússzák az akasztófát.

– Megegyeztünk, – Alicia szipogott. – Karvaly a tied. Egy lyukas mogyorót sem adok, hogy mi lesz vele.

Ezzel a két nő visszasétált a házhoz, mintha a legjobb barátnők lennének. Bent a multság oszladozni kezdett. Egy elektromos golf kocsik érkezett és Vaszilij megragadta Domenicát és ledobta a hátsó ülésre. Leült melléje és ráfordult a sofőrre. – Gyerünk, de dupla sebességgel ám.

Henry széjjeltárta karjait, tenyereivel befele és buta mosollyal az arcán nézett Aliciára.

– Maga marad? – kérdezte.

– Nem. – Alicia rázta a fejét. – Albert visszakísér a szobámba és holnap reggel az első géppel repülünk vissza, a La Guardia reptérre. Feltételezem, hogy teljesítettem szerződésbeli kötelezettségemet. Postázza a csekket és jövő szombaton találkozunk a szomszédsági majálison. Ott tiszta lappal kezdetünk, ha valóban jó barátom szeretne maradni.

– Megígéri? – Henry csókra csücsörítette a száját és a fiatal nő ajkai felé tartotta. – Mert nagyon igen szeretném, ha úgy lenne.

– Megígérem. – Alicia mosolygott és ujj hegyét megcsókolva nedves puszit ragasztott Henry homlokára. – Feltéve, ha jó fiú lesz és viselni fogja magát.

– Magával mi lesz? – Henry Jóska felé fordult. – Remélem, hogy legalább maga marad, hogy ne legyek egyedül.

– Karvaly marad. – Alicia mosolygott és egyik férfiről a másikra nézett. – Karvaly mindig marad, és el kell, hogy hozza zsákutcai piknikünkre. Be szeretném mutatni a barátaimnak.

– Ott leszek. – Karvaly felelte sötéten. – Rám számíthat.

Tizenkilencedik Fejezet

Vissza Connecticutba

Következő szombat istenáldotta gyönyörű nap volt Connecticutban. A mélyzöld dús kerteket szegélyező orgonabokrok gazdag virágzásba borultak és bódítóan édes illatfürdőben fürösztötték és luxus parfümjükkel árasztották el az egész várost. Karcsú íriszek bújtak ki a földből moha borította kőfalak mentén, és a toronymagas tölgyfák és juharfák tövében gyöngyvirág szőnyegek ünnepelték a természet újra születését és az örök ifjúság megújódását.

Miniatúr pintyökék szorgoskodtak fészkeik építésén és énekelve udvaroltak párjaiknak, mialatt mókusok és földi manó állatkák kutattak a földalatti virághagymák és az elmúlt év bőségéből elásott magvak után. Ah, dicsőséges béke és ragyogás, menyire szerencsések vagyunk, hogy nemzetünk bevégezte a háborúzást, legalább is határainkon belül.

Hátsó teraszán Albert aprókat kortyolt késő reggeli kávéjából és elmerengve nézegette a vörösbegyét, aki régen halott rovarok darabjait szedegette néhány centiméterre lába fejtől.

Néhány nappal ezelőtt gyémántgyűrűt vásárolt. Ma megkéri Alicia kezét, a leányét, akibe halálosan szerelmes volt és remélte, hogy egy életre asszonya lesz.

– Teljesen lehetetlen, – tűnődött magában, – hogy ennyire bele legyen esve egy ocsmány öregemberbe, Henry Jenkinsbe vagy Horst Jürgenbe, vagy akárhogyan is nevezi magát manapság a vén gazember. Az érzés majd elmúlik, ahogy fiatal és csinos nők olyannyira hiszékenyek, és félrevezető igyekezetük a pár keresésében elvakítja őket és nem látják meg az igazi értéket egy arra méltó férfiben. Azonnali eredményeket akarnak, és ifjúság és vagyon ritkán jár együtt kéz a kézben. Azonban, mintha jó jel lett volna, hogy az elmúlt hétvégén Alicia vele sétált vissza a hotelbeli magánszobájába, vele, Alberttal a fiatal mérnökkel, és visszautasította a vén szatír kérését, hogy vele töltsse az éjszaka hátralévő részét. Igaz, jó ómen, de őt sem hívta be szobájába, egy éjszakai kupicára vagy valami másra. A nők, – Albert sóhajtotta, – oly nehéz belemélni gondolataikba és előre jelezni vágyaikat.

Egy kisteherautó húzott be a zsákutcába, és Albert kilesett a rododendron bokor sárga virágai között, amik sűrűn nőttek és burjánoztak öröklakásának magas oldalfala mellett. Munkások kezdték lerakni az asztalokat és a székeket és lámpásokat kezdtek aggatni füzéren egyik fától a másikig és a bokrok tetejére. Henry beváltotta szavát, Albert elfojtotta a véngazember iránt érzett gyomrából felfele törő utálatot. Henry valóban felfogadta a Greenwich Hyatt Regency hotel, hogy ellássák piknikünket.

A menedzsment már tegnap utasította a tulajdonosokat, hogy parkolják automobilaikat máshol, a parkoló másik felében, és rengeteg hely állt rendelkezésre a várható extravagancia elrendezésére.

– Oh, esztelenség, – Albert mormolta. – Ez meg lesz tartva. – És ezzel visszament házába, hogy borotválkozzon, és tisztességes pucba vágja magát.

* * * *

Időközben, a szomszédos épületben, Malvina a konyhába gurult tolószékében és asztalvégi szokásos helyén megállt. – Mi fog ma itt történni? – kiáltotta Aliciára és botjával nagyot ütött a tölgyfaasztal kemény lábára. – Ki fog idejönni erre a buta norvégiai dzsembori összejöveteledre?

– Nem dzsembori, – Alicia felelte, – hanem a tavaszi majálisunk, amit minden évben megtartunk. Ennyi az egész.

- Ez a te rakéta tudósod is itt lesz? – Malvina nézte kihívóan a fiatal nőt.
- Természetesen. – Alicia bólintott. – Ő fizeti az egész terület asztalkámat.
- Szép. – Malvina morogta. – de addig nem eszem az ételből, amíg ő személyesen meg nem kóstolja. Könnyen lehet, hogy mindenkit meg akar mérgezni.
- Ugyan már, Malvina. – Alicia mosolygott és gyengéden megigazította a pokrócot a néni térdén. – A rakéta tudós nem az, akit maga gondol.
- Ezt majd én döntöm el. – az öregasszony morogta, és ahogy keze mozdult a takaró alatt egy furcsa tárgy körvonalai látszottak, valami hosszú vékony henger és egy rövid fogó, könnyen észrevehetően, ha Alicia jobban odafigyelt volna.
- Valaki kopogott az ajtón és a két nő meglepetten nézett egymásra.
- Nézd meg, hogy ki az. – Malvina mondta és az ajtó felé fordította tolószékét.
- Craig van itt. – Alicia mondta, miután kinyitotta az ajtót. – Átjött, hogy lecipelje magát a piknikre.
- Nem baj, – Malvina tettől talpig felmérte magának a kétméteres óriást. – Vegyen fel, de óvatosan, és le ne essen rólam a takaró. Naplemente után azonnal hideg lesz, és a térdemben elviselhetetlen lesz a hasogatás, hacsak nem tartom melegben.
- Ne aggódjon, aranyos néni. – Greg vigyorgott. – Ha hölgyekről van a szó a nevem finomság és gyengédség.
- Craig felemelte Malvinát és a néni körbefonta karját a férfi izmos nyaka körül, mialatt a másik kezével szorosan markolta pokrócát. – Tudja, – mondta hangosan, egyenesen bele Craig fülébe. – Én még lehetnék egy szenior plakátmodell lány, ha lenne itt egy professzionális fotográfus a környéken.
- Nagyon jó, – Craig hahotázott. – Plakátmodell lány. Maga lenne aztán a legcsinosabb.
- Nem tréfának szántam. – Malvina összeráncolta a homlokát. – Ha a lábaimat tudnám használni, még mindig húszéves nőnek néznék ki.
- A parkoló végében, a tornyosodó lucfenyők alatt ott állt a három asztal, teljes készletben. Egy negyedik asztalon több mély tepsiben étel rotyogott a Bunsen égők lángja felett, és többféle variációja a krumplipüreknek, hasábburgonyáknak, kolbászoknak és hamburgereknek és lazac steakeknek melegedett bennük. Hideg felvágottak, szeletelt sajtok és kenyerek voltak étvágygerjesztően elrendezve körülöttük, és egy fiatal férfi és egy fiatal nő szakácsfőnök állt készletben, hogy kiszolgálja a vendégeket. Mögöttük jéggel teli kádokban és hordókban dobozos és üveges sörök, üdítőitalok, és jobbnál jobb borok palackjai.
- Milyen jó látni magát, Malvina. – Elaine mondta, macskáját ölében tartva és gyengéden simogatva barátnőjének kezét.
- Liberty és Albert még álltak és Albert segített Aliciának, hogy kinyissa Malvina összehajtott tolószékét és, hogy elrendezze a pokrócot az öreg hölgy térdén.
- Karvaly Jóska lépkedett közelebb a vasútállomás irányából és Albert felé bólintott.
- Látja, – mondta. – Itt vagyok. Én soha meg nem szegek egy ígéretet és nem félek semmitől.
- Ez ki? – Malvina nézte az öreg férfit, aki teljesen idegennek tűnt neki. – Ez nem a maga németje? – fordult Alicia felé. – Vagy igen?
- Nem, – Alicia mosolygott. – Egyik barátunk, most találkoztunk vele Floridában.
- A férfi kezét nyújtott mind a három nőnek, minden alkalommal összecsapta a bokáját és meghajtotta a fejét. – Örvendek, – mondta háromszor is. – Karvaly József ezredes vagyok, Argentínából.
- Amikor rákerült a sor, Malvina eldugta kezét a pokróc alá. – Nem fogok kezét mindenféle mocskos junta párttag kommunistákkal. – mondta és kiköpött a földre.

– Nem kommunista és soha nem is volt az. – Alicia nevetett. – Nyugalmazott katonatiszt és hagyjuk ennyiben.

– Domenica itt van? – Karvaly kérdezte.

– Még nincs. – Alicia körbehordozta a tekintetét. – De biztos vagyok benne, hogy itt lesz.

– Ki ez a Domenica? – Craig nézett rájuk kérdően.

– Ott van. – Alicia egy sötétzöld Chevy Impala kocsira mutatott, ami éppen akkor kanyarodott le az útról, és a domb tetején leparkolt.

Domenica kapaszkodott ki a kocsiból és még két férfi, sötét business öltönyökben, fehér ingekben, és fekete nyakkendővel hozzá, és követték a zsurnalisztát.

– A barátaim. – Domenica mutatott rájuk, és Aliciára pillantott. – Ha nincs ellenedre, szeretnének csatlakozni hozzánk.

– Nincs, – Alicia vállat vont, – de várj, amíg befejezzük az evést és ittunk néhány pohárral. Akkor, ha muszáj neked, beleköphetsz örömünk legközepébe.

Tíz perccel, vagy tizenötlet később egy fekete Bentley limuzin parkolt be az Impala mellé és Jimmy, a színes bőrű inas és Henry Jenkins szálltak ki belőle.

– Micsoda csodás öröm, – Henry széjjeltárta karjait és megölelte Aliciát. – Végre láthatom, hogy hol lakik és találkozhatom a barátaival. Remélem, hogy az étel és a kiszolgálás megnyeri tetszésüket. Nem tudtam jobbat találni ennyire rövid idő alatt.

Az első asztal végénél ülve Malvina mereven bámulta az újonnan érkezettet, de nem szólt semmit. Úgy látszott, mintha az idő megállott volna körülötte, és mélyen a gondolataiba merült. Henry leült Malvinával szemben. Albert Henry mellett és Aliciával szemben foglalt helyet. Zsebéből elővett egy kis dobozt és kezét rajta tartva letette az asztalra.

– Alicia, – nézett kérdően a lányra. – Kérdezhetek valamit?

– Várj egy percet. – Alicia válaszolta nyersen és elfordította a fejét.

Az egyik öltönybe öltözött Karvaly felé biccentette a fejét. – Ez az? – kérdezte, de csak a szája mozgott és nem adott ki hangot.

Domenica bólintott. – Igen, de nem most, várjon, amíg megadom a jelt.

Henry jobb karját Alicia dereka köré fonta és közelebb húzta magához. A leány vonakodott és Malvina mereven bámulta őket.

– Csípi a kis nőt. – Malvina mondta viperaméreggel a hangjában. – Ugye?

Henry vállat vont és ronda vigyor jelent meg az arcán, ahogy gúnyos hangon válaszolt.

– Ha nincs ellenére.

– Maga nem emlékszik rám, ugye nem? – Az idős nő tovább fixírozta Henrit.

– Kellene, hogy emlékezem? – Henry eleresztette Alicia derekát és fenyegető testtartással közelebb hajolt Malvinához.

– Te aljas szemétláda gazember, – Malvina foga megcsikordult és a szeme keskenyre húzódott. – Otthagytál és fogalmad sincs, hogy az oroszok mit tettek velem, és nem is érdekelt. Örültél, hogy túltettél rajtam. Évekig használtál, mint szeretődöt, és cselédedet és kidobtál, ahogy a front közeledett. Az egészet előre megtervezted. Évekkel előre. A pillanattól kezdve, ahogy a Ravensbruck női munkatábor szerelőszalagjáról kivettél. Semmi nem voltam neked, csak egy darab zsidó hús, akit elfogyaszthattál és a csontomat eldobhattad. Nem is tartottál emberi lénynek.

– Sajnálom. – Henry rázta a fejét, de állta a sarat, bár nyilvánvalóan megdöbbsent, és hol Karvalyra nézett segítségért, hol Albertra. – De semmi ilyesmire nem emlékszem.

– Nem voltál rakétatudós Németországban? – Alicia Henry felé fordult. – A háború alatt Malvina fogoly volt Peenemunde közelében. Nem ott volt a nácik rakéta bázisa? Ti ketten ott találkozhattatok. Malvina erről szeretne beszélni. – Alicia kérdezte és megsimogatta az öreg hölgy arcát. – Ugye, drága nénim?

Malvina lerázta Alicia kezét és mutatóját Henrire szegezte. – Elkápráztatod a mocskos pénzeddel. – kiabálta és hangja sisteregett, mint a nyomásalatti fazékban forrásban lévő lúg. – Hogyan gazdagodtál meg ilyen rettenetesen? Miért nem próbáltál valaha is megkeresni? Miért tagadod le, hogy valaha is léteztem az életedben. Szerelmemmel boldoggá tettelek. Azt hittem, hogy lelkiileg te is közénk tartoztál és a háború után meg fogsz keresni. Idegenek többet segítettek nekem, mint te. Mi lett volna, ha gyermekem lett volna tőled?

– Lett? – Henry kérdezte, arca elsápadt, csapdába esettnek érezhette magát, de azért kíváncsi volt.

– Horst Jürgen SS Sturmbannführer vagy. – Malvina az asztalra vágott. – Ugye igen?

– Nagyon régen, – Henry arca megmerevedett. – És soha semmi büntetést nem követtem el életemben. Sem a háború alatt, sem utána. Természettudós voltam, és használtam tudásomat és iskolázottságomat az emberiség javára.

– Felháborító hazugság. – Malvina sikította. – Minek neveznéd, hogy fiatal zsidó nőket választottál ki rabmunkára, és hasznosíthatóságuk szerint döntöttél életük felett. Velem kivételt tettél, mert egyéni hasznodra akartál felhasználni. Ingyen fürdőskurvának használtál. Így gazdagodtál meg ennyire? Kihasználtál embereket és nem fizetted meg a munkájukat.

– Eisenhower tábornok másként vélekedett. – Henry beharapta felső ajkát és előre nyomta állkapcsát. – Kimentetett, és biztosította, hogy a legjobb tudósok nem kerültek szovjet kezekbe. Az amerikaiak használtak minket, és nem fordítva, mint ahogy a te fajtád próbálja ma elhítenni a világgal, azóta is és történelmek egész folyamán.

– A te fajtád, te aljas megvetésre méltó antiszemita. – Malvina kiáltotta és térdéről lecsúsztatva a pokrócot, pisztolyt rántott elő és Henrire fogta. – Nem érdekel meg a levegőt, amit belégezel. Befejeztem veled. – Malvina magas hangon sikoltotta, és ahogy Alicia és a két öltönybe öltözött férfi ugrott, hogy kiüsse kezéből a fegyvert, célzott és meghúzta a ravaszt.

Huszdik Fejezet

Igazságszolgáltatás

Henry teste megugrott és mindent összezúzó robajjal székestül hátraesett, le a kert disz szikláira. Vér szivárgott a kicsiny nyílásból homlokán és a jóval nagyobb exitus sebből tarkóján szürke agyvelő folyt ki és széjjelkenődött a zsenge tavaszi fű vékony szálain.

– Ördögátka rohadt boszorkánya, – Alicia sikította. – megölte.

– Remélem, hogy igen. – Malvina felelte jeges hangon és a füstölgő csövű pisztolyt maga elé dobta az asztalra.

– Nem tudott várni, amíg férjhez nem mentem hozzá? – Maga gonosz, fertelmesen ocsmány banya. – Alicia felugrott és két öklével püfölte az öreg nőt, a fején, az arcán és a vállain, ahol csak el tudta érni.

A két öltönybe bujtatott férfi szintén talpra ugrott. Az egyik hátratekerte Malvina kezét, bilincseket kattintott rá, amíg a másik egy cédulát húzott elő mellényzsebéből és olvasni kezdte Malvina letartóztatási, Miranda jogait. – Maga ezennel őrizetbe lett véve, és joga van, hogy ne szóljon egy szót sem, de ha beszél, szavait felhasználhatjuk maga ellen a törvényszéken.

– Idióták. – Domenica üvöltötte. – A néni nem szalad el semerre. Fogják el a másikat.

– Kit? – néztek rá az öltönyösök értetlenül.

– Karvaly Józsefet, maguk tehetség nélkül botorkáló gyengeelméjűek. – Domenica sivított, mint egy kísértet, aki rozsdás szögbe lépett. – Fogják el Karvalyt, ahogy előzőleg megmondtam. Hányszor kell ezt még elmagyaráznom?

– Hol van? – kiáltotta az egyik öltönyös, nevezzük egyelőre ügynök Alfának, valami más, alkalmasabb név hiányában.

– Ott. – Craig a vasútállomás irányába menekülő árnyék felé mutatott. – Azt fogják el ott, de vigyázzanak, mert felkapott egy villát az asztalról. Még a végén megdöfi magukat.

Az öltönyösök, ügynök Alfa és ugyanazzal a logikával ügynök Béta tétováztak.

– Nem hagyhatunk egy gyilkost őrizet nélkül. – Béta harsogott, mint egy légiriadó sziréna. – Támogatási erőkre van szükségünk.

– Hívják a 911 szolgálatot. – Craig vigyorgott. – Darienben van 911 szerviz. Az egyike a legjobbknak az egész megyében. Azok egy szempillantás alatt elfogják.

Megfogadva a jó tanácsot, Béta telefon után kutatott a zsebében, mialatt Alfa akkorára nyitotta a száját, mint a bécsi kapu és teljes hangerővel beleordított Alicia arcába. – Hölgyem, – mondta és szolgálati revolverét ráfogta. – Csillapodjon le, mert megfelelő erőt kell alkalmaznom, hogy lefogjuk és be kell, hogy vigyük az őrszobára, hogy mint gyilkossági kolompost kikérdezzük.

– Alicia, – Albert könyörögött. – Húzd be a féket. Henry halott és volt feleségeinek és gyerekeinek elsőbbsége van az örökösödési ügyekben. Fogadd el, ahogy megtörtént. Az isten szerelmére.

– Mi lesz a sok étellel? – Eileen kérdezte és barátnője bólintott. – Ehetünk már végre? Igazán?

– Vissza kell, hogy vigyük a Hyatt Regency hotelbe, – a két felszolgáló nézett egymásra. – A megrendelő halott, és még nem fizette ki számláját.

– Kutassák át a zsebeit. Kell, hogy legyen nála érvényes hitelkártya. – Craig vigyora egyre visszataszítóbb árnyalatot vett fel. – Tegyenek a kezébe egy tollat, írassák alá vele a számlát és együnk. Nem reggeliztem, mert gondoltam, hogy itt bőséges tálalás lesz és beeszek. Gurítsuk Henrit az asztal alá, csináljunk mintha mise történt volna, amíg jól nem laktunk.

Időközben és Henry még három perce sem volt halott, egy Darieni Rendőrség járőr kocsijelent meg, szirénázva és villogó piros-zöld sürgősségi fényekkel, mintha valami felrobbant szuper üstökös lenne.

Egy férfi és egy női rendőr bukkant elő a kék és fehér járműből és a nő kidüllesztette a mellét, és előre lépett.

– Becky Bannister vagyok. – mondta. – a törvény őre. Ki tárcsázta a 911 számot, és mi lenne a nagy sürgősség?

– Az igazi sürgősség ott fut a vasútállomás felé. – Liberty szólalt meg, az egyetlen nyugodt személy az egész forgatagos kalamajkában, és a meredek töltésre mutatott a háta mögött. – Az áldozat halott, és a gyilkos egy rokkant vegetáló a tolószékben. Ha a maguk helyében lennének, kihirdetnék egy minden pontot magába foglaló bulletint és utcai barikádokat állítanék fel. Tudják, az állomásnál rengeteg a taxi és a vonatok jönnek és mennek. A menekülő akár-melyikbe beszállhat, vagy az erdőbe is bevetheti magát és az örökkévalóság végéig ki nem jön.

Becky Bannister, minden idők legkedvencebb rendőr személye számos regényeimben, és ebben Elaine kebelbarátnője, bekapcsolta rádióját és kissé oldalra hajtva csinos kis fejecskéjét beleszólt.

– Állítsatok fel fegyveres barikádokat, minden útnál befele és kifelé a városból. – mondta. – Veszélyes szökevény fut szabadlábbon. – Majd Liberty felé fordult és határozott hangon kérdezte. – Le tudná írni a menekülőt?

– Nem én. – Liberty vállat vont. – Két másodpercre, ha láttam, és nem néztem meg közelebbről. Kérdezzék meg őt. – mutatott Domenicára. – Ez jó barátságban látszott vele lenni.

– Férfi, közel nyolcvan éves. – Domenica végre bekapcsolta motorra járó száját. – Dús ősz haj, borotvált arc, kék pólóing, Yankee sapka, erős pofacsontok, kis szűrős szemek, és nagy fej, mint egy káposztáshordó, tipikus háború bűnös külső.

– Melyik háború? – Becky felnézett és kivett egy kis noteszt és jegyzetelni kezdett.

– A Nagy Háború, – Domenica felelt olyan hangon, ami legjobban a nagyon okos emberek tónusára emlékeztetett, ahogy a nagyon ostobákhoz beszélnek.

– Vietnám? – Becky nézett vissza hidegen. – Legyen pontos, madame. Nagyon fontos.

Becky rádiója sercegni kezdett. – Na, mi van, beszélj. – kapcsolta be és beleszólt. – Máris előállítottátok?

– Még nem, – egy mély férfias hang recsegett a mágneses hullámokon keresztül, – de a feltételezett bűntényest látták a vasútállomásnál beülni egy taxiba és a taxis rémségesen sietve hajtott az I-95 műút déli irányú bejárata felé.

– Zárják le az utat. – Domenica sikított. – Könnyű lesz a taxit azonosítani. Fekete, Crown Victoria modell és Jamaikai sofőr. Segítsenek ki itt engem, fogják el, nemzetközi incidensről van itt szó.

– Semmi nehézség. – Becky bólintott. – Interstate Highway, rá se ránts, a gyanúsított követett el valami kihágást az utóbbi időben?

– Te idióta barom leszboszi. – Domenica üvöltött. – Tartsd meg magadnak azt a szarkasztikus humorodat és végezd a munkádat. – Domenica ezzel a két FBI ügynök felé fordult. – Akkor maguk állítsák fel a blokádot. Vegyék át a bűnügyi vizsgálat vezetését. Ezek a helybeliek teljesen impotensek.

Becky partnerére villantotta a szemét. – Bilincset rá. – mondta. – Szemét módra mocskolódik és jobb lesz, ha valami hüvös és hangszigetelt helyen lecsillapodik egy kicsit. Bevisszük a dutyiba és holnap reggel majd elmagyarázhatja a bírónak, hogy miről is akar itt pövedálni és miért sértegeti a rendfenntartás tisztségviselőit.

– Hozzám ne nyúljanak. – Domenica üvöltött és sípcsonton rúgta Becky partnerét, egy kétméteres kelta óriást, és rendőrsapkáját megragadva ledobta a földre, rátaposott és mind a két lábával ugrált rajta.

Időközben Craig, aki nyugodtan nassolgatott az étvágycsinálókából, és a hors d'ovres ételekből, mialatt legalább hat hamburger és egy tucat debreceni sistergett a grilles rácson, rámosolygott Beckyre és partnerére. – Kérem, – mondta. – Vegyenek. Bőséges az ellátás. Jut mindenkinek.

– Köszönjük, de nem. – Becky rázta a fejét.

– Becsomagoljuk? – Craig vigyorgott. – Az egész főkapitányságnak van elegendő.

Harminc másodpercen belül Becky és partnere lebirkózták Domenicát. Benyomták a járőr kocsii hátsó ülésére, nézték egy darabig, ahogy rugdossa az elválasztó rácsot és az ablaküvegeket, majd visszatértek a piknik asztalokhoz és leültek falatozni. Becky második hamburgere után megérkezett a mentőkocsi is a Post 53-as baleset és elsősegélyezési állomásról. Két szanitéc megvizsgálta Henry állapotát, és kitapintották a pulzusát, és mivel nem találtak semmi életjelt, egy fekete plasztik zsákba behengerítették.

– Hova viszik? – Jimmy kérdezte, vállai fáradtan hajolva előre és hangja finom és udvarias.

– Maga kicsoda? – az egyik szanitéc nézett rá meredten.

– Az inas és a sofőr. – Az öreg fekete válaszolta büszkén.

– Kövessen minket. – A mentős megrándította a vállát. – Visszük a Stamfordi kórház hullaházába. Onnan értesítheti a rokonokat, az elhalálozott ügyvédjét, vagy akármit. Nem a mi feladatunk, hogy elintézzük a temetést. Ha két hétig senki nem jelentkezik érte, megy a Potter Field nincstelenek temetőjébe. Ennyi az egész.

* * * *

Még két teljes óra hosszáig, az egész piknikező társaság evett, ivott és barátságos szolidaritással csevegett egymással. Félidőben a Connecticut állam rendőrségének rabszállítója is végre megérkezett és elvitték Malvinát.

– Mi lesz veled? – Alicia kérdezte az őrmestert, aki rangidősnek látszott és sugárzott róla az irányítóképes határozottság. – Gyilkossággal fogják vádolni?

– Igen, – az idős rendőrtisztes ingatta a fejét. – Ezt nem lehet elkerülni. Valószínűleg zavarodott elmeállapot mentségével felmentik. Hátralévő életét azonban a közveszélyes örültek házában kell majd töltenie.

– Mi lesz az öröklakásával? – Alicia elbiggyesztette a száját és könnyek csillogtak a szeme sarkában.

– Az állam költségek fejében el fogja árvereztetni. – Az őrmester megköszönte torkát és kissé sajnálkozó, de mégis mély, férfias hangon válaszolt.

– Hol fogok én lakni? – remegtek Alicia szempillái. – Nagy hirtelen, másik munkahelyet kell szerezniem. Valahogy ez az egész nagyon nem jól jött ki.

– Sajnálom. – az őrmester vállat vont. – Nem én írom a törvényt.

– Albert, – Alicia sietve körbe perdült. – Hol vagy?

– Itt, – a fiatalember válaszolta. – Veled szemben az asztalnál.

– Valamit akartál mondani? – a leány megsimogatta Albert arcát. – Már úgy értem, hogy mielőtt mindez történt. Valami akartál kérdezni? Nem? Mi volt az?

– Oh, semmi. – Albert nézte a leányt hosszasan, arca mosolytalan és hűvös. – Semmi lényegest, de különben is, már órákkal ezelőtt megkaptam a válaszom.

Vége